XVI. évfolyam 27. szám · Ára: 1 forint · 1960. július 7

Ludas Matyi

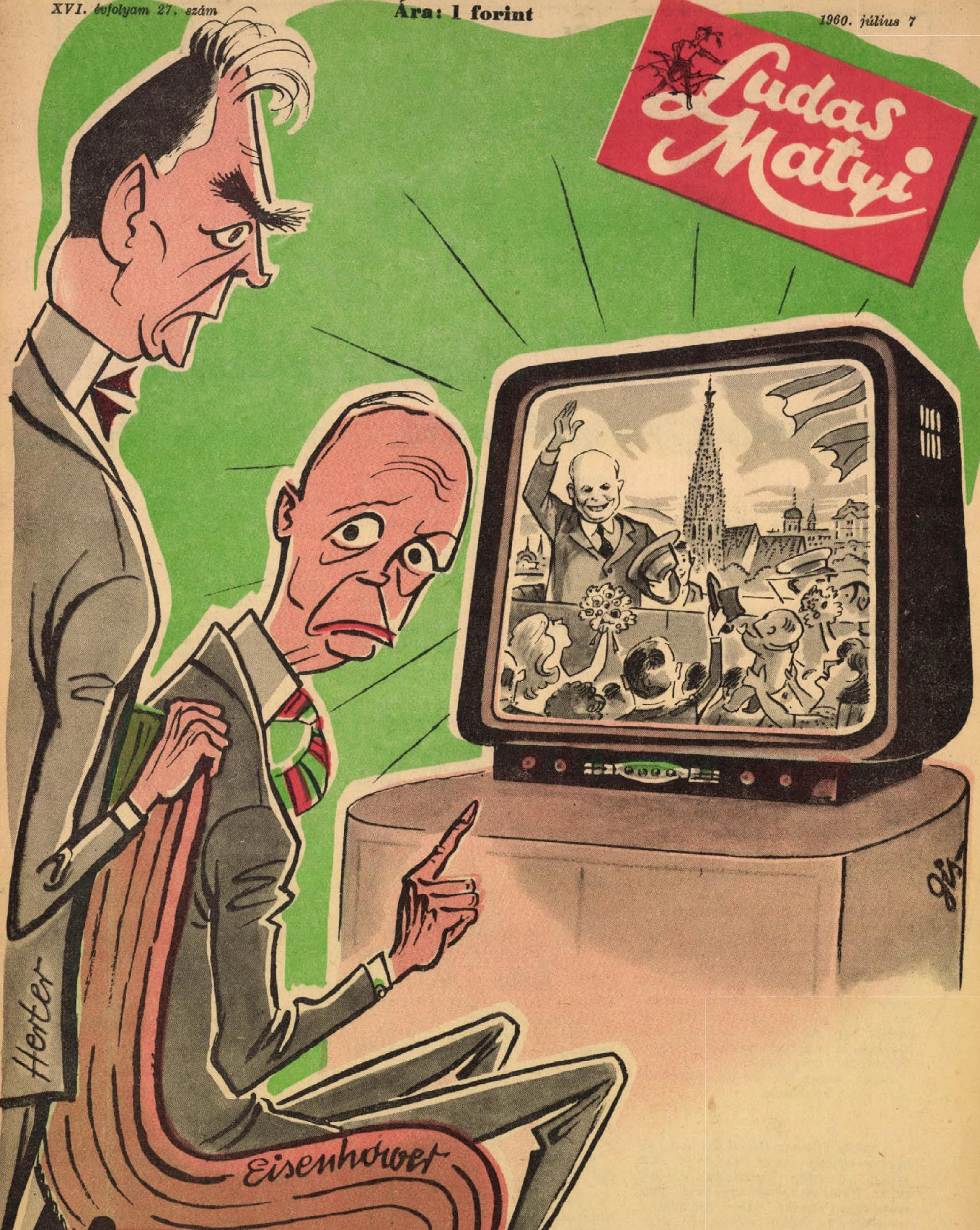
Herter
Eisenhower
Gizi

Szegő Gizi rajza

A bécsi látogatás. Eisenhower: Könnyű neki, oda utazhat, ahova akar…

Camping

Várnai György rajza

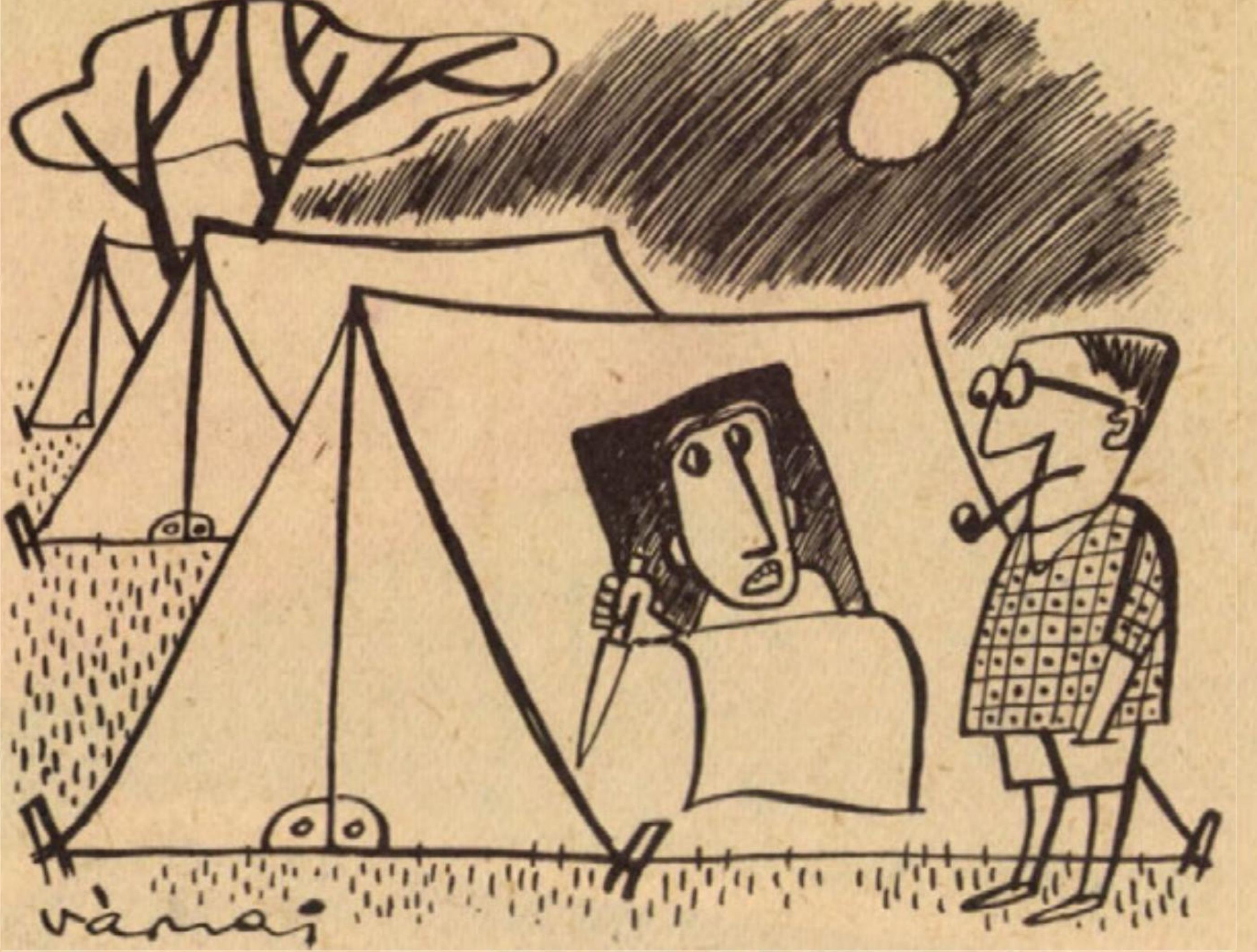

– Tudja, én szeretem, ha éjjel nyitva van az ablakom . . .

Nászajándék-eszpresszógép

Erdei Sándor rajza

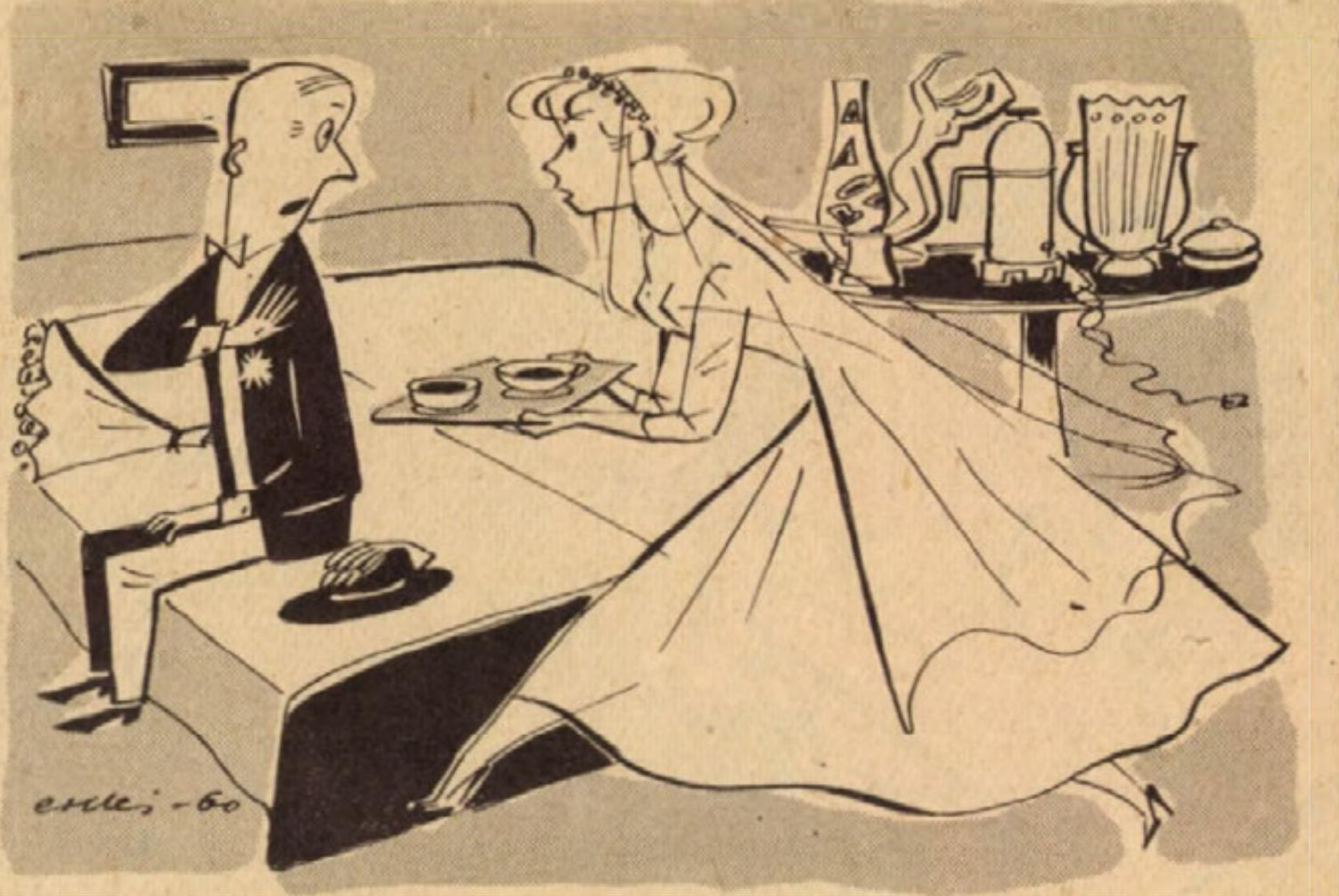

– Köszönöm, szívem, de nem kérek! Nem tudok tőle aludni!

Két történet A SZAKÉRTELEMRŐL

I.

Körülbelül két évvel ezelőtt történt, hogy egy reggel nem tudtam a fürdőszoba-kályhámba befűteni. Azért nem, mert a rács levált a helyéről és beleesett a hamuszekrénybe. Sürgősen kályhást hívattam. Leguggolt, belenyúlt, szakértő arccal vizsgálgatta.

– Ki van égve – jelentette ki.

– Meg kellene csinálni – véltem én. Fölényesen elmosolyodott.

– Kár vele bajlódni – mondotta –, mert ha vissza is tapasztanám a rácsot, az első befűtésnél megint leesik. Ez kiszolgált. Öreg. El kell adni ócskavasnak

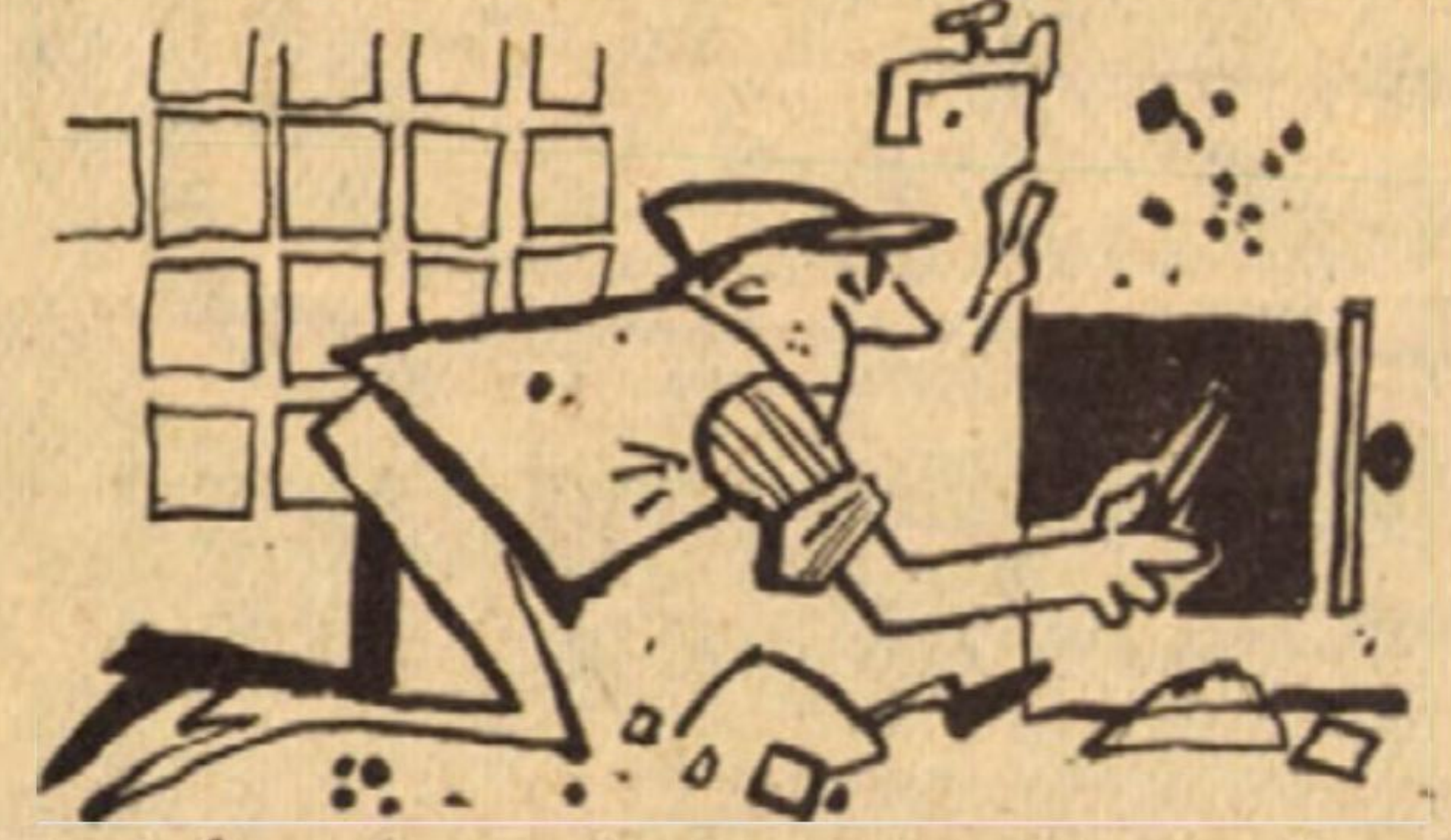

– És akkor mit lehet csinálni?

– Újat kell venni. De az most nemigen kapható. Ha csak véletlenül valami alkalmi vétel nem akad.

Kifizettem a szakértői szemlét és búcsút vettem a kályhástól. Néhány nap múlva találkoztam egy szerelő ismerősömmel, aki mindenhez ért egy keveset. Elpanaszoltam neki a fürdőszoba-kályhámat. Eljött hozzám, egy stanicliban samottot vagy mit hozott, azt vízzel felhígította és tízpercnyi munkával visszatapasztotta a tűzrácsot.

Azóta, vagyis két év óta, pompásan ég a tűz a kályhában.

II.

A másik történet előzményei még régebbre nyúlnak vissza: három év előtt vettem egy szép, világosszürke tropikál ruhát. Elmentem benne egy nyári táncmulatságra, éjszaka otthon gyanútlanul levetettem és amikor másnap fel akartam venni, megdöbbenve láttam, hogy a vállán, hátán, karján csúnya barna foltok éktelenkednek. Elvittem Budán az egyik Patyolatba.

– Jó napot kívánok! – léptem be.

Semmi válasz. Az egyik nő könyvelt, a másik ruhaneműekkel foglalkozott, de egyik sem felelt.

– Jó napot kívánok! – ismételtem meg harsányan és támadóan.

– Jó napot – szólalt meg az egyik egy kissé idegesen –, hányszor mondjam?

– Csak egyszer – szóltam barátságosan –, az nekem elég.

– Mit kér? – kérdezte ridegen.

Mutattam a ruhát. Szakértő szemmel nézte.

– Szennyes – jelentette ki határozottan.

– Tudom – bólintottam kedvesen –, ha nem volna szennyes, nem hoztam volna ide.

Megrázta barátságtalan fejecskéjét.

– Ezt nem vállaljuk. Mit csinált ön ezzel a ruhával? Ezek a foltok nem jönnek ki.

Szomorúan vittem haza a ruhát és eltettem a szekrényem legmélyére. Az idén megint a kezembe akadt. Elvittem egy maszek ruhafestőhöz.

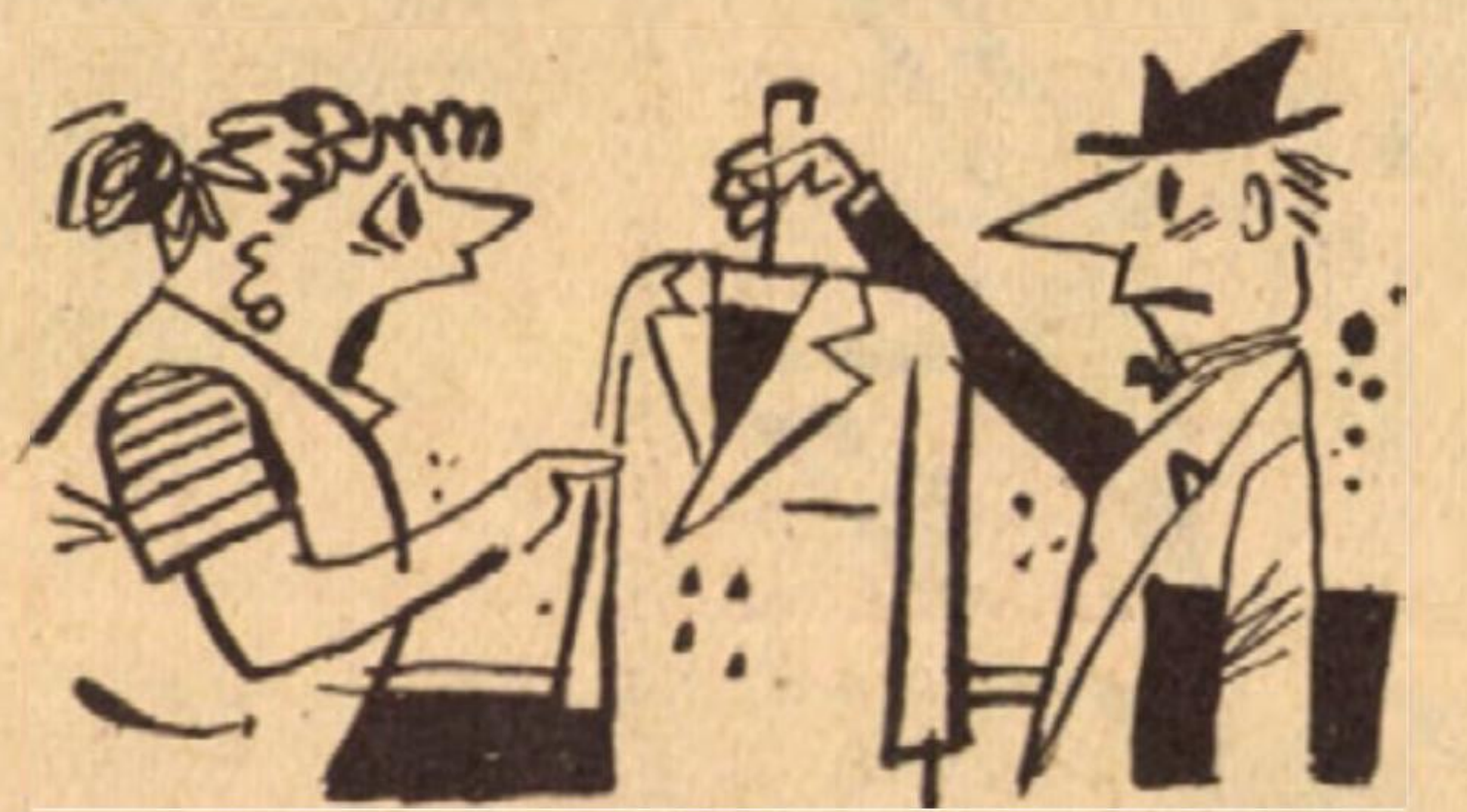

– Be kellene az egészet festeni – javasoltam –, hogy ezek a foltok eltűnjenek.

Miután ugyancsak szakértően megvizsgálta, így szólt.

– Lehet, hogy a foltok eltűnnének, de festéskor ez a ruha úgy összemegy, hogy egy kis gyerek sem veheti fel.

A feleségem, amikor mindezt elpanaszoltam neki, elgondolkozott.

– Mit veszthetünk vele? – kérdezte és vizet melegített. Majd a ruhát beáztatta, szappannal és kefével kimosta, kiterítette. Reggel nagy örömmel láttam, hogy a foltok eltűntek. Szabóval kivasaltattam és most kitűnő, vadonatúj ruhám van.

Lovászy Márton

szoknya-minta

Bokorugró nyári szoknyák,
Bennük járni jó dolog!
Versikémmel most a kedves
Tervezőknek hódolok.

Változatos a mintázat,
Nem egy már a kaptafa.
Kinek mi a vágya tárgya,
Azt a mintát kapja ma.

Jó gazdasszony repes szinte,
Olyan szoknyát ha talál,
Amelyiknek a mintája
Kanna, bögre, fakanál.

Másik szoknyán zöld fenyőfa,
Domboldalban vikendház.
Ettől támad férfiszemben
Láng, — s a férfiszívben: láz.

Van szoknyácska, amelyiktől
Részegülhet az Ibusz:
A mintája lunyik, szputnyik,
Hajó, mozdony, vízibusz.

Újságminta, totóminta,
Keresztrejtvény, kártya, sakk . . .
Ringó szoknyán kotta díszlik,
Avagy lepkék játszanak.

Párt kereső férfiember
Ilyenfélét dadog ma:
— „Női lélek tükre immár
Nem a szempár, — a szoknya!"

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Ketten ülnek a kávéházban és mind a ketten kávét isznak.

– Barátom – mondja az egyik –; ez a kávé se látott tejet.

– Hogy láthatott volna – mondja a másik –, mikor egy kávészeme sincs.

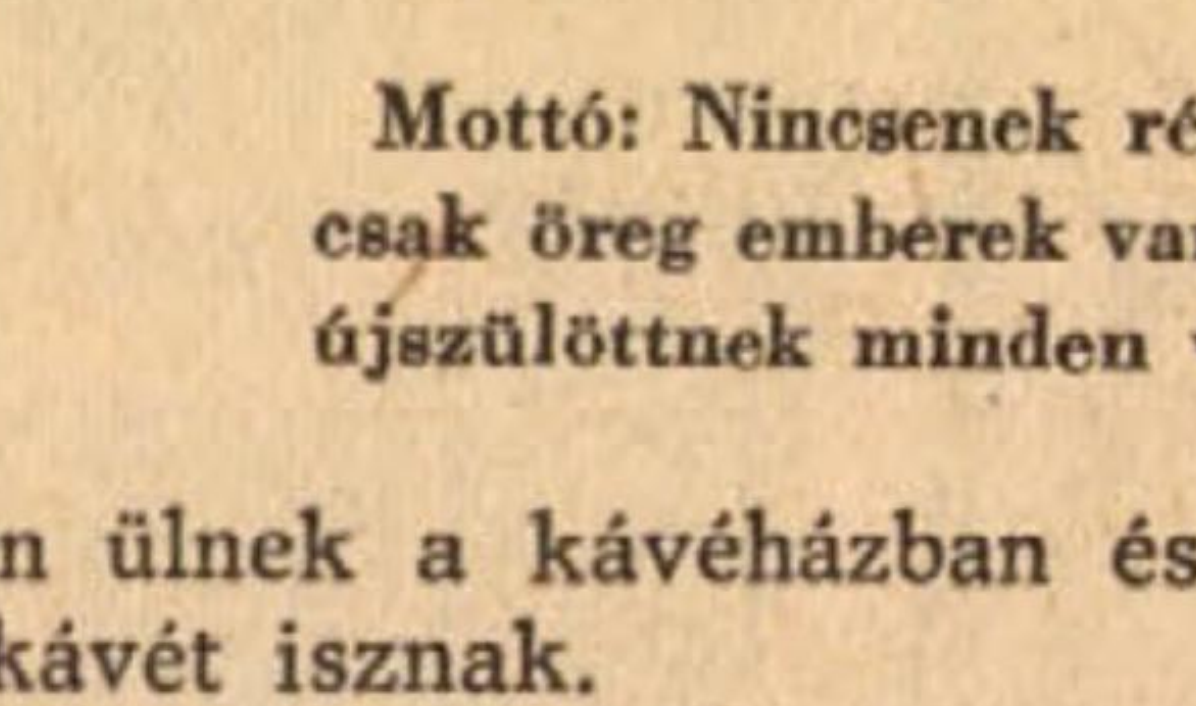

Jerome K. Jerome

BONYODALOM AZ AUTOBUSZON

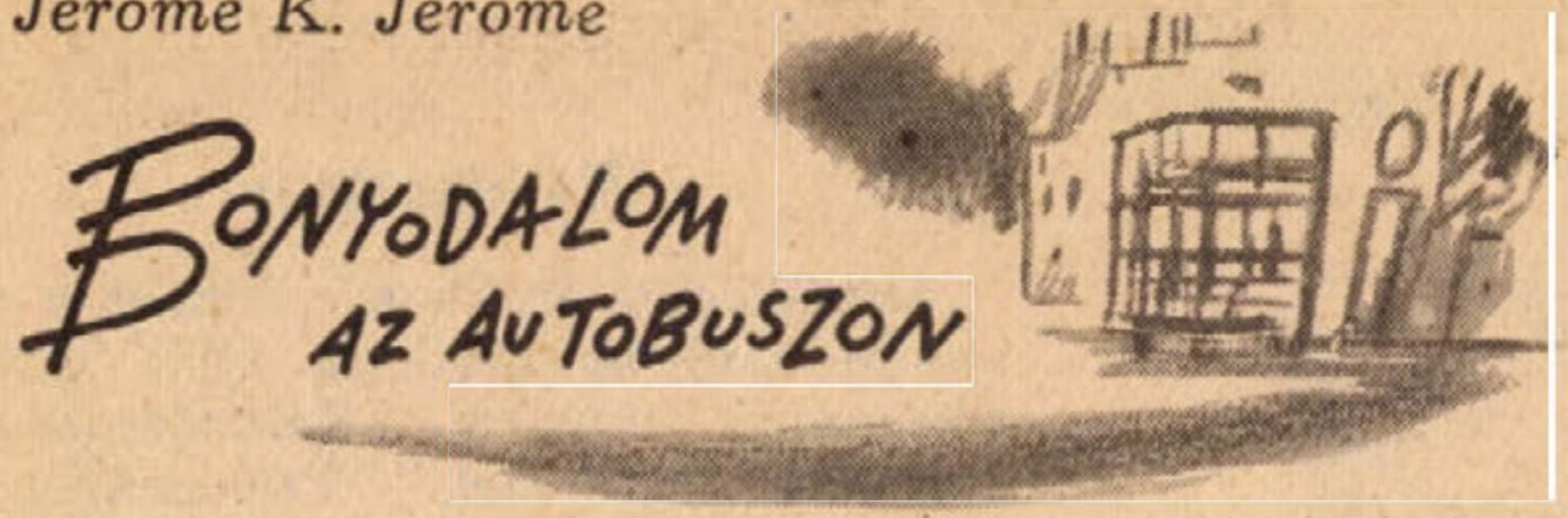

Az autóbuszon két nő mögött ültem, amikor a kalauz jött a menetdíjért. Az egyik nő átnyújtott neki egy hatpennyst, s azt mondta, hogy a Piccadilly Circusig kér jegyet, az két pennybe kerül.

— Várj csak — vágott közbe a másik nő, miközben egy shillinget, vagyis egy tizenkétpennys pénzt nyújtott át a kalauznak. — Én tartozom neked hat pennyvel, te adsz nekem négyet és én fizetek mindkettőnkért.

A kalauz elvette a shillinget, letépett két darab kétpennys menetjegyet, majd morogva megkísérelte, hogy most már aztán egyenesbe jusson az elszámolással.

— Jó — mondta a hölgy, aki utoljára beszélt —, most tehát adjon a barátnőmnek négy pennyt...

A kalauz átadta.

—... te ide adod nekem ezt a négy pennyt...

A barátnő átnyújtotta.

—... maga pedig — fordult ismét a kalauzhoz — ad nekem nyolc pennyt és akkor minden rendben van.

Gyanakodva húzta elő a kalauz a nyolc pennyt a táskából (azt a hatpennyst, amelyet az első hölgytől kapott, továbbá egy darab egypennyst és két félpennyst). Utána tűnődve hátrament, de maga elé morogta, hogy tudomása szerint a kalauzok nincsenek villám-fejszámolásra kötelezve.

— Most — mondta az idősebb nő a fiatalnak — tartozom neked egy shillinggel.

Azt hittem, hogy ezzel a közjáték végetért, amikor a szembenlevő ülésről egy rózsásarcú úr stentori hangon megszólalt:

— Hé, kalauz! Ön ezt a hölgyet négy pennyvel becsapta!

— Kit csaptam be? — fortyant fel a kalauz. — Egy jegy két pennybe kerül!

— Kétszer két penny azonban nem tesz ki nyolc pennyt — szögezte le a rózsásarcú úr. — Mennyit is adott ön a kalauznak, kedves asszonyom? — kérdezte az első, fiatal nőt.

— Egy hatpennyst adtam neki — válaszolta a hölgy, erszényét vizsgálgatva. — És utána adtam neked négy pennyt, nemde? — tette hozzá barátnőjéhez fordulva.

— Hát ez drága üzlet volt — avatkozott bele egy férfi, aki egészen hátul ült, de akihez még elértek a szófoszlányok.

— Ó, ez lehetetlen, drágám — mondta a másik nő —, hiszen én neked kezdettől fogva egy hatpennyssel tartoztam.

— Mégis így van! — erősködött az első nő.

— Ön egy shillinget adott nekem — mondta a kalauz, aki közben visszatért, s mutatóujjával vádlóan az idősebb nő felé bökött.

Az idősebb nő bólintott, mire a kalauz felbátorodva folytatta:

— És én adtam önnek egy hatpennyst és kétszer egy pennyt, nem igaz?

A nő ezt is elismerte.

— Önnek meg — a kalauz most a fiatal nőre mutatott — adtam négy pennyt.

— Amelyet én mindjárt neked adtam, kedvesem, ugye? — jegyezte meg a fiatalabb nő.

— Az ördög vigyen el, ha nem engem ejtettek át négy pennyvel — kiáltott fel a kalauz.

— De — szólt ismét a rózsásarcú úr — a másik hölgy adott önnek egy hatpennyst!

— Amit én ennek továbbadtam — mondta most már egyre idegesebben a kalauz, s közben ismét vádolóan az idősebb hölgyre mutatott. — Átkutathatják a táskámat, egyetlen egy átkozott hatpennysem sincs!

Közben már mindannyian elfelejtették, hogyan is folyt le az egész, ki mit tett. Ellentmondtak egymásnak és önmaguknak is. A rózsásarcú úr elérkezettnek látta az időt, hogy rendet teremtsen. Ez azzal az eredménnyel járt, hogy mielőtt az autóbusz elérte a Piccadilly Circust, három utas megfenyegette a kalauzt, hogy feljelenti neveletlen viselkedése miatt; a kalauz rendőrt hívott, felíratta a két nő nevét és címét, hogy pert indíthasson ellenük négy penny erejéig; a nők ugyan ki akarták fizetni a négy pennyt, de ezt meg a rózsásarcú úr nem engedte meg nekik; a fiatalabb hölgy meg volt győződve arról, hogy az idősebb becsapta őt, az idősebb hölgy meg sírt.

(Fordította V. J.)

Letartóztattak több török tábornokot

Erdei Sándor rajza

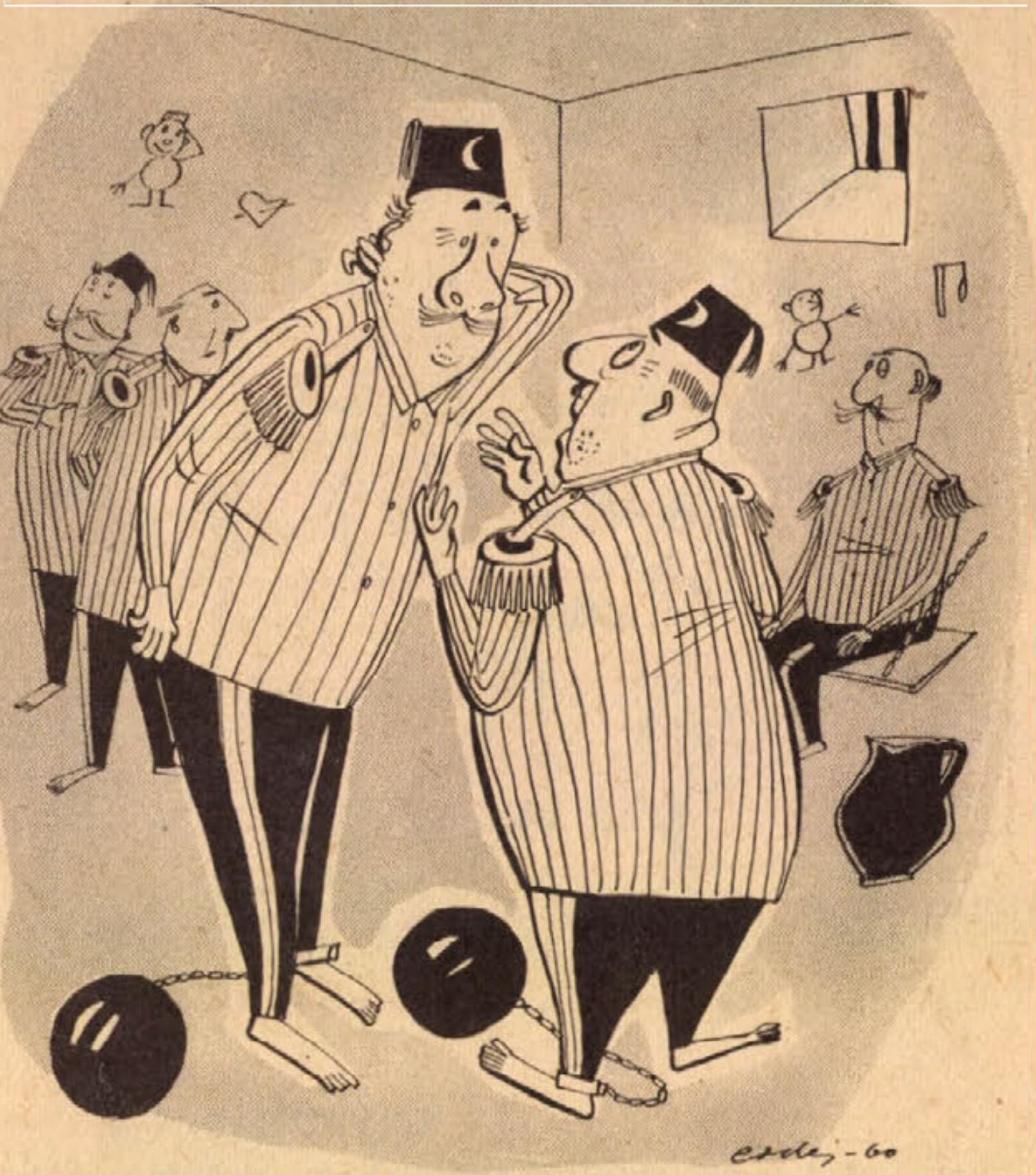

– Mi ez, kérlek? Csökkentik a hadseregünk létszámát?!

Kiállítást rendeztek egy üzemi tolvaj lopott készletéből

Erdei Sándor rajza

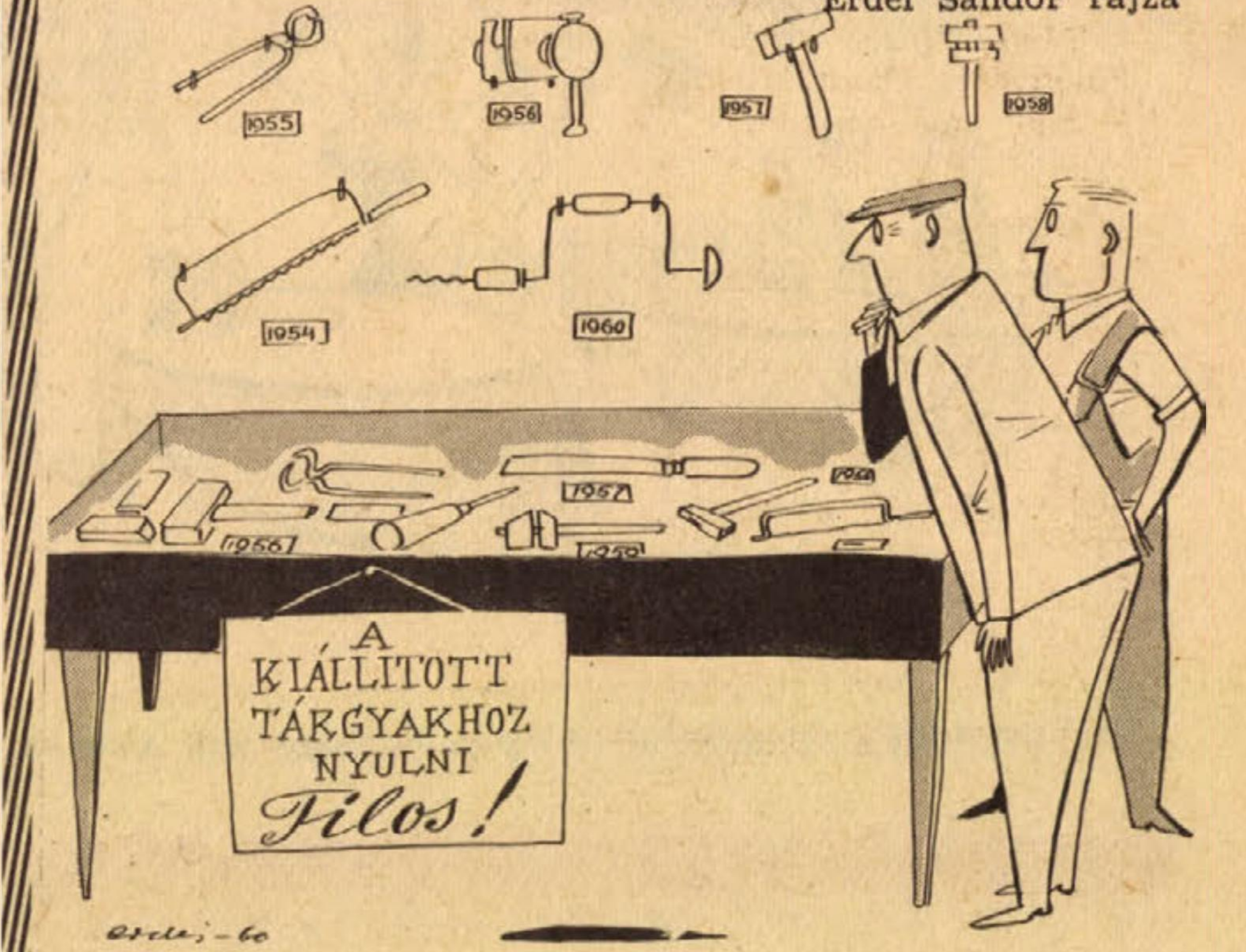
1955
1956
1957
1958
1954
1960
A KIÁLLITOTT TÁRGYAKHOZ NYULNI Filos!
erdei-60

Terjed a futballsport Indiában

Várnai György rajza

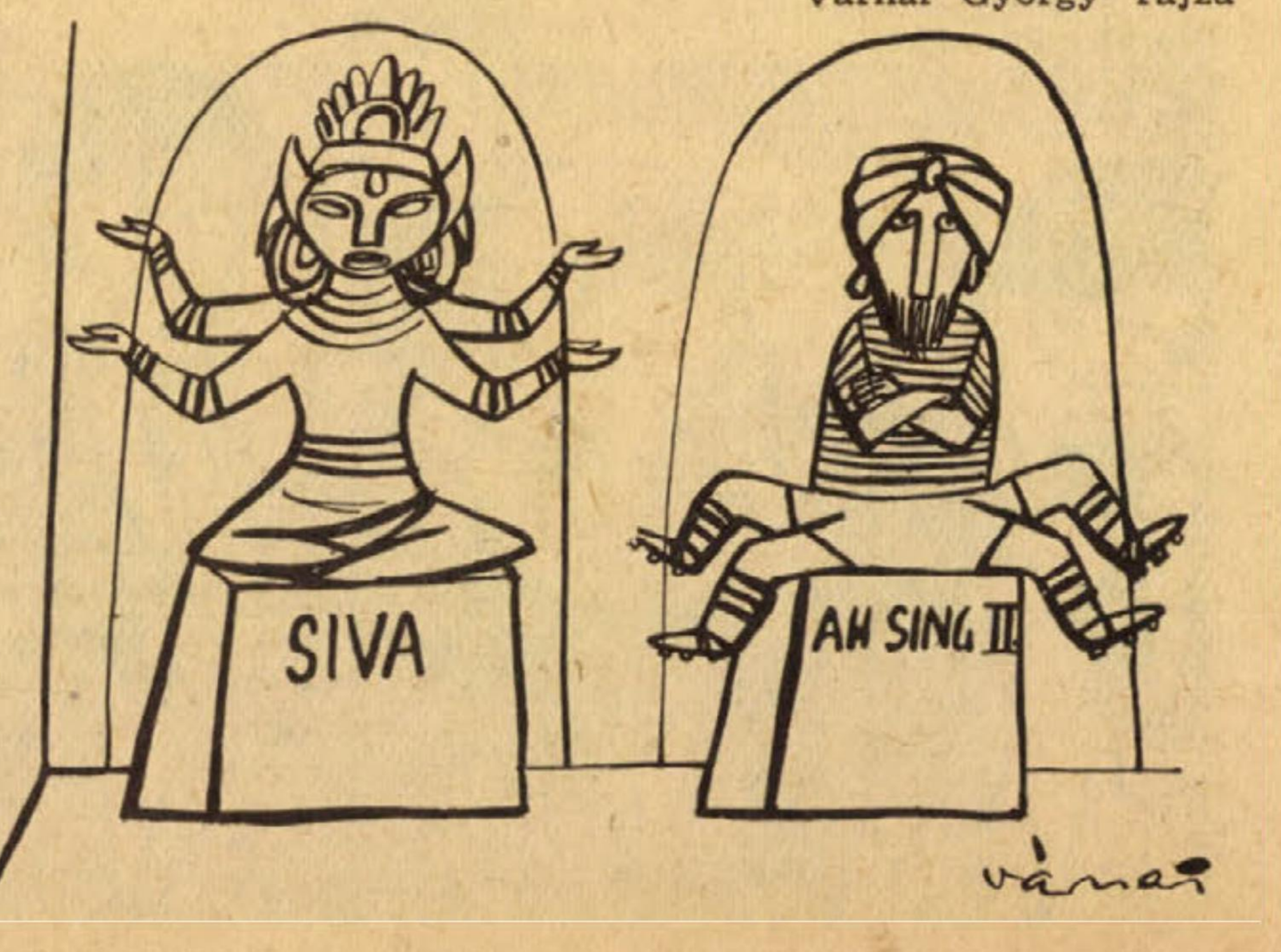

A strand legizgalmasabb nője

Szűr-Szabó József rajza

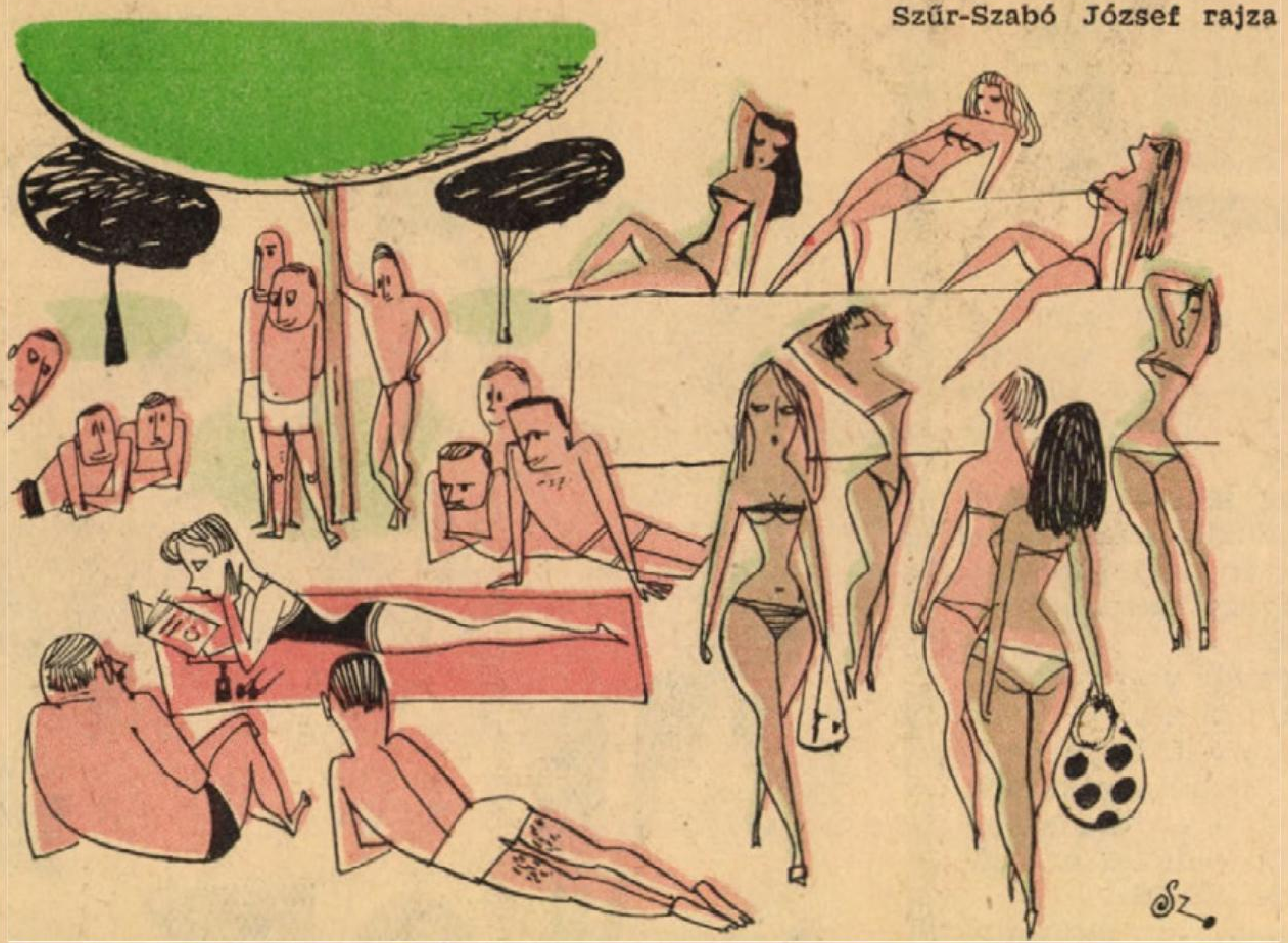

Egyenjogúság

Toncz Tibor rajza

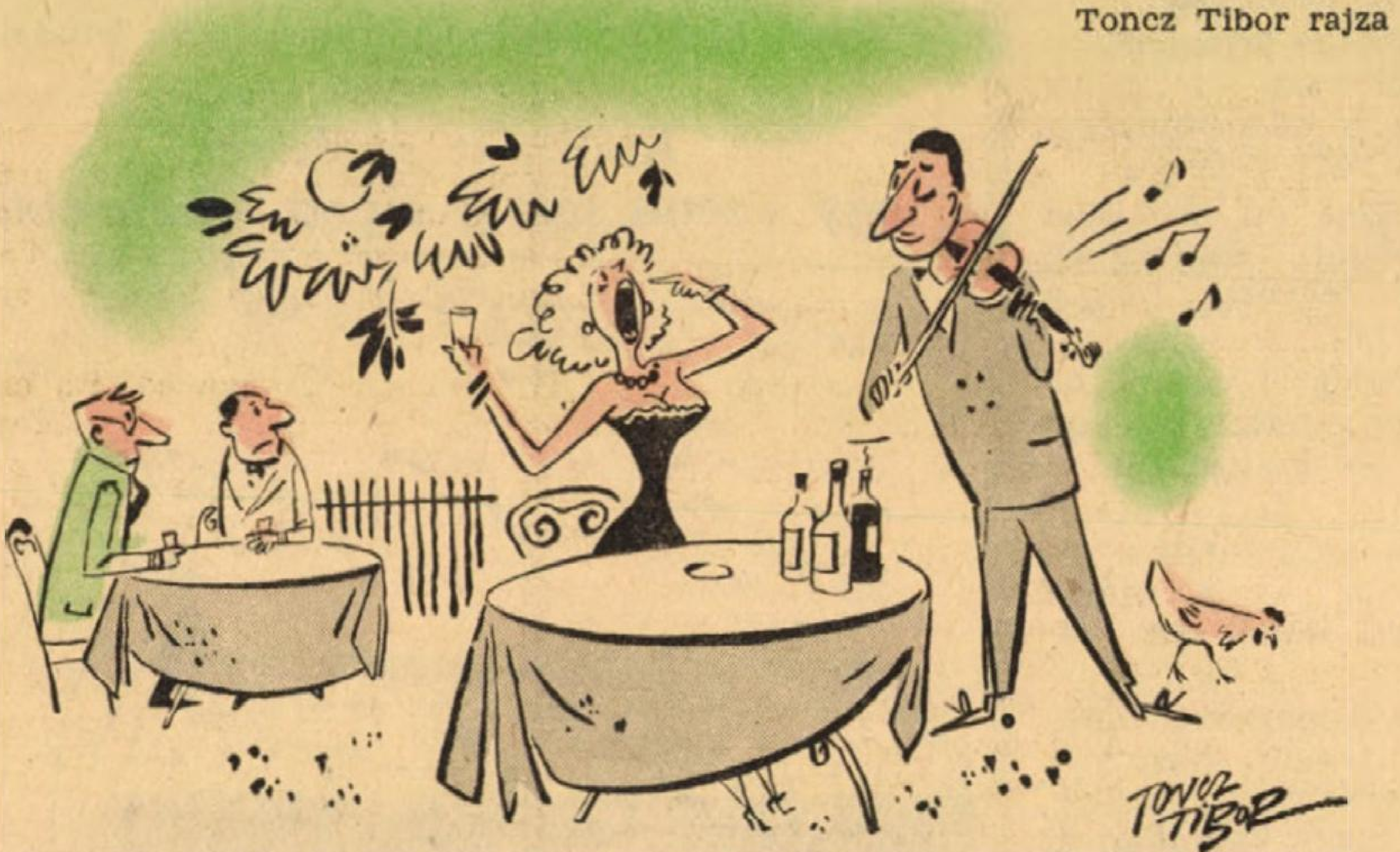

– Hé, ide húzd a fülembe, de gyönyörűen, hogy „egy ablaknál állj meg cigány!" ...

Molekulák

Eladósorban

Álmélkodom azoknak a nőknek a naivságán, akik apróhirdetés útján akarják elárverezni kacsóikat: „Kalandorok, szélhámosok kíméljenek." Talizmánnak hiszik ezt a jeligét? Úgy gondolják, hogy a kalandor erre bosszúsan levágja az újságot, és így szól a kalandornéhoz:

– A fene egye meg, ez a nő se akarja, hogy a bizalmába férkőzzek és kiforgassam a vagyonából, erre igazán nem számítottam, meg vagyok bénítva! ...

Viszonylagos siker

A minap visszaküldte verseimet az egyik irodalmi folyóirat a következő építő bírálat kíséretében: „Egy dilettáns széplélek szánalmas próbálkozásai." Barátom, aki szintén küldött be verseket, irigykedve olvassa. Neki nem is válaszoltak.

Aforizma

Nincsenek kényes kérdések, csak finynyás fülek.

Aszfaltpandúr

A Kossuth Lajos utcában sétálgatva észreveszem, hogy aszfaltbetyár molesztál egy csinos nőt. Megtörülöm szemüvegemet és figyelni kezdem az életet. A csőnadrágos betyár nem tágít, bár a nő szemüveggelláthatóan dühös. Sőt, napszemüveggelláthatóan is, mert egy ilyet viselő szembejövő fiatalember is észreveszi az incidenst, megáll, sőt visszafordul. Eközben szemüvegeink méltatlankodva összecsillannak. Ezután kiderül, hogy a napszemüveges ifjú a tettek embere; a betyár után ered, vállára teszi kezét:

– Nem látod, hogy a hölgy egyedül akar sétálni? Azt ajánlom kopj le gyorsan!

Az aszfaltbetyárnak nemcsak nadrágszára, válla is keskeny; lekopik. A napszemüveges diadalmasan néz megmentettjére:

– Micsoda alakok vannak, mi, szép hölgyem?

S ettől kezdve nem tágít a nőtől ...
Pandúrból lesz a legjobb betyár.

(dunai)

Jucika táskarádiója

Pusztai Pál rajza

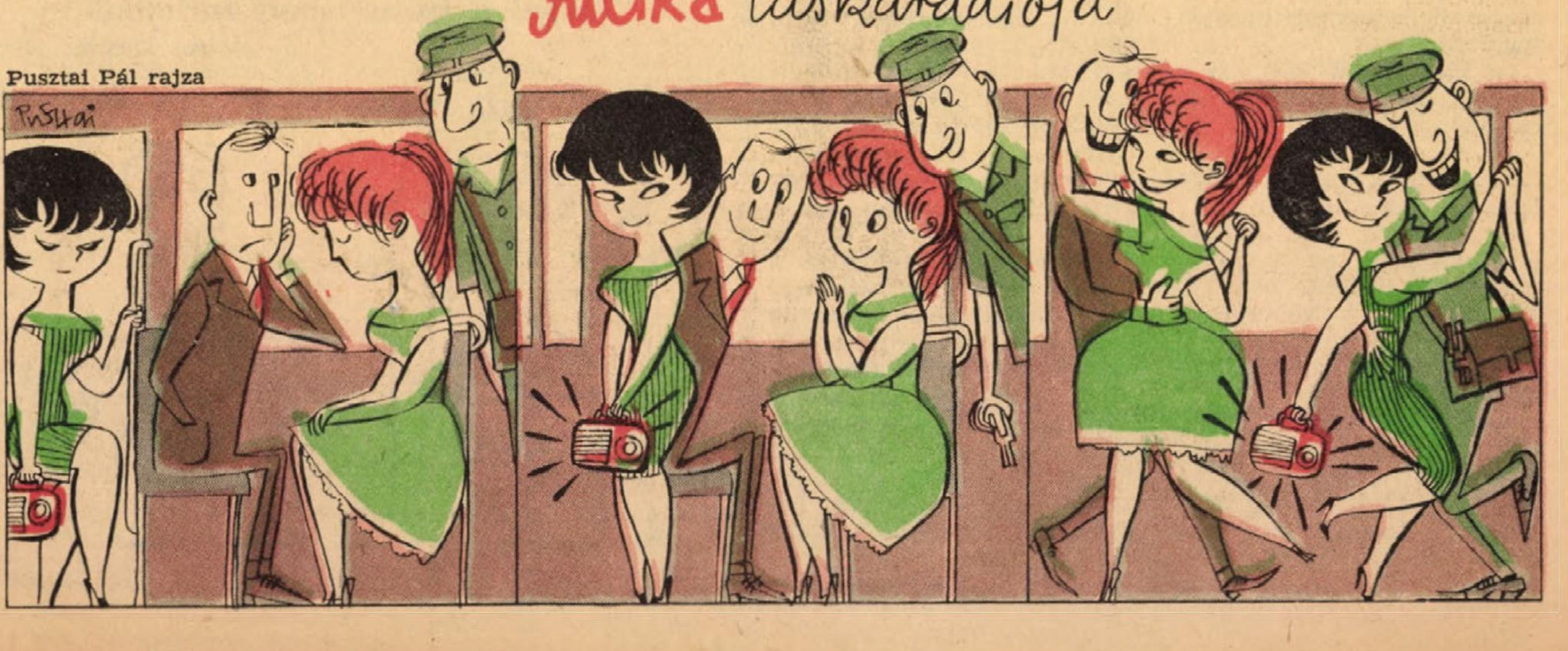

A felfedezések történetéből

Mészáros András rajza

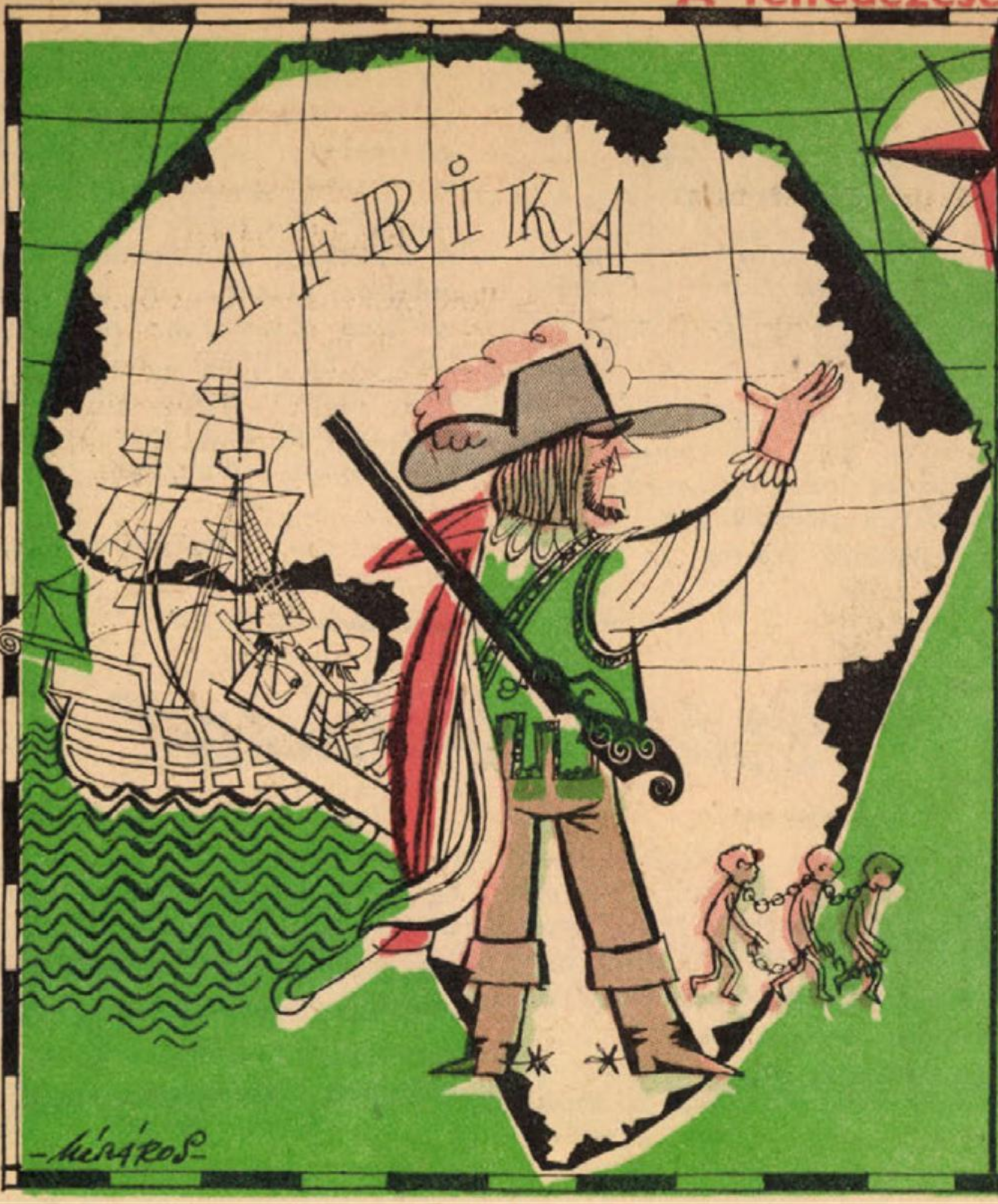

Afrika meghódítása, 1660!

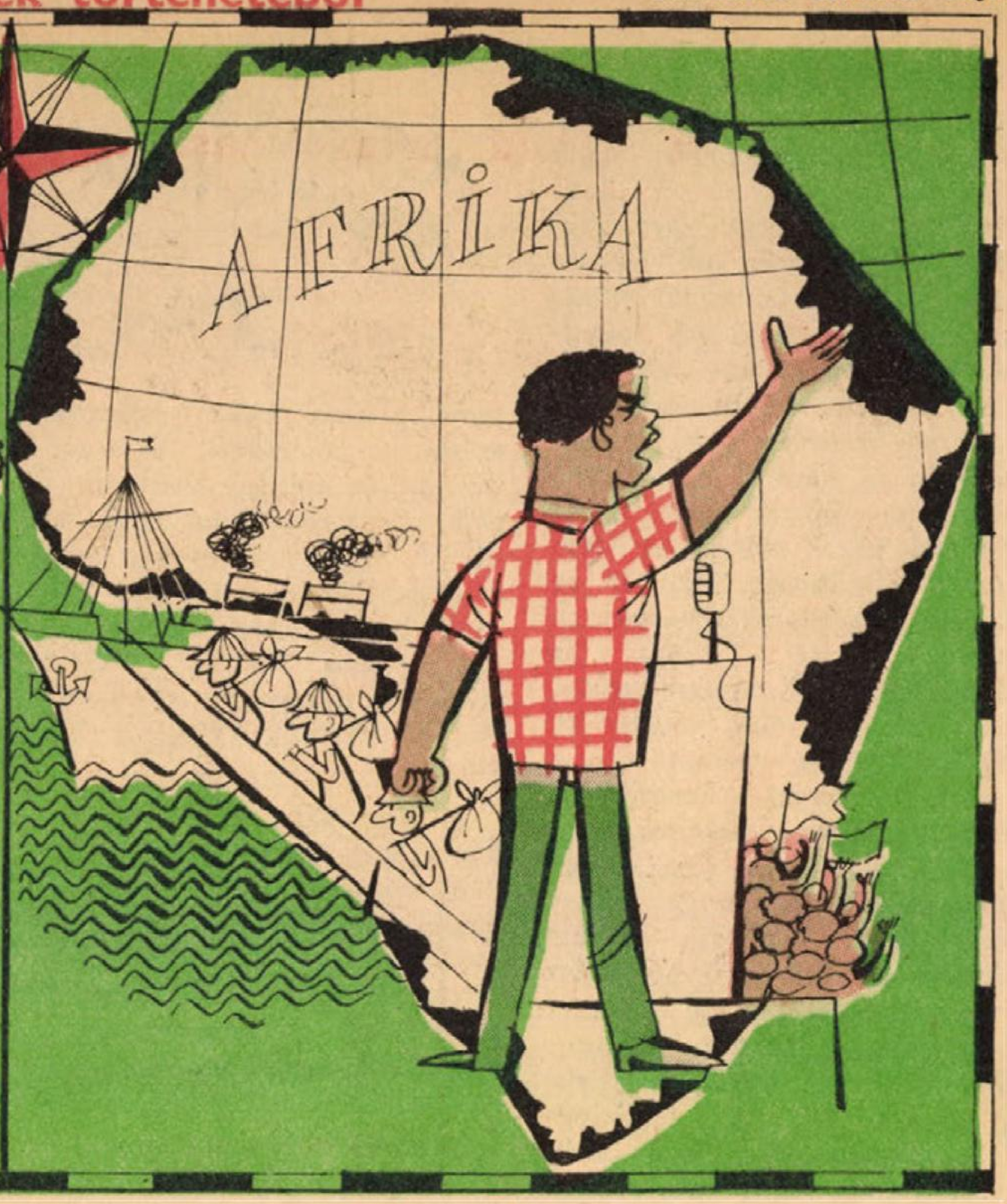

Afrika meghódítása, 1960!

ŰRHAJÓKORSZAK

Most – amikor az űrhajózás feltalálása után néhány esztendővel, a fény sebességét megközelítő gyorsasággal vezetek a kozmikus térben, egy pazar berendezésű, minden kényelmi igényt kielégítő, 500 férőhelyes luxus-űrhajót, bevallom: kissé szorongva gondolok földönhagyott családomra . . .

Einstein relativitás-elméletének az a tétele jut eszembe, mely szerint: tér és idő, nem egymástól független mennyiségek, vagyis a fény sebességét megközelítő haladó rendszerben, valamennyi időben játszódó folyamat – lelassul . . .

Tekintetem rátapad a sebességmérőműszer skálamutatójára. Űrnek áll a hajam. 224 000 kilométert mutat másodpercenként. Ha a sebességet még fokozom a gépen, elérjük a ködök tengerét. Összeborzongok. Megállapitom, hogy a fényövezetnek már most abban a szakaszában hajózunk, hol a földhöz viszonyítva: lelassul az élet. Hivatalosan is közlöm az utazóközönséggel a felszerelt hangerősítőberendezés útján, hogy nemsokára elérjük a fényövezet második szakaszát.

Magammal most mitsem törődnék, de mi lesz a családdal? Az életnek a földi léthez viszonyított, fényövezeti lassúbb folyamata, visszavonhatatlanul olyan helyzetekbe sodorhat, ahonnan nincs többé visszaút . . .

Gyorsan kiszámítom: ha űrhajónk egy teljes hónapot tölt a fényövezetben, azalatt annyi idő múlik el a földön, hogy a legjobb esetben is – már csak hathónapos fiammal találkozhatom, ki erre az időre nagyapámmá lép elő, ugyanis 50 esztendővel lesz idősebb nálam és így pontosan 90 éves korában, valószínűleg tolókocsiban fog várni a földi űrhajóállomáson. Remegve gondolok arra az eshetőségre: mi történik akkor, ha két hónapig maradunk a fényövezetben?!

Egy biztos! Annak ellenére, hogy a földön az átlagos életkor jóval magasabb lesz a jelenleginél – dédapámmá serdült fiammal már nem találkozhatom. Maradnak a többiek. Az összes lemenők . . . Elsősorban az unokám, ki – tegyük fel – az orvostudomány fejlődése következtében, megéri az elérhető legmagasabb emberi kort, a 120 esztendőt. Természetesen így a saját unokám lesz a nagyapám. A dédunokámban apámat üdvözölhetem, míg viszont ükunokám bátyámként fog várni, mert az én éveim a fényövezetben, a földi élethez viszonyítva, fokozatosan lassabban múlnak . . .

Ha azonban a MARS bolygón tovább időznék, akkor unokámban már csak elhunyt dédapámat tarthatnám meg emlékeim között, dédunokám temetésén nagyapámtól búcsúzhatnék, ükunokám lenne az apám és szépunokám harmadik fiának esküvőjén: én lehetnék az egyik tanú . . .

A félelem bátorságot ad. Ha már nem hozhattam magammal a családot, hogy egyazon térhatásban múljék felettünk az idő, minden tudásommal a tragédia meggátlására kell törekednem.

A sebességet a maximumra fokoztam és tizenhárom fényövezeti perc alatt túlhaladtam a fénnyel egyenlő sebességet!

Ezzel a bátor tettel: megelőztem saját születésemet!

Új életet kezdhetek!

Hernád Sándor

Átszámítási kulcs

Szűr-Szabó József rajza

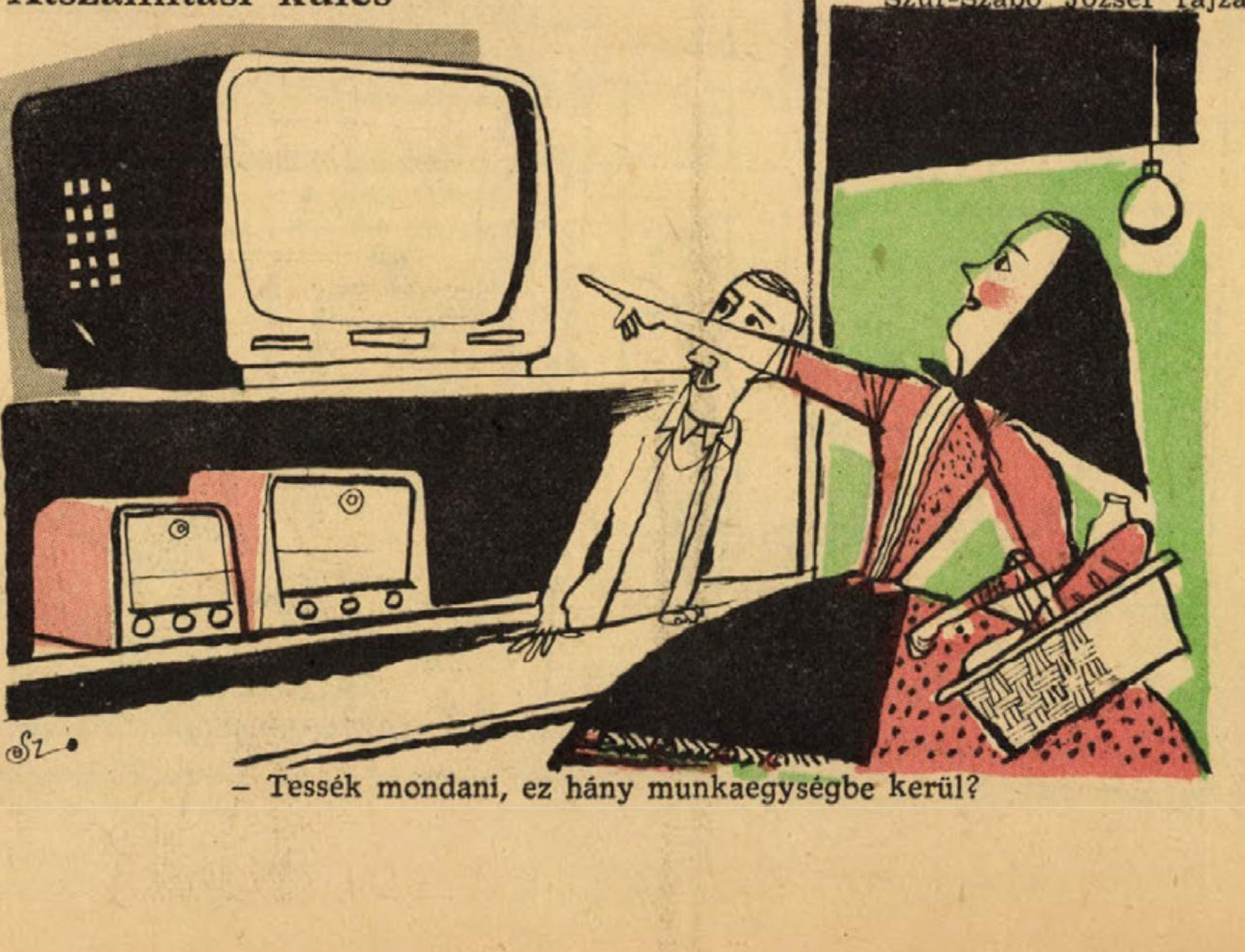

– Tessék mondani, ez hány munkaegységbe kerül?

A SZEKRÉNY, AMELY ANTIK VOLT

Amikor kiszabadultam a társbérletből és kaptam Budán egy kétszobás lakást, Samu bácsiék is részt vettek örömünkben és adtak egy szekrényt, amely antik volt. Én inkább vacaknak neveztem volna, de mivel mindenki azt mondta, hogy antik, nem vitatkoztam, elhittem. Mindenesetre rémes egy szekrény volt. A lába billegett, a hátából egy deszka hiányzott, polcok sehol, az akasztók fogai, nyilván az öregségtől, kihullottak, de hát az ember ajándék-szekrénynek ne nézze a fogát. Elvittem az asztaloshoz a Csengery utcába, hogy hozza rendbe, pucolja ki, csináljon belőle valamit.

Alig két évvel a hurcolkodás után, az asztalos jelentette, hogy a szekrény kész, el lehet vinni. Megérdeklődtem, hogy mennyiért szállítanák haza. A legolcsóbb ajánlat nyolcvan forint volt. Micsoda? Nem őrültem meg, hogy nyolcvan forintot fizessek, már úgyis egy vagyonba került, majd hazacipelem magam. Egy ilyen antik szekrényt úgy sem lehet rábízni idegenekre, muszáj kísérni, hát akkor mindjárt el is hozom. Majd szerzek egy kiskocsit, én húzom, feleségem tolja, a papa és a mama kétoldalt vigyáznak. Fog az menni.

Eleinte ment is, de én tisztában voltam a feladat komolyságával, a Csengery utcából elhúzni egy szekrényt Óbudára, a Mókus utcába, nem csekélység és nem bíztam el magam. Nekem volt igazam. Mert alighogy kifordultunk a Népköztársaság útjára, egy biciklista rám kiáltott: nem tud vigyázni?! – mire én vigyáztam, a feleségem sikoltott, a szekrény pedig, amely antik volt, csúszott. De én nem vesztettem el lélekjelenlétemet, gyorsan alája taszítottam a papát, úgyhogy a szekrény puhára esett, sajnáltam volna, ha összetörik, egész rendes külseje volt így kifényesítve, nem is látszott rajta, hogy antik. A papa szemüvegét majd megcsináltatom, legfeljebb ha húsz forint, még mindig kerestem rajta hatvanat. Hogy a feleségem harisnyája elszakadt? Az megtörténik kiskocsi nélkül is.

A baj akkor kezdődött, mikor a Szemere utcánál nem vettem észre a piros jelzést és majdnem elütöttem egy 15-ös autóbuszt. A nyolc forint büntetést szívesen megfizettem, de persze, erre a nagy ijedtségre bementünk egy eszpresszóba és megittunk fejenként egy duplát. Ez 14 forint 40, de még így is plúszban voltam, mert hogy a mama a kesztyűjét elvesztette, az az ő dolga, máskor majd jobban vigyáz.

Mikor átmentünk a Margithídon és csendesen kocogtunk a Mókus utca felé, az utcai forgalommal már nem volt semmi baj, de a szekrényen, amely, mint talán már említettem, antik volt, csodálatos változást vettünk észre. Eddig komolyan viselkedett, mint egy ilyen öreg szekrényhez illik, de egyszerre csak elkezdett ficánkolni, jobbra-balra csúszkálni, ide-oda hintázni, mintha nem is egy antik, hanem egy ifjú kombinált szekrény lenne. A papa és a mama hiába fogták a kis haszontalant, folyton kiugrott a kezük közül, persze jó kifogás volt neki, hogy erre mifelénk, Óbudán nem tükörsima a kövezet. Egy döccenésnél aztán hirtelen bukfencet vetett és elterült a szárazföldön.

Álltunk felette és néztük.

Mondhatom, semmivel sem volt különb, mint az asztalos előtti korszakban, legfeljebb annyit nyert antikságában, hogy az oldalából hiányzott egy darab. A feleségem azt mondta, hogy dobjuk a Dunába, de nem, én másképp határoztam. Hazaviszszük és felállítjuk a kijelölt helyen. Úgysem marad nálunk sokáig. Majd csak lesz megint hurcolkodás a családban.

Balázs Sándor

Pesti tudósítónktól

Schopenhauer az udvariasságot hamis pénznek nevezte, s bolondnak azt, aki nem szórja számolatlanul a hamis pénzt. Ezzel szemben jól tudjuk hogy bőségesen akadnak fukar emberek, akik a hamis pénzt is a fogukhoz verik. Vannak például kalauzok, akik a legnyakatekertebb fogalmazásokba menekülnek a „tessék", vagy az – uram bocsá' – „szíveskedjék" elől. Úgy gondolják, hogy az udvariasság emberi méltóságában alázza meg a dolgozót, s elnyomott gyarmati páriánál nem különb az, aki „tessék"-re, vagy éppenséggel „tetszik"-re vetemedik. A legelterjedtebb fogalmazás a többes szám első személy.

– Igyekezzünk a felszállással!

– Menjünk beljebb!

– Leszálltunk elöl?

Tőlem egy kedves, kissé kövérkés ülőkalauz a 7-es autóbuszon ezt kérdezte:

– Átszállunk?

Így feleltem:

– Én a magam részéről igen. Ön marad?

*

Nyáron, a nyitott ablakok időszakában sokkal jobbak a hallási viszonyok éjnek idején, mint télen, amikor az emberek elzárkóznak a világtól. Nyáron a részeg emberek akadálytalanul tudják eljuttatni kedélyük hullámait embertársaikhoz, akár akarják azok, akár nem. Az egyik éjszaka egy ittas társaság egyik férfitagja ezt ismételgette a végtelenségig:

– Komám vagy, vagy nem vagy komám?

Ha az ember le tudja győzni a pillanatnyi bosszúságot, amelyet álmából való felriadása felett érez, lehetetlenség fel nem ismernie ennek a kérdésnek mély emberi jelentőségét. Igenis, van az életben pillanat, amikor színt kell vallani, amikor nincs helye a ködösítésnek, a mellébeszélésnek. Hiszen tulajdonképpen ezt kérdezte Caesar is Brutustól, csak egy kissé későn: „Komám vagy vagy nem vagy komám?"

f. l.

---

gerő:

Miskolci képeslapok

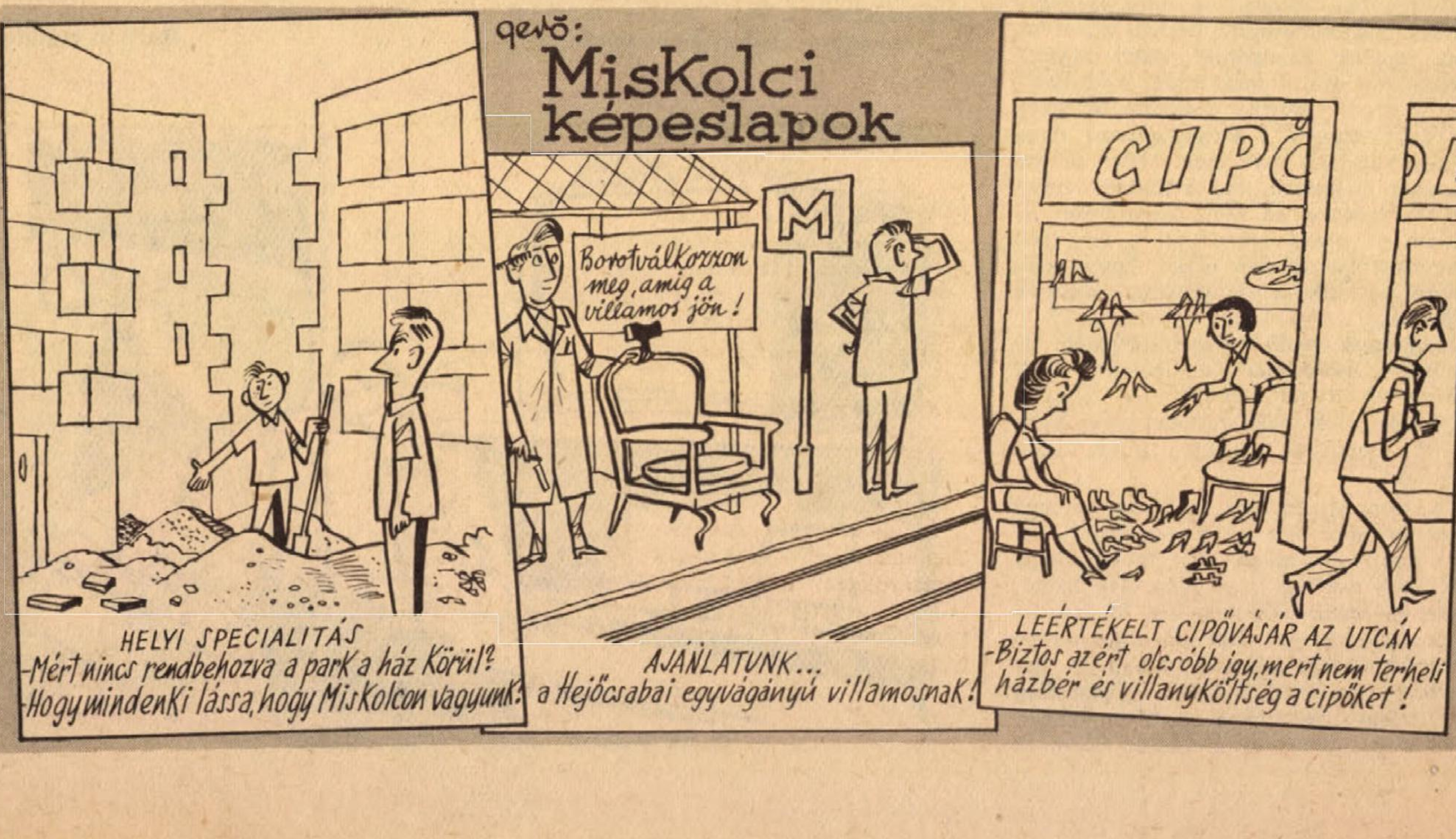
Borotválkozzon meg, amíg a villamos jön!
M
CIPŐ

HELYI SPECIALITÁS
-Mért nincs rendbehozva a park a ház körül?
-Hogy mindenki lássa, hogy Miskolcon vagyunk!

AJÁNLATUNK...
a Hejőcsabai egyvágányú villamosnak!

LEÉRTÉKELT CIPŐVÁSÁR AZ UTCÁN
-Biztos azért olcsóbb így, mert nem terheli házbér és villanyköltség a cipőket!

apró dolgok

Télen én vagyok az Intelligens Néző. Nagyra becsülnek és tisztelnek. Képzett, érdeklődő és fogékony nézőnek tartanak, akinek kisujjában van az irodalom, a filozófia, az esztétika, a dramaturgia, aki élvezni tudja a legbonyolultabb modern színművet is, s akinek már nem lehet poros darabokat hinteni a szemébe.

Tavasszal, mihelyt rügyezni kezdenek a fák és hozzálátnak a nyári műsortervek összeállításához, azt kell tapasztalnom, hogy már nem becsülnek olyan nagyra és már nem tisztelnek úgy, mint a tél folyamán. Márciustól kezdve már nem neveznek Intelligens Nézőnek, hanem kurtán csak Nézőnek, és azt mondják: valami könnyűt kell adni neki, már mint nekem, amit meg tudok érteni, ami nem fekszi meg a kicsi agyamat, aminél nem kell majd sokat gondolkoznom, mert a gondolat, különösen nyáron, ragályos és a szabadtéri színpadon ülő nézők könnyen megkaphatják egymástól. Vigyázni kell – mondják aggódva –, nem szabad megterhelnünk a nézőt, adjunk neki sok-sok esztrád-műsort, attól lesz kövér, szép és lelkiekben gazdag.

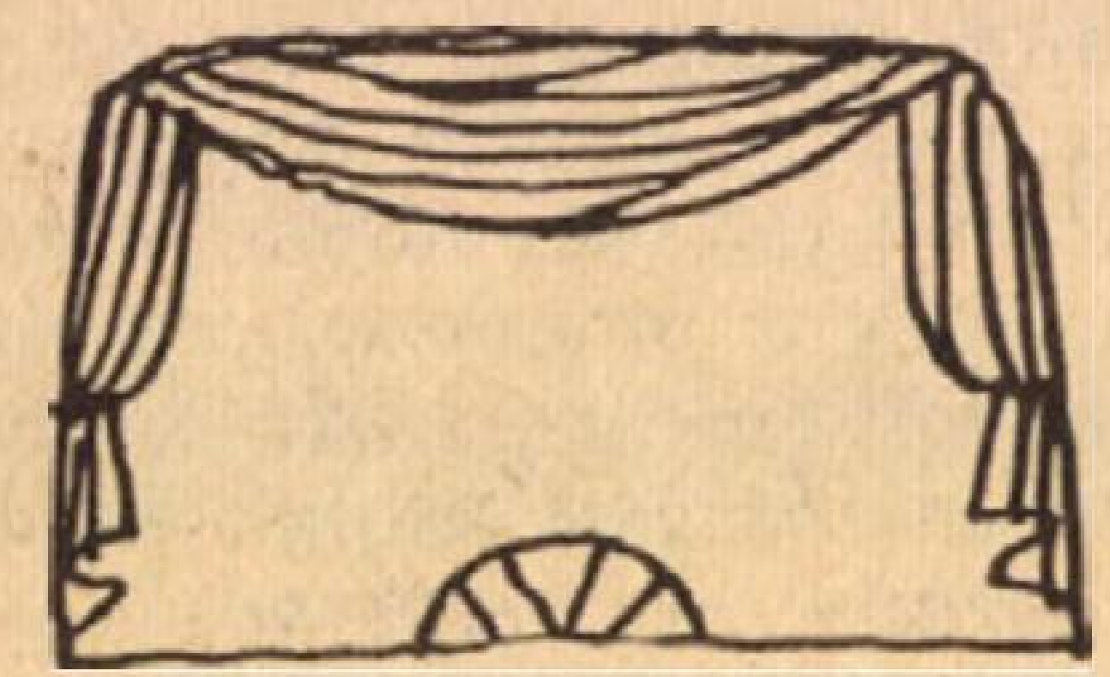

Nyár elején már Szórakozni Vágyó Tömeg vagyok és attól tartanak, hogy nem fogom megérteni a Pancsoló kislány eszmei mondanivalóját, nem fogom tudni átérezni a Csaó bambina líráját és túl nehéz lesz nekem a Picsi-pacsi című esztrád-műsor a Ló utcai szabadtéri színpadon. Gyere, Szórakozni Vágyó Tömeg – mondják nekem –, mosakodj meg szépen, aztán vedd föl az ünneplő ruhádat, mert neves fővárosi művészek fogják csiklandozni a talpadat.

Szerencsére vannak olyanok is, akik nem néznek le és akik júliusban mutatják be nekem Euripidész: Iphigénia Auliszban című tragédiáját. Máris rohanok jegyet venni. Fene azt a buta, nyári szórakozni vágyó fejemet!

*

Szombaton lementem a sarki Közértbe sörért, de nem kaptam. Ekkor átmentem a másik sarki Közértbe, de ott se kaptam. Nem volt se Kőbányai, se Kinizsi, se kis Családi, se nagy Családi, se . . .

Kedvetlenül mentem haza és csak otthon jutott az eszembe, milyen sört kellett volna kérnem: Elegendő sört!

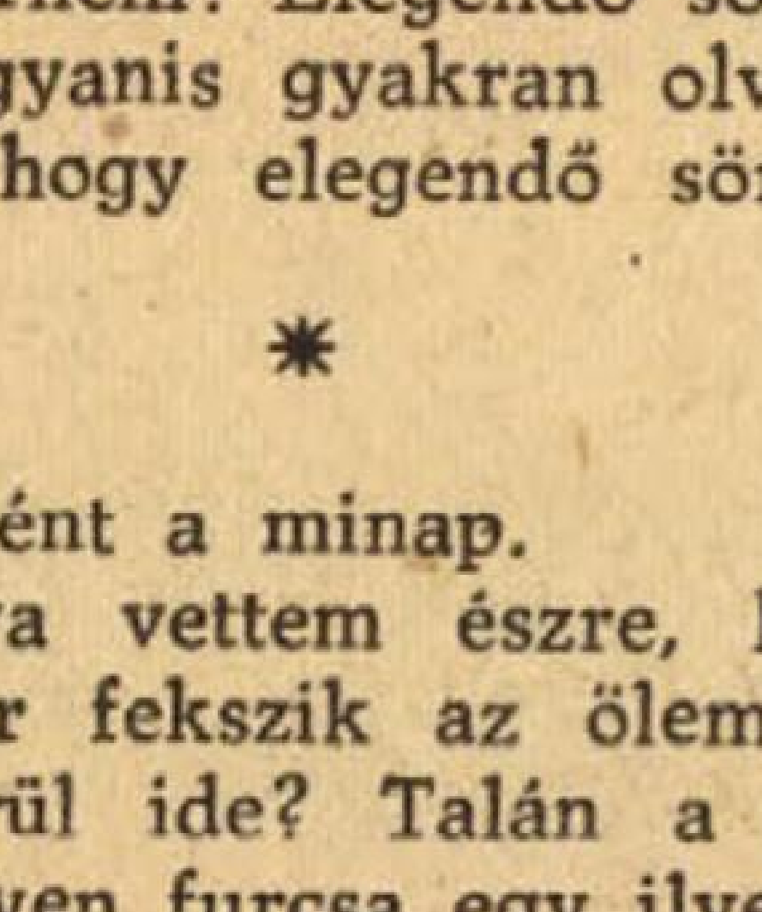

A télen ugyanis gyakran olvastam az újságokban, hogy elegendő sör lesz az idén.

*

Velem történt a minap.

Csodálkozva vettem észre, hogy egy nyitott tenyér fekszik az ölemben. Hát ez hogy kerül ide? Talán a plafonról esett le? Milyen furcsa egy ilyen tenyér, olyan, mint egy térkép, illetve nem is térkép: a vonalak úgy futnak keresztül-kasul a tenyéren, mint egy nagy vasúti csomóponton a sínek. Vajon kié lehet?

Undorodva el akartam dobni magamtól, de nem tudtam, mert a saját tenyerem volt, a saját kezemen.

Elszomorodtam. Istenem, nem ismerem a saját tenyerem.

Az utcán köszönés nélkül mentünk volna el egymás mellett.

*

Érdekes cikket olvastam az Élet és Tudományban dr. Aujeszky László, a Meteorológiai Intézet vezetőjének tollából, az éghajlat megjavításával foglalkozó tervekről. A cikk egyik alcíme így hangzott:

„Ne idézzünk elő mesterségesen jégkorszakot!"

Ugyan miért? – kérdeztem. – Miért akarnak lebeszélni róla?

A cikkből kiderült, ha a Sarkvidéket mesterségesen felmelegítenénk, akkor melegebb tengert, de jégkorszaktól szenvedő szárazföldet kapnánk.

Előbb fel kellene melegíteni a Sarkvidéket? Hm, ez esetben valóban megfontolandó ez az egész izé. Strapás dolog lenne.

Ezennel megígérem, nem fogok mesterségesen jégkorszakot előidézni.

m. gy.

Törzsasztal

Réber László rajza

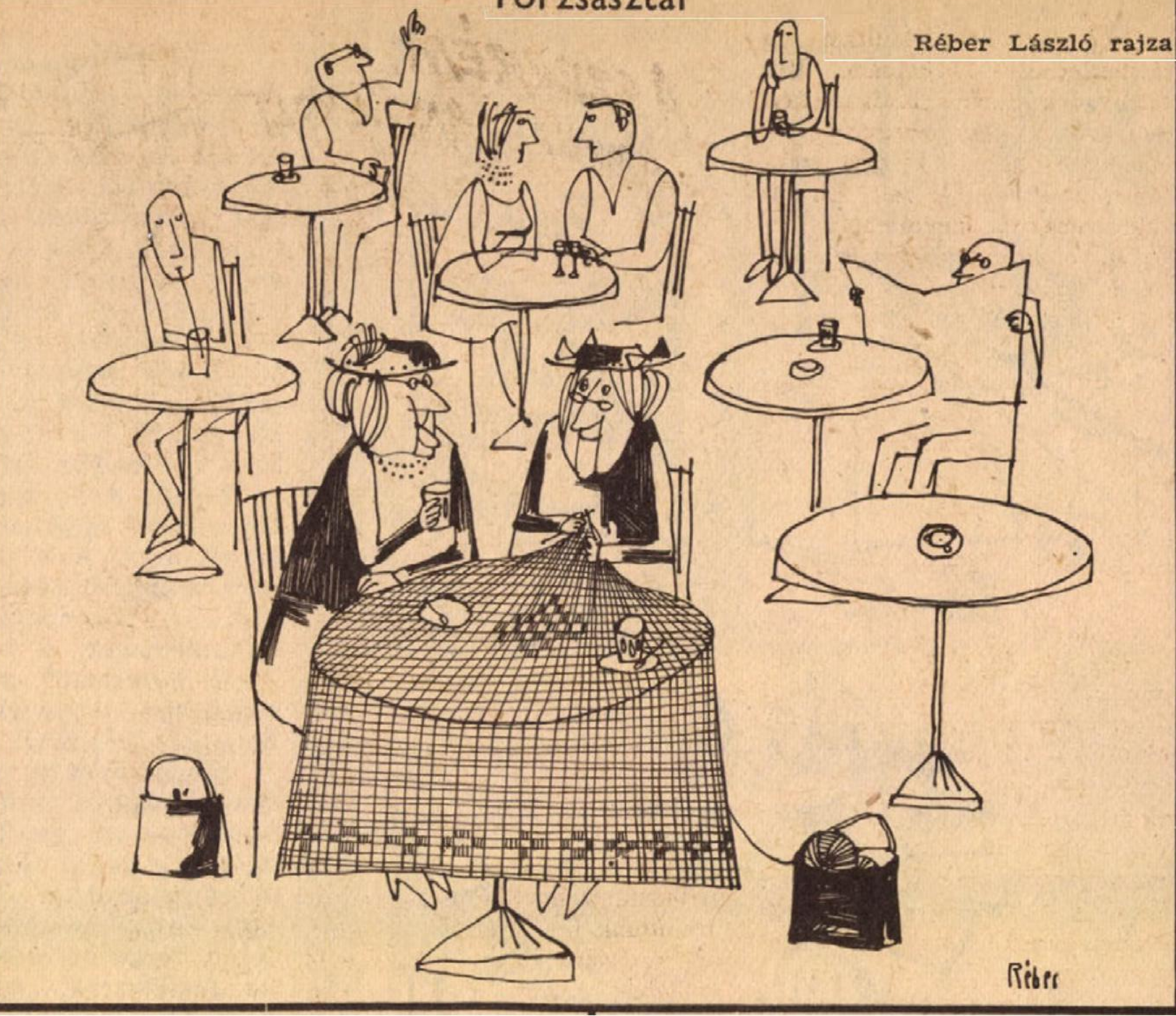

Klasszikus orvos

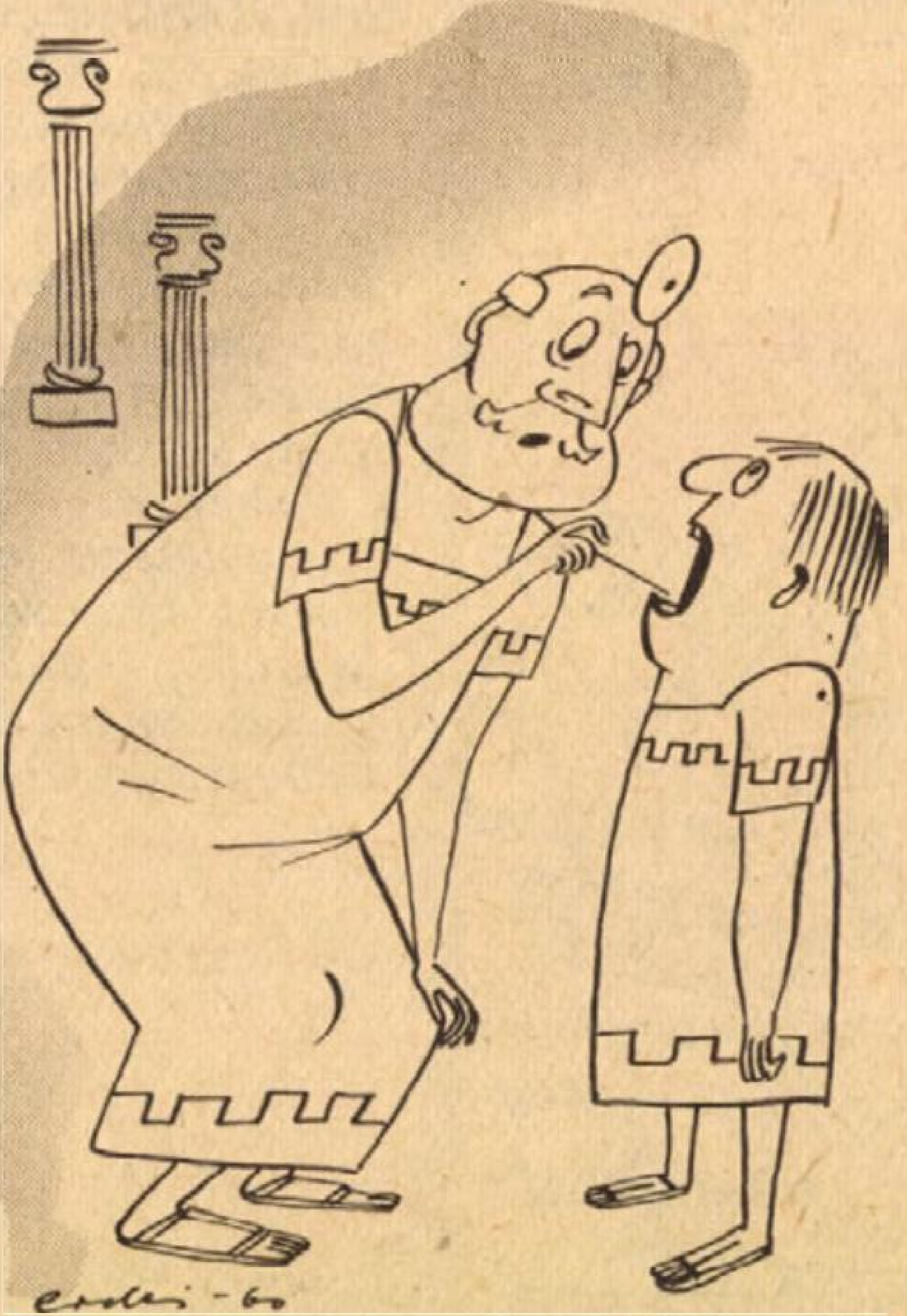

– Mondd szépen: ALFA!

Javaslatunk a férfidivat fejlesztéséhez

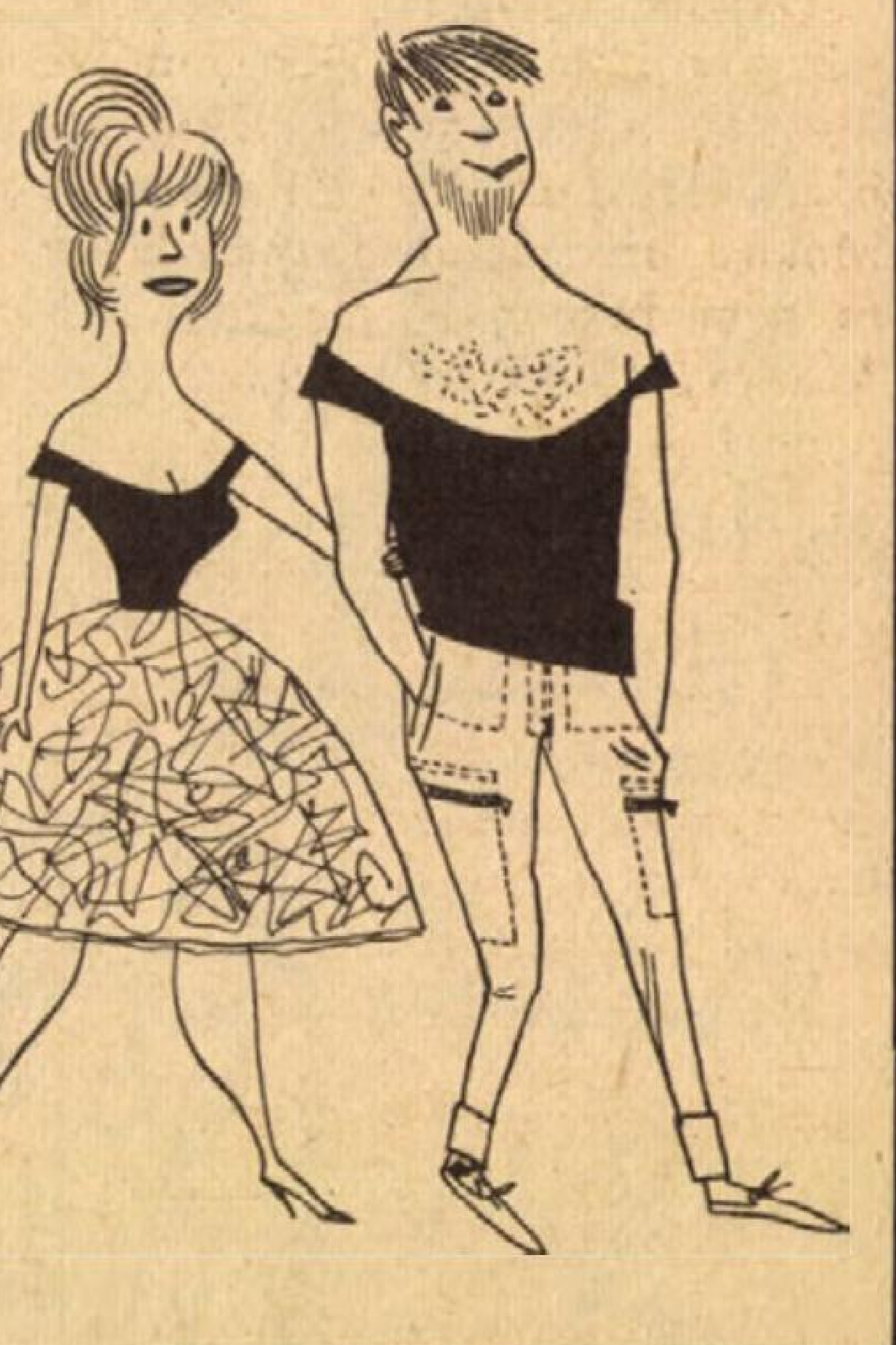

Egy délamerikai elnök hétköznapja
Ébredés
Indulás a palotába
A szabónál
Ebéd
A hivatalban
Megérkezés a parlamentbe
Lefekvéskor
Hihi

Borravaló ügyben

Jó, jó, tudom. Tudom, hogy ez a téma unalmas, mert a borravalóról az elmúlt években többszáz ankétot tartottak és többezer cikket írtak, míg arra az általános, mindenkinek tetsző megállapitásra jutottak, mely szerint az öntudatos dolgozók elfogadják a borravalót. Nem is mernék erről a témáról egy szót sem szólni, ha nem volna borravaló ügyben egy egészen új, szerényen szólva korszakalkotó javaslatom. Engem ugyanis meggyőztek arról, — naponta száz és száz példa bizonyítja —, hogy senkinek sem szenved csorbát az öntudata a borravalótól. Következésképpen az én öntudatom sem szenvedne csorbát, ha valaki borravalót adna... Sőt ismerőseim öntudata sem szenvedne csorbát...

Tehát: a borravaló rendszer jó, csak hiányos. Ki kell terjeszteni egyformán minden dolgozóra! Tarthatatlan állapot, hogy hazánk dolgozóinak jelentős, bízvást állíthatom, nagyobb része a jelenlegi helyzetben teljesen el van zárva a borravaló lehetőségétől. Én adok borravalót a ruhatárosnak, a ruhatáros nekem még soha nem adott. Adok borravalót a fodrásznak, aki sültcsirkét vacsorázik, miközben én parizert eszem, de még soha nem jutott eszébe a két forintból legalább egyet visszaadni.

Elképzeléseim szerint minden dolgozónak volna joga adni és kapni, annyi borravalót, amennyit akar, és annak, akinek akar. Az élet így rendkívüli módon meggazdagodnék, tele volna előre nem sejtett izgalmas meglepetésekkel. Mert például én adnék borravalót a pincérnek az Astoriában, de mikor elmegyek, rámosolygok a portásra, aki esetleg a kezembe csúsztat egy forintost. Ha szépen szállok fel az autóbuszra, „igyekszem kérem”, és befáradok a kocsi közepébe, kaphatnék mondjuk ötven fillért a kalauztól, ezzel szemben, ha éppen kedvem van, adnék egy forintot a vezetőnek, amiért nem inditotta el a buszt, mielőtt felszálltam. Kaphatnék néha egy pár forintot a kabinostól az úszodában, én viszont biztosan adnék ugyancsak pár forintot a pénztárosnak, aki szegény a jelenlegi hiányos borravalórendszerben ugyancsak teljesen ki van rekesztve ebből a jótéteményből. És ... a lehetőségek, a meglepetések korlátlanok. Egyetlen rendelet csupán és attól kezdve mindenkinek csupa kellemes izgalomban telne a napja, mindenki mindenütt udvarias volna és mosolyogna és alig várná az estét, amikor összeszámolja mennyi borravaló gyűlt össze a zsebében.

Remélem, az illetékesek magukévá teszik elképzeléseimet és sürgősen meghozzák azt a rendeletet, amely, minden idők legnépszerűbb rendelete volna.

Egyébként én ezért a kiváló ötletért egész csekély borravalóval megelégszem.

Pongrácz Zsuzsa

Abroncs-szoknya

Vasvári Anna rajza

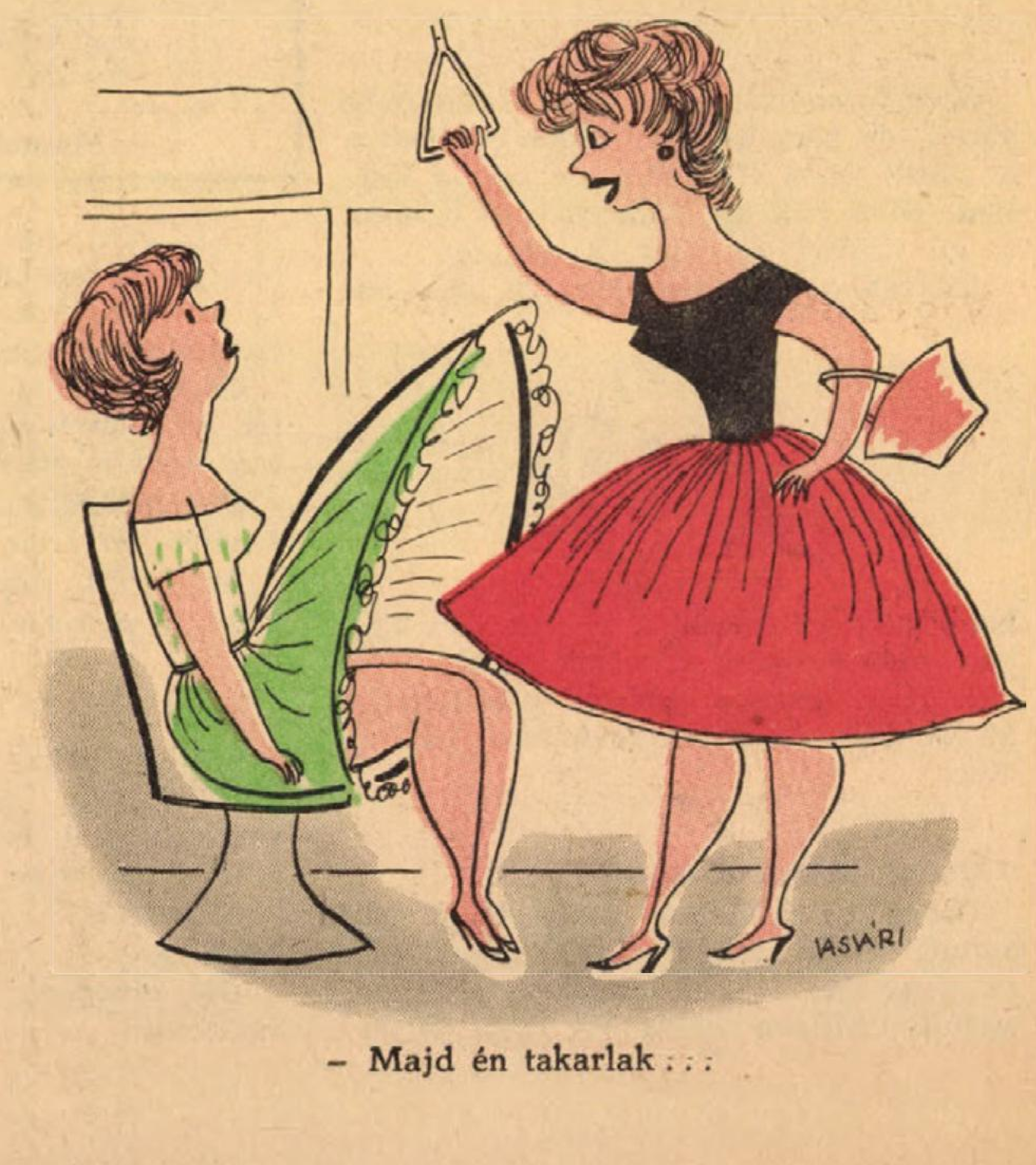

– Majd én takarlak : : :

Ez talán segítene

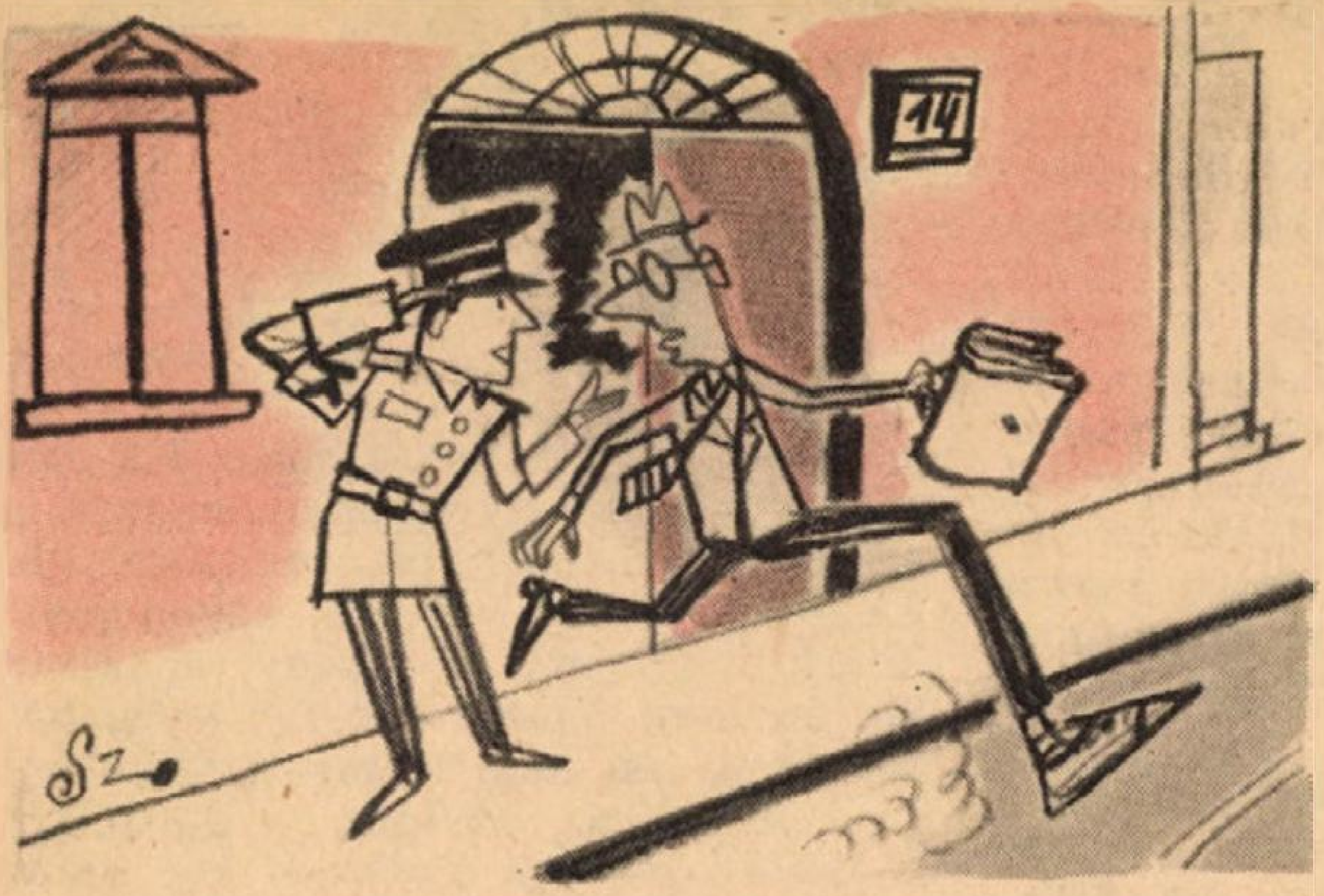

– Szabad a gyalogjártassági jogosítványát?

Türelem kérdése az egész

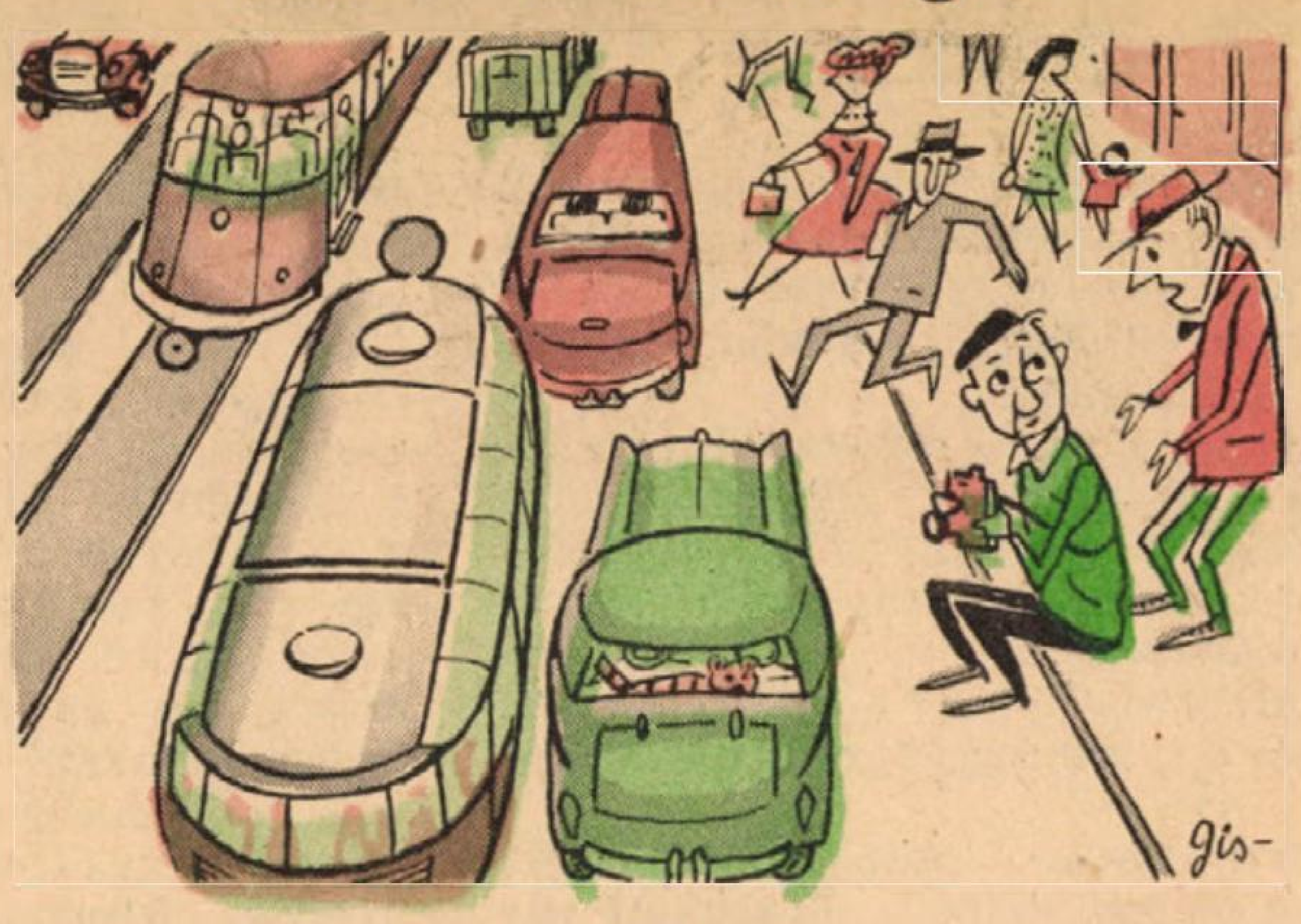

– Miért ülsz itt a járdán?
– Egy jó kis baleset-képet akarok fotózni!

„Fegyelmezett” pestiek

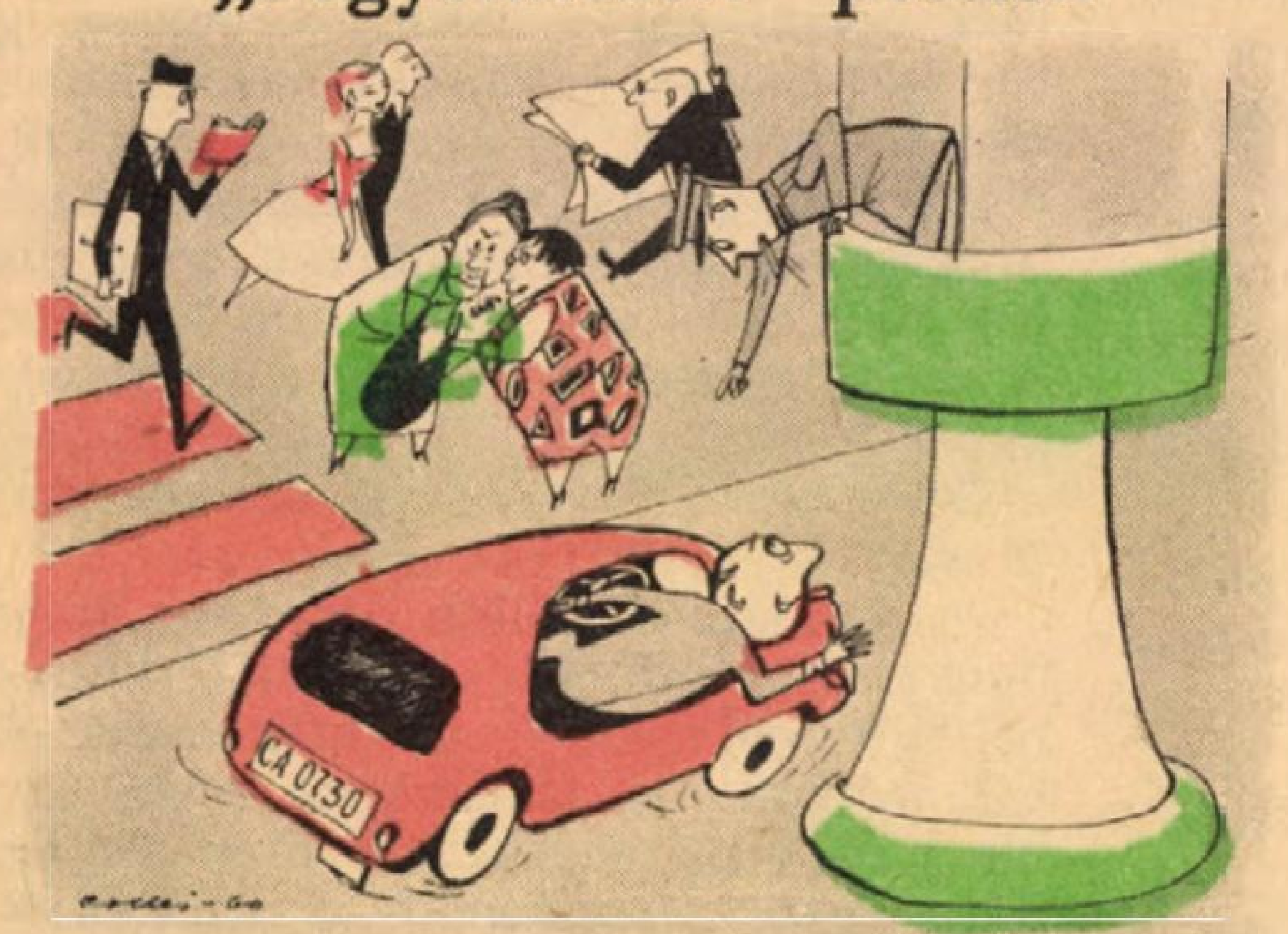

– Hallja, miért hajt a gyalogjárón?!
– Hogy el ne üssem a járókelőket!!

Jó lesz vigyázni!

Javíthatatlan karambolozók

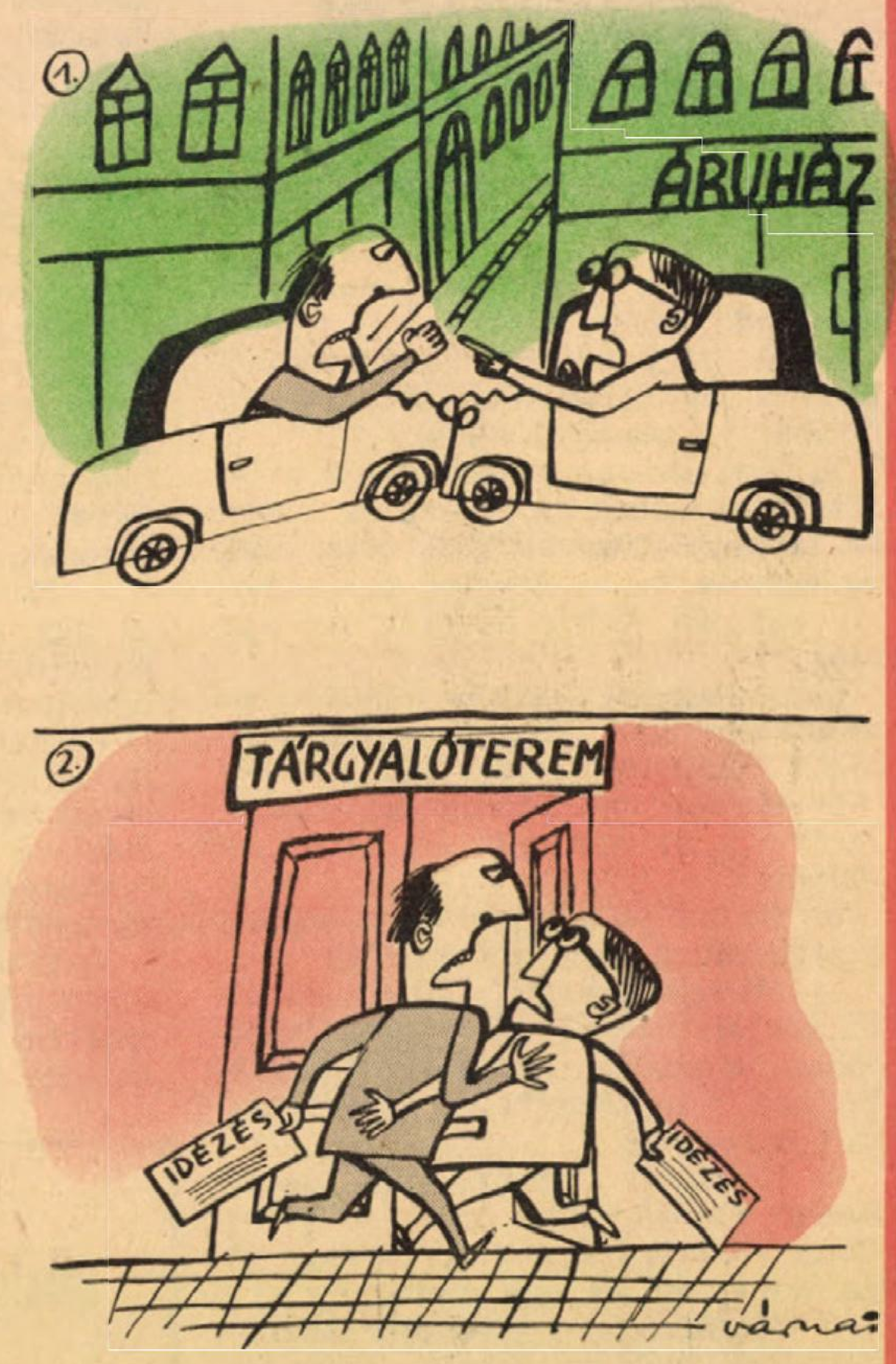
1.
ÁRUHÁZ
2.
TÁRGYALÓTEREM
IDÉZÉS
IDÉZÉS
várnai

Erősített tilos jelzés

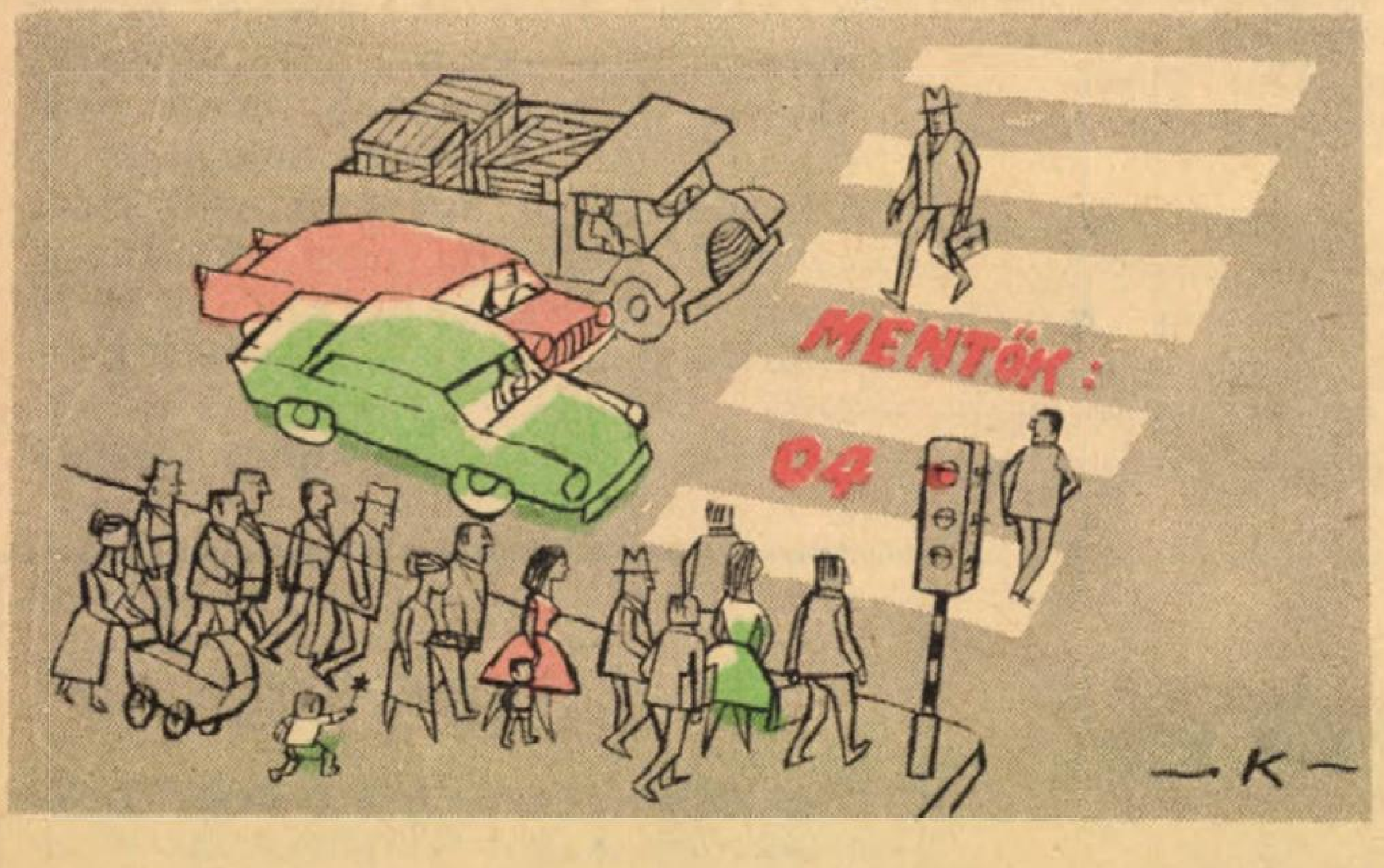

Vigyázni kell a gyerekre

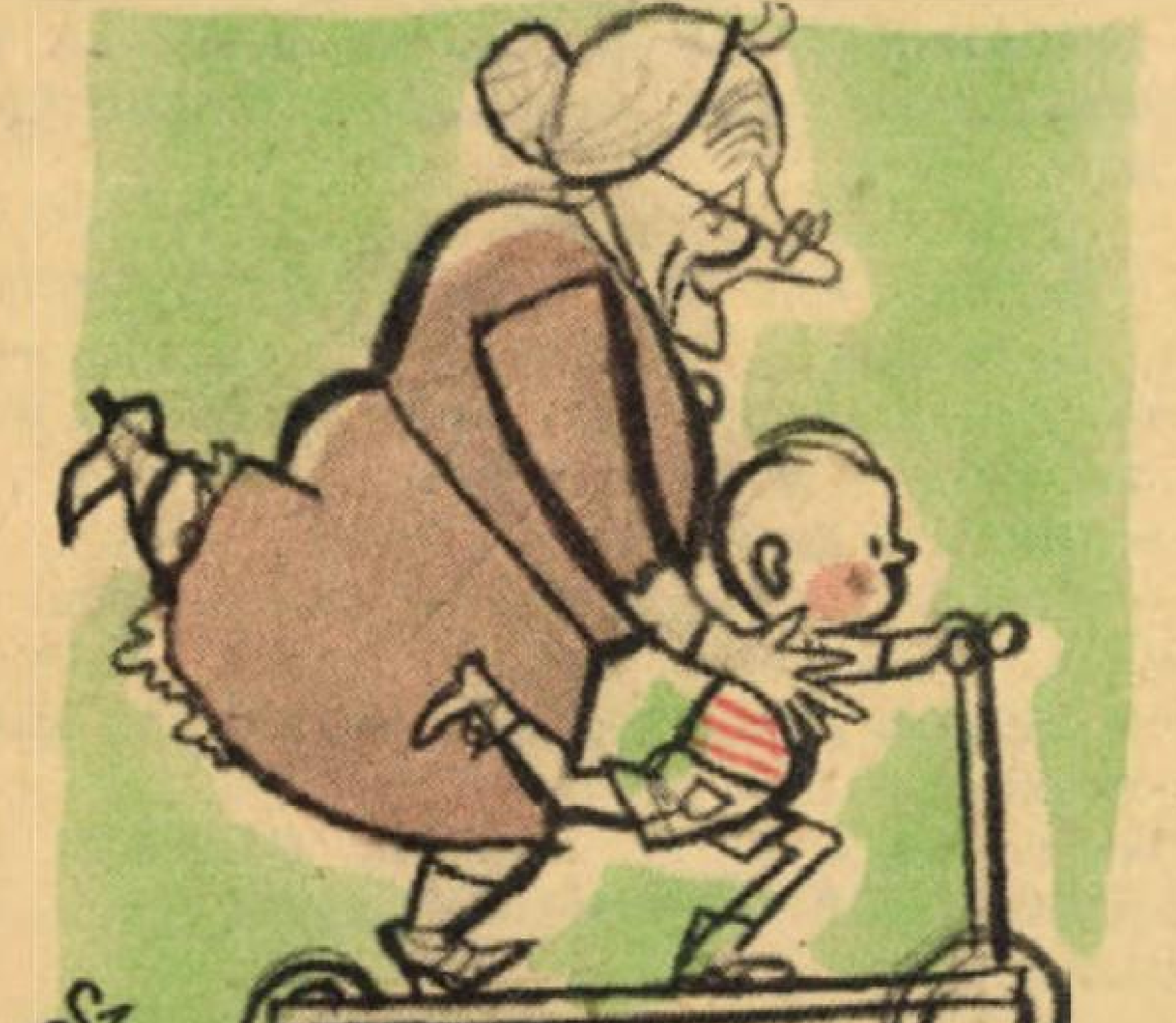

Gondos apa

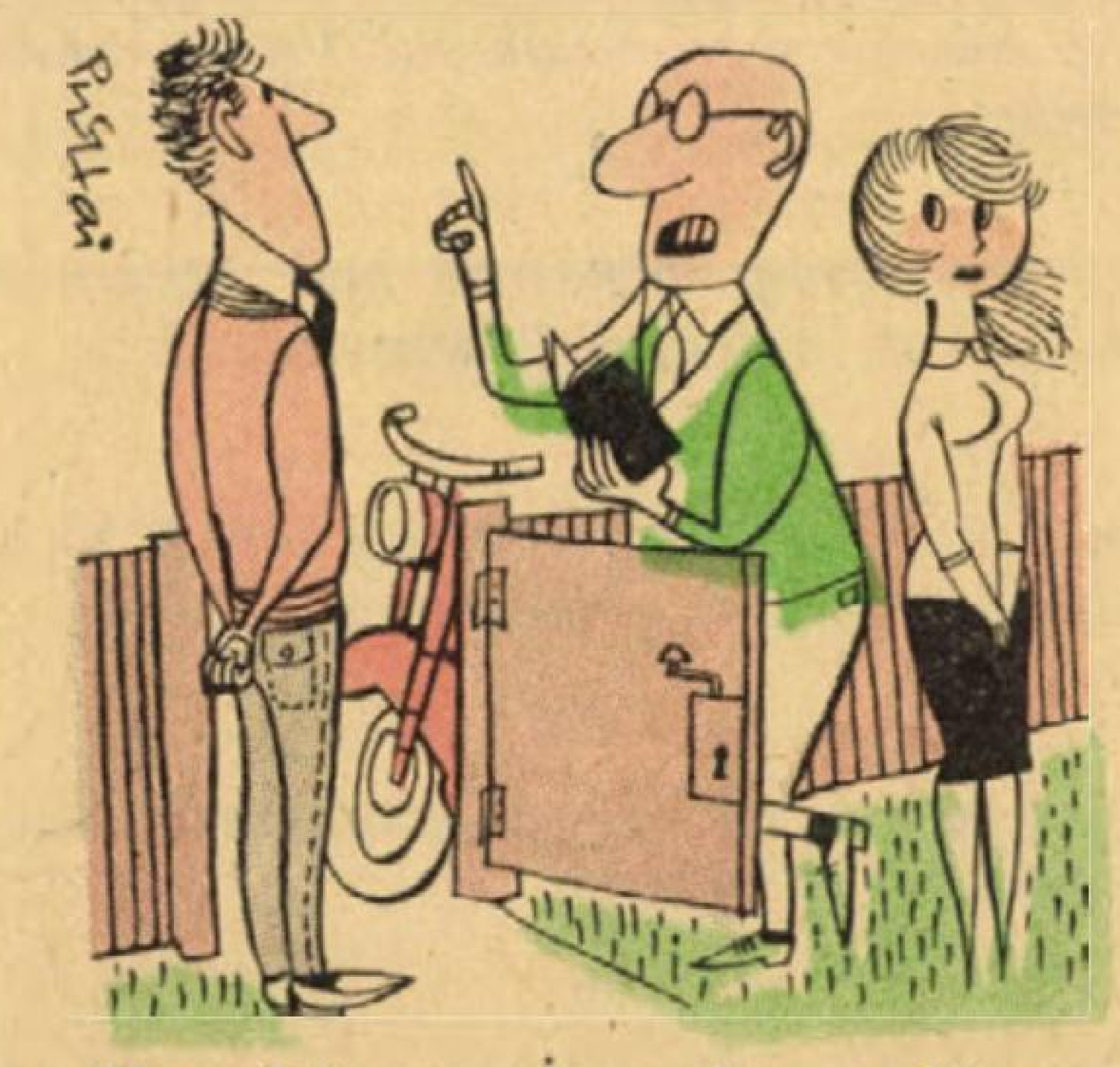

– Nem bánom, elengedem a lányomat motorozni, de előbb kikérdezem magát a KRESZ-ből.

Figyelmeztető tábla autósoknak

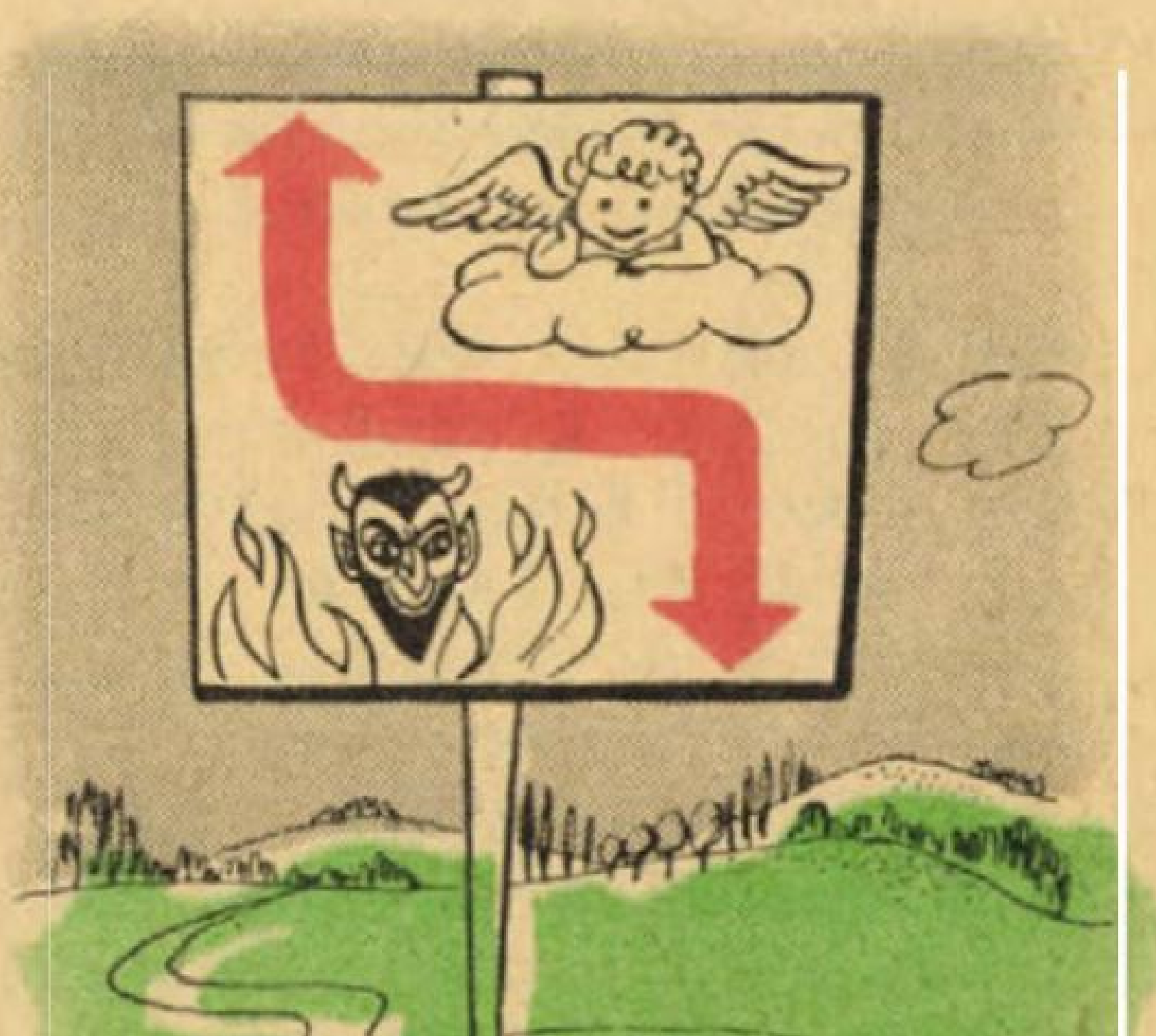

LÉGYOTT 1900

Váratlanul megszólalt a csengő. Vészes berregése felhasította a csöndet, amely cinkosan borult a szobában üldögélő, csókban összeforró párocskára.

— A férjem! — ugrott fel a kanapéról Evelyn, szája elé kapva alabástrom kezét, amelyre épp az elébb hintett hundertcvancig csókot Géza, a huszártiszt.

— Honnan tudod? — kérdezte sápadtan a hadsereg, kardja után kapva.

— Váratlanul csengettek... Ez csak a férjem lehet... Ő szokott váratlanul hazajönni...

— Mitévő legyek? — suttogta Géza, csontos öklét rágva, mokányul kidülledő szemmel.

— Te vagy a férfi! — kiáltott rá Evelyn haragosan, sírósan, nagyot dobbantva piciny lábával.

A férfi ide-oda manőverezett a lesötétített szobában, térkép és iránytű nélkül. Nem volt más nála, csak az ösztöne és az ösztöne azt súgta: Az ágy alá, Géza bátyám! Az ágy alá!

Géza bátyám ágyőt rebegett az alélni készülő Evelynnek, aztán snejdigül bekúszott az ágy alá.

— Pardon — mondta egy rekedt férfihang az ágy alól —, ez az én helyem!

— Ki ön? — hebegte Géza, szemét hunyorgatva, bajuszát porolva.

— Micsoda kérdés? Hát ki szokott az ágy alatt lenni? A betörő! Csábítónak semmi keresnivalója itt! Csábítónak a szekrényben a helye! Igazán tudhatná!...

— Elnézését kérem. Sie haben Recht! Önnek igaza van! — felelte Géza kimérten, komoran és szuszogva kimászott az ágy alól.

— Megőrült? — sikoltotta Evelyn, szemmelláthatóan őszülő loknijait tépdesve. — Miért nem búvik az ágy alá?

— Nem tehetem! — tiltakozott a huszár. — Ott egy betörő van...

— Betörő? — tántorodott meg az asszony, aki percről percre öregebb lett. — Még csak ez kellett! Elvesztem!...

A csengő szünet nélkül berregett.

— Azt mégse kívánhatja tőlem, drágám — szólt Géza elhelyezkedve a dúsan faragott, barokk szekrényben, dohányszagú ancúgok és naftalinszagú überciherek között —, azt mégse kívánhatja tőlem, hogy ki túrjam a betörőt az ágy alól, amikor neki, mióta világ a világ, ott a helye. A csábítónak pedig itt a szekrényben. Ez így fair.

Evelyn úgy állt a szoba közepén, a luszter alatt, mint egy villámsújtotta szobor. Amikor Géza magára akarta csukni a szekrényajtót, odarohant és lázasan remegő hangon így szólt:

— Várj! Mentőötletem támadt! Cseréljetek helyet! Szerelmem, te menj az ágy alá és a betörő bújjon a szekrénybe. Ha a férjem megtalál a szekrényben — véged! De ha az ágy alatt talál meg, azt fogja hinni, hogy betörő vagy. Nem gondolhat másra, ha az ágy alatt fedez fel. Gyere gyorsan!

— Nem megyek — mondta a huszártiszt határozottan. — Ne is könyörögj. Meghalok érted, ha kell, Evelyn, de nem szegem meg az illemet, nem rúghatom fel a hagyományokat. Csábítónak szekrényben a helye. Már az apám, a nagyapám, sőt a dédnagyapám is a szekrényben keresett menedéket, ha váratlanul hazatért a férj. Ha nekik jó volt a szekrény, nekem is jó lesz. Hagyj magamra, Evelyn!

A férj türelmetlenül rúgdosta az ajtót.

— Mars vissza! — kiáltott az asszony Gézára, ellentmondást nem tűrő hangon, de könyörgő tekintettel. Szegény Evelyn, teljesen megőszült ez alatt a néhány perc alatt. Bohó, röpködő loknijai helyett, szolid konty ült a fejebúbján, s időközben nemcsak megcsúnyult, de el is hízott. Hajdani, percek előtti szépségének, már nyoma se volt.

— Nem megyek vissza, drágám, az ágy alá — folytatta a huszár a szekrényben —, ne kívánj tőlem lehetetlent! Nekem itt a helyem! Jól is néznénk ki, ha mindenki ott bújna el, ahol neki tetszene! Hova vezetne ez a slendriánság? Az anarchiához!

Evelyn ekkor az ágyhoz repült és térdenállva esedezett a betörőnek:

— Uram, adja át a helyét! Jöjjön ki az ágy alól és foglaljon helyet a szekrényben. Egy sokat szenvedett asszony könyörög önnek. Legyen irgalmas! Legyen nagylelkű. Ha bemegy a szekrénybe, megmenekül a börtöntől. Legfeljebb megpofozzák. Legfeljebb egy kicsit agyonverik, mert a férjem féltékeny vadállat. De én nem féltem önt. Ön erős, bátor férfi, aki nem ismeri a félelmet!

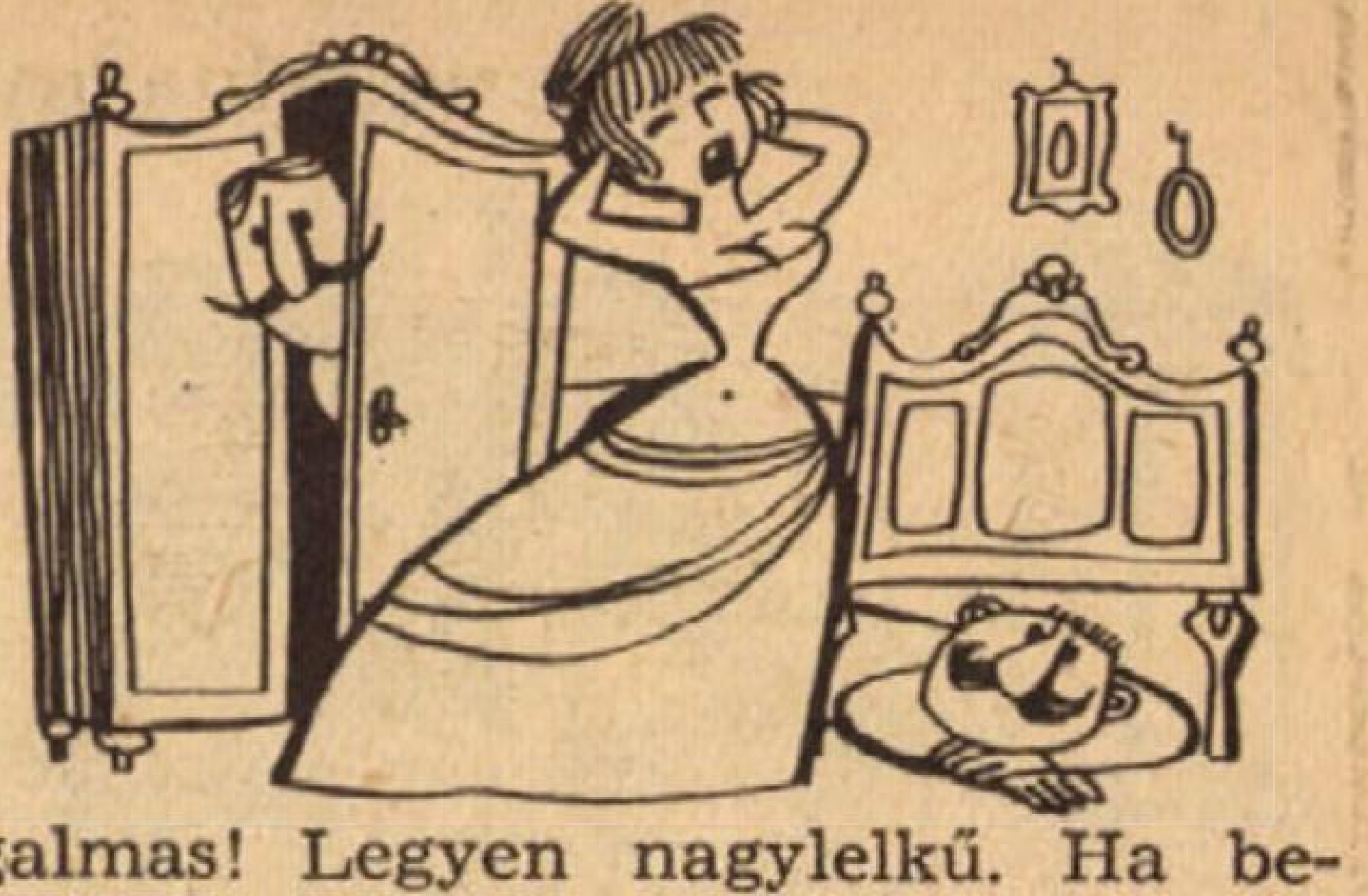

— Ami igaz, az igaz — dörmögte a betörő az ágy alatt. — Ha sokat ugrálna, behúznék neki egyet, már mint a tisztelt férjének, de nem tehetem, édes nagysád, betörőnek ágy alatt a helye. Szabály, az szabály. Mit szólnának a kollégák, ha meg tudnák, hogy a szekrényben találtak rám? Lesülne a bőr a képemről. Nem vagyok én vacak csábító, már megbocsásson, édes nagysád, meg aztán nem is bírom odabenn a levegőt. A naftalinszagtól mindig rosszul vagyok...

Odakünn a férj a saját fejével zúzta szét az ajtót.

— Igazán sajnálom magát, édes nagysád — szipogott a betörő, könnyeit nyeldesve —, de nem segíthetek magán. Itt szoktam meg az ágy alatt és öreg vagyok én már ahhoz, hogy megváltoztassam a szokásaimat. Bocsásson meg nekem, az öreg rablónak, édes nagysád... Lehet, hogy maradi vagyok, Evelyn — engedje meg, hogy így szólítsam, hiszen az apja lehetnék —, de azért ne ítéljen el... A szívem vérzik önért, Evelyn...

Ebben a pillanatban tajtékozva, vérbenforgó szemmel berontott a férj. Nem szólt egy szót sem, nem kérdezett semmit, nem nézett se balra, se jobbra.

Egyenesen a nyüszítő szekrényhez lépett.

Mikes György

MINDENFÉLE

Sok nő nem tiszteli a korát.

*

A neandervölgyi ember is sietett, hogy el ne késsen egy rendkivül fontos találkozóról.

*

Az embernek ismernie kell azokat a szabályokat, amelyeket nem tart be.

*

Semmit sem lehet megállapitani a járókelőkről. Mennyi ember inkognitóban!

*

X nem tud alkotni, de nagyszerű alkotói módszerei vannak.

*

Nem tudja megirni a jóságot az, aki személyesen nem élte át.

F. L.

Villamoson...

Felszállok a 25-ös villamosra. Eléggé zsúfolt, sok a gyerek, jönnek az Állatkertből.

Mellettem egy idősebb hölgy áll. Körülnézek, látom sok gyerek ül.

— Valaki átadhatná a helyét a néninek — mondom félhangosan, se neki, se a gyerekeknek, csak úgy kinyilatkozásképpen.

A már nem fiatal nő rámnéz, legyint.

— Ugyan, mit vár a mai gyerekektől?!

— A szülők a hibásak — mondom —, nem úgy nevelik őket, hogy tiszteljék az ő... izé... a felnőtteket.

— Megszoktam már — feleli.

— Tessék helyet kérni — tanácsolom.

— A szüleiknek kellene rájuk szólni, nem nekem könyörögnöm — mondja kissé emeltebb hangon.

Tettre szánom el magam. Kinézem a közelében ülő legfejlettebb gyereket, s a vállára verek.

— Öcskös, add át a helyedet a néninek!

Az elvirágzott nő rámnéz és mérgesen szól:

— Mit gondol? Az az én unokám!

hetényi

Circus Maximus

Kaján Tibor rajza

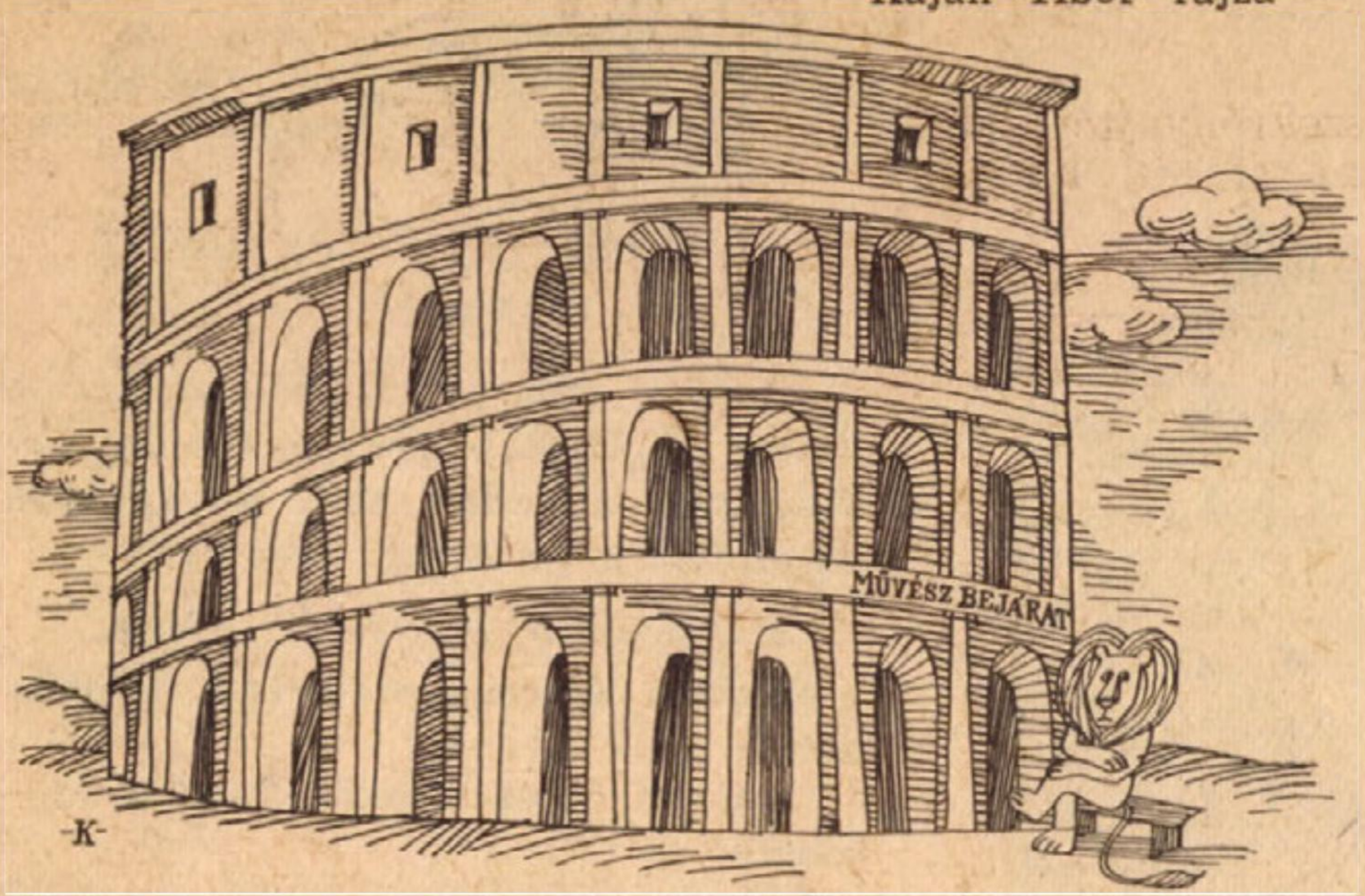

A kiskapunál . . .

A tudós meg a fia

Toncz Tibor rajza

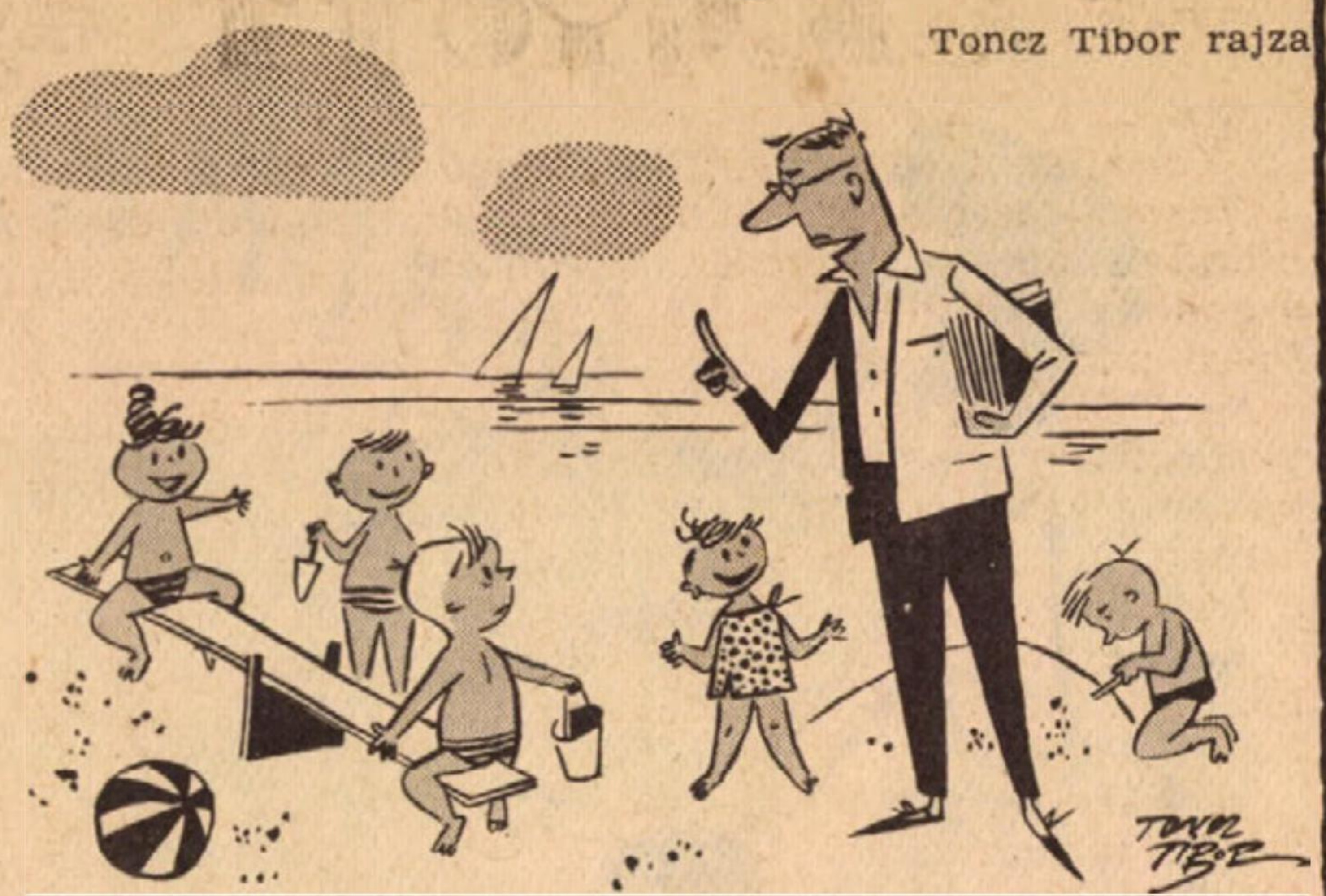

– Mi az, Pistike, nem hoztál könyvet magaddal? Agyon fogod unni magad! . . .

zsebrádió

Elemér barátunk azzal dicsekszik, hogy az övé a világ legkisebb rádiója. Nem nagyobb, mint egy gyufásskatulya. A japánok találták fel. Elemér zsebrádiójának minden alkatrésze ici-pici, csak a hangja nagy. Mindenüvé magával viszi a csodálatos alkotmányt, mint egy hűséges kutyust.

A zsebrádió magyarországi pályafutása a vámnál kezdődött, amikor Elemér ingei közé lapulva átjött a határon. Mint értelmes jószágot, a gazdája megkérte, maradjon csendben, amíg a vámvizsgálat be nem fejeződik. A zsebrádió hallgatott. De mintha ki akarná pótolni a kényszerű hallgatást, azóta is állandóan bömböl.

Első afférja a Csendes Platánról elnevezett budai vendéglőben robbant ki. Szeretnek ide járni az emberek nem is a platán, inkább a csend miatt. Ez az egyetlen nyári kocsma, ahol nem húzzák a talpalávalót, azonkívül diétás kosztot is felszolgálnak. Elemér helyet foglalt egy sarokasztalnál és miközben a vendégek a tavalyról maradt idei zöldborsókonzervet majszolták, a japáni hangszer rágyújtott egy szépséges magyar nótára, amely azt mondja, hogy: „Két gyöngye volt a falunak, két virága."

A vendégek tüntetésbe fogtak.

– Nem kell zene! – kiáltotta egy diétás magyar. És kiadta a forradalmi jelszót: – Kevesebb zene, több körítés!

De az igazi botrány akkor tört ki, amikor a szemfüles pincér az édesbús dallamok hallatára zenedíjat számított fel a menühöz. A megkárosított vendég felfedezte az Elemér zsebéből kiszűrődő ártöbbletet, mire mind a rádiót, mind a gazdáját kitiltották a Csendes Platán összes termeiből.

Elemér nem csüggedt. Továbbra is szórakoztatta a környezetét. Szólt a zsebrádió villamoson, autóbuszon, a hivatali helyiségben, sportpályán, sőt az uszodában is, mert Japán, mint egykor tengeri nagyhatalom, természetesen vízhatlan zsebrádiót talált fel.

A kis készülék budapesti karrierjének tetőpontjára érkezett, amikor Elemér magával vitte a Szabadtéri Színházba, ahol mellesleg az Aida című sokrétű történetet játszották tánccal és zenével. Elemér tapintatosan lehalkította abban az ésszerű feltevésben, hogy a szerény méretű készülék amúgy sem tudja felvenni a versenyt a bevonulási induló harsány kürtjeivel. De a cselekmény későbbi folyamán, amikor bizonyos Amonasro azt követelte a lányától, hogy puhatolja ki az egyiptomi hadsereg felvonulási tervét, a zsebrádió büszke tulajdonosa átkapcsolt a Petőfi-rádióra, ahol Cikornya Marci és népi zenekara szórakoztatta azokat, akik éppen szórakozni akartak. Párhuzamosan Amonasro mély aggodalmával és mély hangjával, felcsattant a nézőtéren:

Szép a rózsám, nincs hibája,
Libegős a, libegős a járása!

A közönség két pártra szakadt. A fele együtt dúdolt Cikornya Marcival és népi zenekarával, a másik fele pisszegett és az izgalmas kémtörténet fejleményeit követelte dalban elbeszélve.

Tetőpontra hágott a hangzavar, amikor egy jól megtermett jegyszedő Elemérhez lépett és ridegen felszólította:

– Azonnal hordja el magát a rádiójával együtt!

Elemér zsebrevágta a sértést és a rádiót és a népi muzsika híveinek lelkes tapsai között kivonult a csatatérről, amely Radamesnek még nemrégen szép sikert hozott. A bejáratnál fájdalmasan búcsúzott:

– Ősi turáni átok! Külföldi szerzők védelmében kiűzik a magyar nótát, a magyar zene hajlékából!

Stella Adorján

Ízlik az ebéd

Toncz Tibor rajza

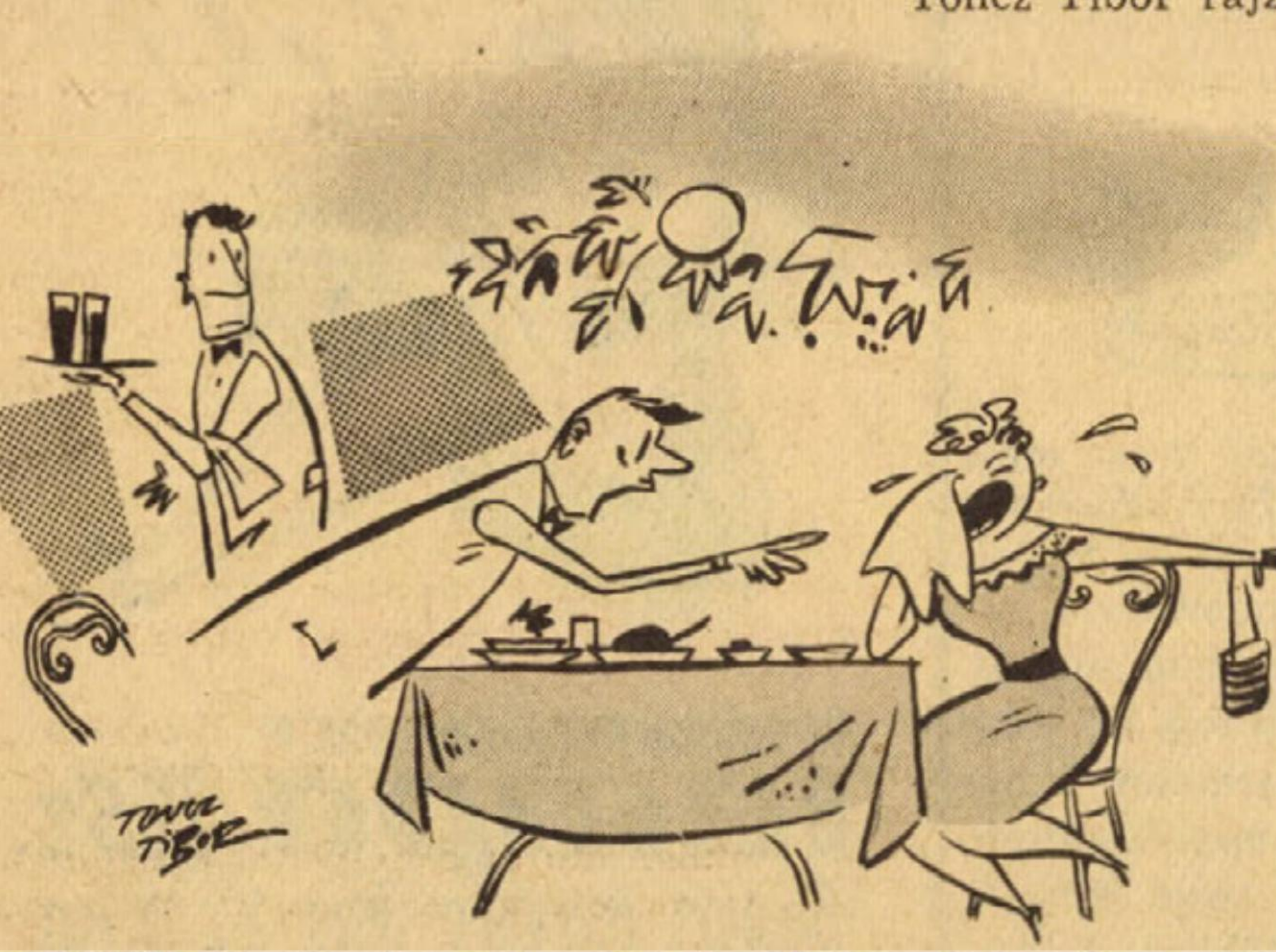

– Hidd el, anyukám, hogy azért közel sincs olyan jól elkészítve, mint ahogyan te csinálod otthon . . .

Hosszútávfutóink jó kilátása

Szepes Béla rajza

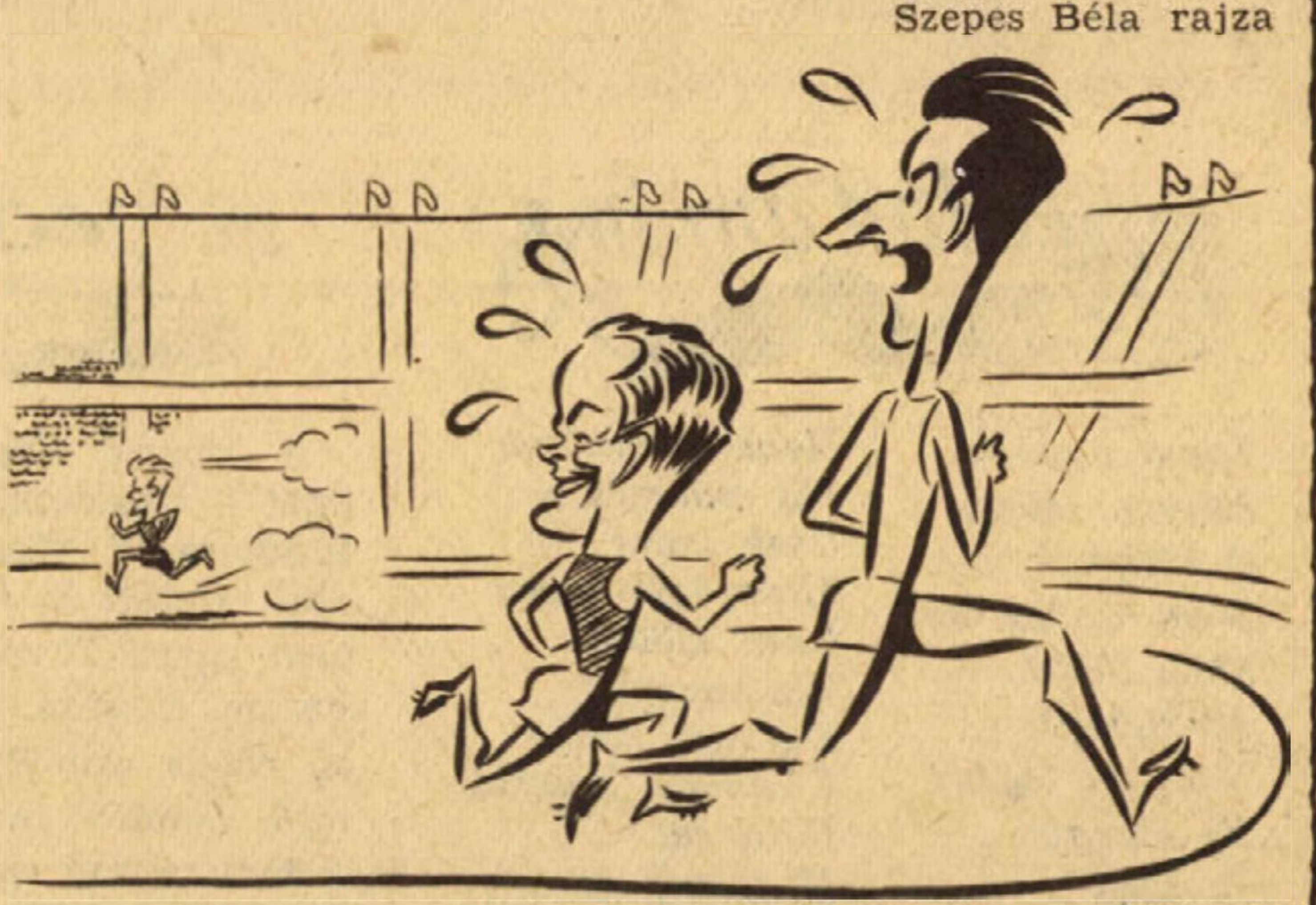

– Milyen szépen láthatjuk innen a végküzdelmet! . . .

A Pillangókisasszony új nagyáriája

Erdei Sándor rajza

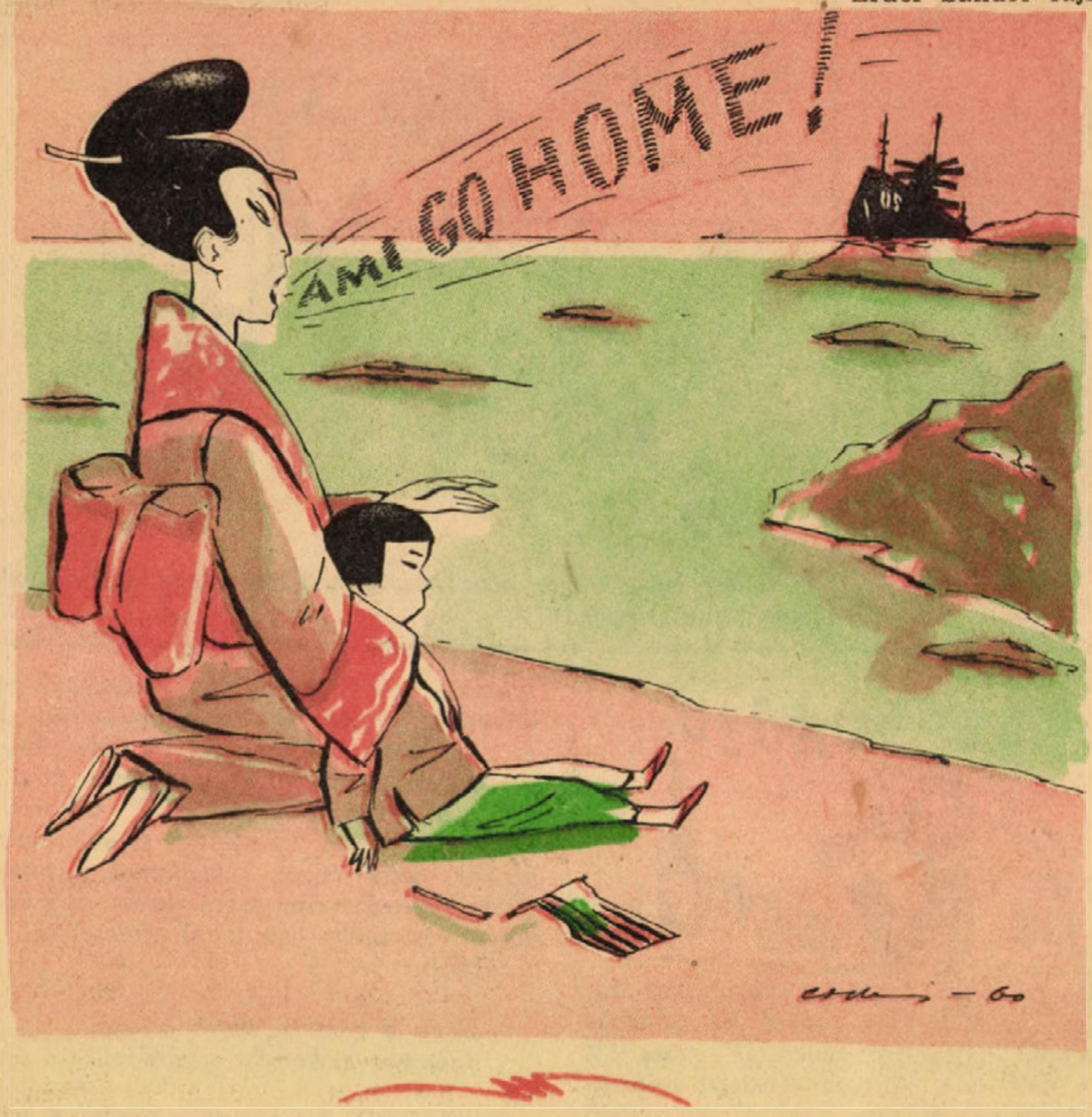

Mai falu

Szegő Gizi rajza

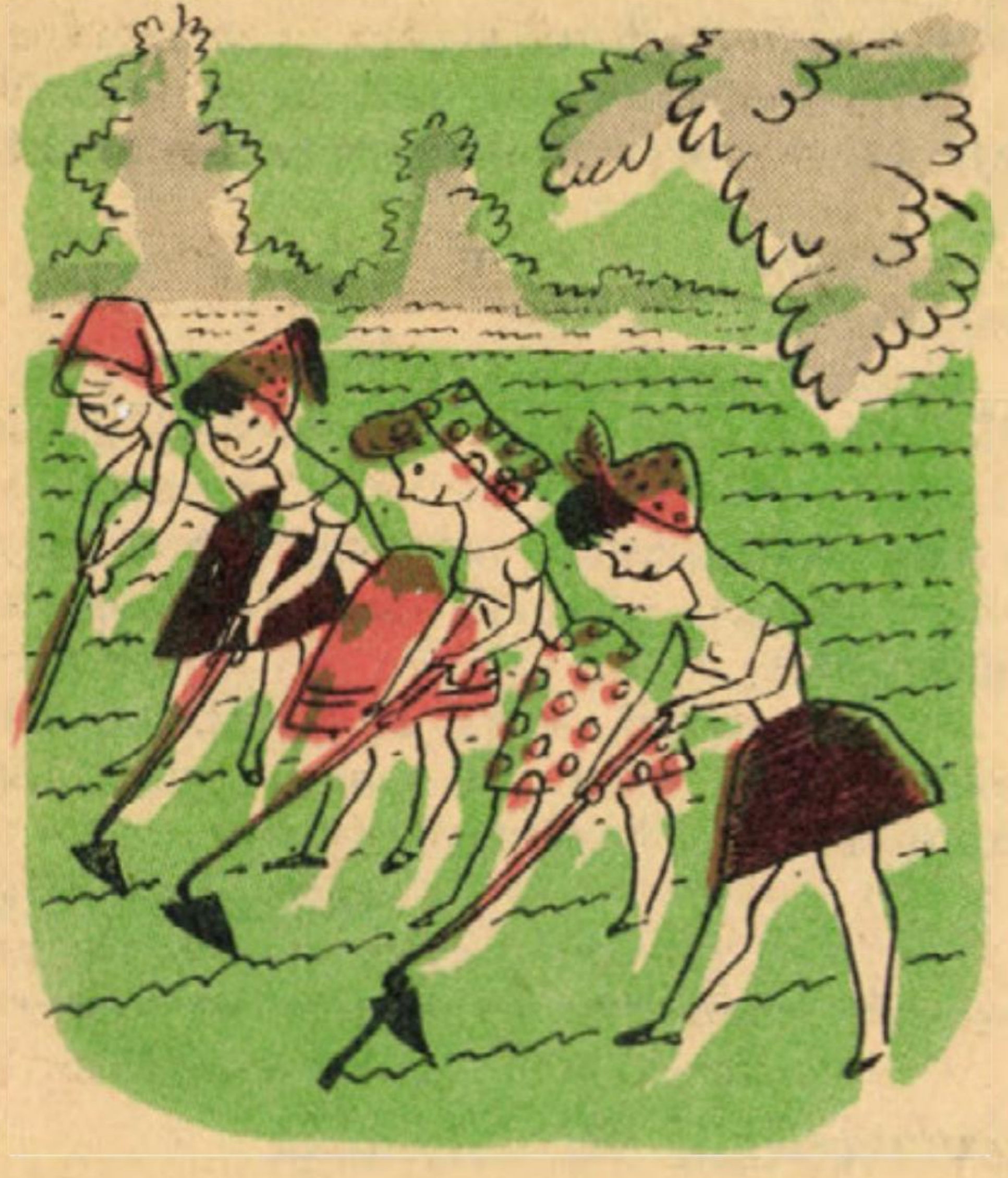

Munkában . . .

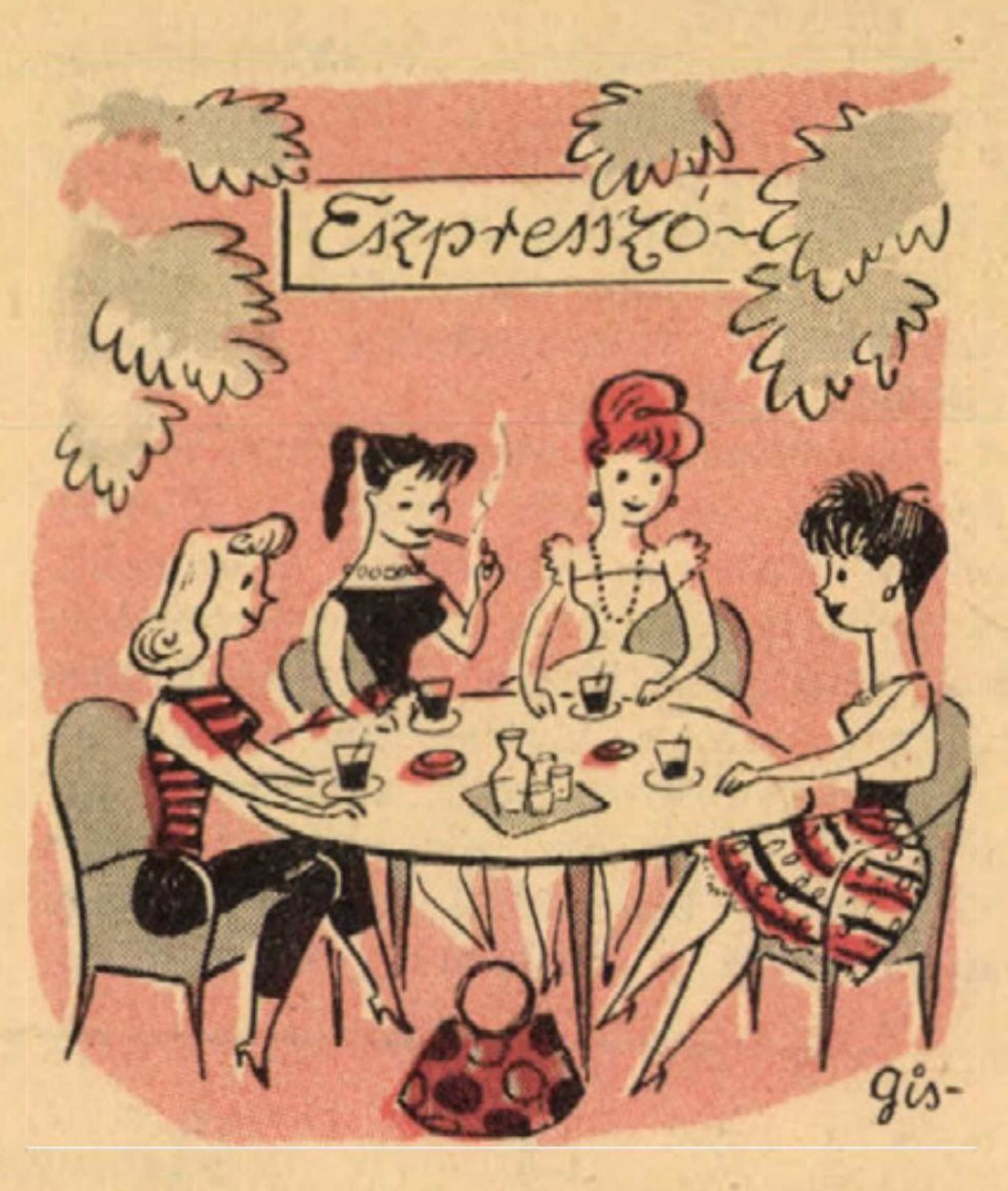

Munka után . . .

Látod anyám

Látod anyám,
Milyen csúnya
A lányod?
Nem is kap az
Soha férjet,
Meglátod!
Nincsen legény
Ki elvegye,
Budába.
Csak ül otthon,
Sírva-ríva
Bújába.

Nem bánná már
Ha csámpás is,
Csak lenne,
Hipp-hopp-hurrá,
Csak előtte
Teremne . . .
De nem jön a
Csámpás, kancsal
Buta se!
Nem néz rá a
Kacskaringós
Csuda se!

Bede Anna

a föld lapos!

A londoni Samuel Shenton nem más, mint a Nemzetközi Lapos Föld Társaság főtitkára. E társaságnak azok a tagjai, akik szerint a Föld nem gömbölyű, hanem lapos. Továbbá a Föld nem mozog, hanem minden körülötte forog. A Nap is, amely mindössze 50 kilométer átmérőjű. Szintén tányéralakú természetesen. A társaságnak mintegy 400 tagja van, de Mr. Shenton szerint ennél többen is hisznek abban, hogy a Föld lapos, csak nem mernek szólni.

Radikális intézkedés

— Egész délelőttöt betöltő színjáték —

Ellenőr: Jónapot. A minisztériumból jöttem. Bejelentés érkezett Gondos Ede aláírással, miszerint ennél a vállalatnál pazarolják a vörösrezet. Igaz ez?

Vállalatvezető (elfehéredik): Nem.

Ellenőr: Kérem a vörösréz-kimutatásokat.

(Egy óra alatt kiderül, hogy a bejelentés igaz.)

Ellenőr: Továbbá azt is írja ez a lelkiismeretes dolgozó, hogy az újításokat csak akkor fogadják el, ha az újítók valamely más szakembert is belevesznek az „üzletbe" . . . Igaz ez?

Vállalatvezető (sárgán): Nem.

Ellenőr (miután kiderült, hogy ez a vád is igaz): Végül pedig azt is megírta Gondos Ede, hogy önkényesen bánnak a dolgozók munkaidejével; helyes munkaszervezés helyett szabálytalan túlórázásokra kényszerítik őket. Igaz ez?

Vállalatvezető (zölden): Nem.

Ellenőr: Miután tapasztaltam, hogy magánál a „nem" *igen*t jelent, ezt a harmadik vádat is beigazoltnak tartom. Remélem, azonnal intézkedik, hogy a jövőben ehhez hasonló súlyos bejelentésekre ne kerülhessen sor. *(Elmegy.)*

Vállalatvezető (vörösen): Meghiszem azt, hogy intézkedem! Még ma kiküldöm Gondos Ede felmondó levelét!

(d — i)

E heti hirdetésünk

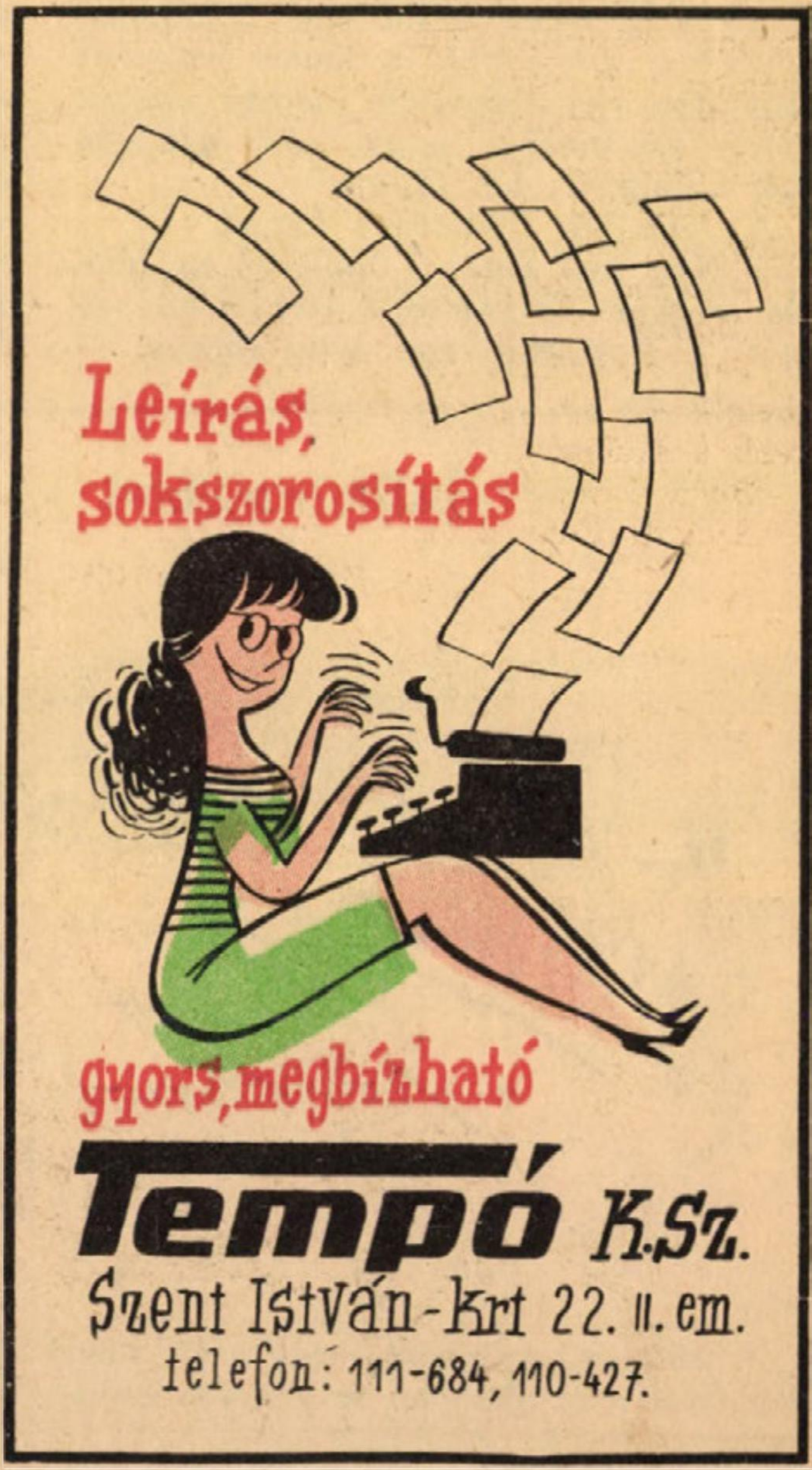

Leírás,
sokszorosítás
gyors, megbízható
Tempó K.Sz.
Szent István-krt 22. II. em.
telefon: 111-684, 110-427.

SNUR

Ez a sportág nagyon népszerű itt a parkban. A színésznő el szokta nézegetni, de nem tudott rájönni a játékszabályokra. Egyik nap megint megállt három kisfiú közelében és figyelt. Végül is megszólította az egyiket.

– Hogy kell ezt játszani?

Egyszerre magyarázták mind a hárman, hogy akinek a pénze legközelebb esik a vonalhoz, az ráz először s minden pénzdarab, ami „fej', az az övé. Aztán ráz a második helyezett és így tovább.

– Én is játszhatom? – kérdezte a színésznő.

– Lehet – szüttyentett egyet az egyik fiatalember. Inget sem viselt, csak nadrágtartót. Feltétlenül jár már iskolába.

– Húsz fillérrel dobunk – mondta a legnagyobb. Vöröshajú volt s a rollere oda volt támasztva egy fához.

És dobtak. A színésznő húszasa pontosan a vonalra esett.

– Mázlija van a néninek – jegyezte meg a vöröshajú. Aztán rázott a színésznő és mind a három húszfilléres „fej" volt. A következő partiban is ő dobott legközelebb a vonalhoz. Ekkor két „fejet" rázott. Aztán megint hármat. Folyton nyert. Végül is a nadrágtartós kisfiú kijelentette, hogy nem játszik tovább.

– Én se játsz*ok* – mondta a középső.

A vöröshajú nem akarta bevallani anyagi csődjét.

– Kettesben nem muris snúrozni. – S fogta a rollerjét.

A színésznő elindult, markában egy csomó húszfilléressel. Legalább olyan boldog volt, mint amikor az első pénzt kereste a színháznál.

A saroknál visszafordult. A három kisfiú komoran nézett utána. Megsajnálta őket.

– Nem akartok fagylaltozni velem?

Akartak.

Persze, krémes is, meg dobos is lett belőle. És este a következőképpen könyvelt a színésznő.

Bevétel. Snúr: 1,40.

Kiadás. Cukrászda: 32,80.

Fendrik Ferenc

Meglepő érettségi tabló

Szűr-Szabó József rajza

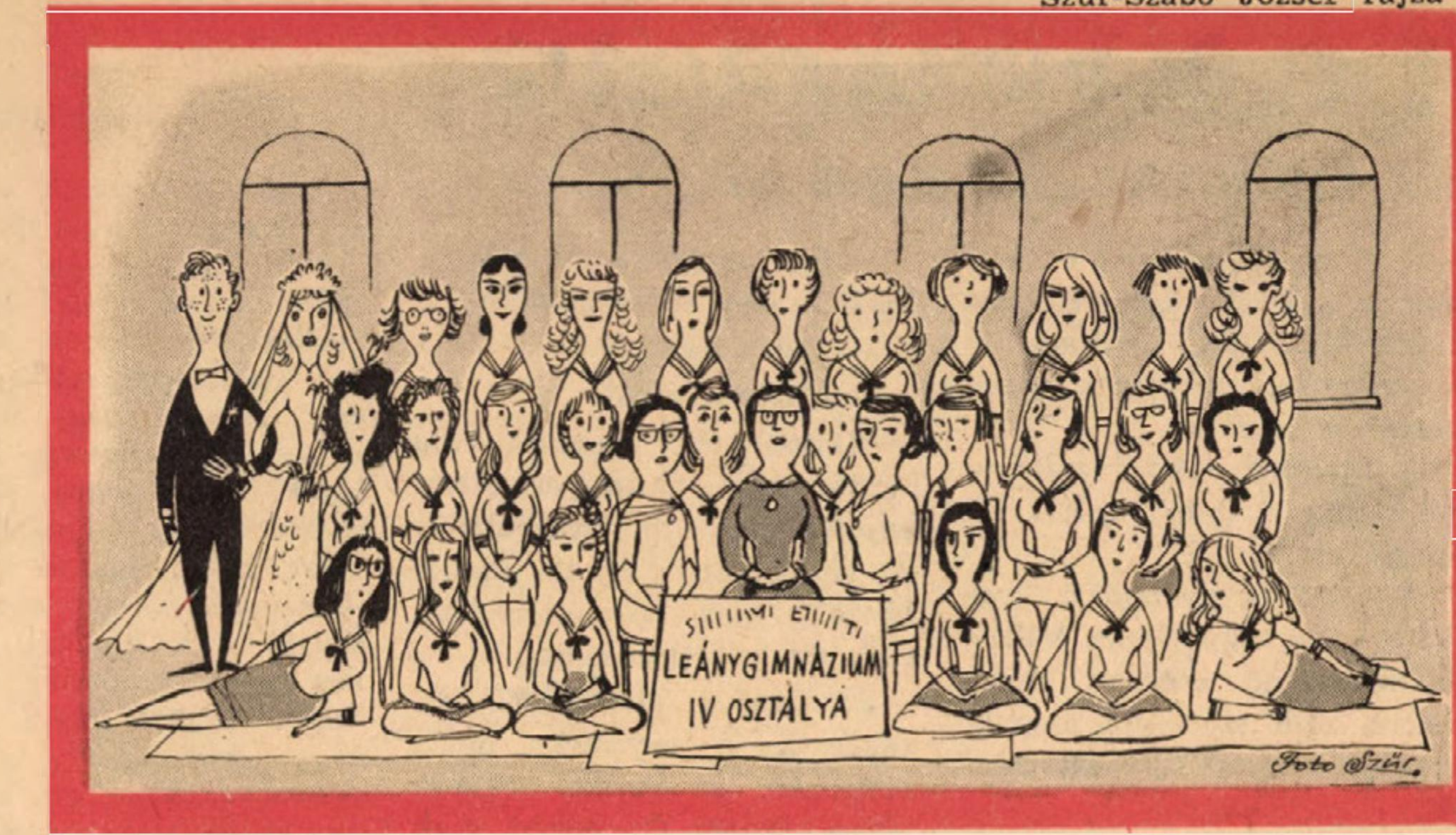

Mindenre VAN EMBER

Egy társaságban éppen megszóltuk az emberiséget, ami mindig felemeli a jelenlevőket.

– Az a borzasztó, hogy mindenre van ember! – sóhajtott fel egy idősebb hölgy, mély elkeseredéssel, sok szomorú tapasztalattal a szíve mélyén.

Bennem sokáig riadtan visszhangzott ez a kijelentés. Valóban így lenne? Lehet így beszélni közel hárommilliárd emberről, kollektíve ítéletet alkotni róluk?

Elhatároztam, hogy végére járok a dolognak. Néhány világlapban hirdetéseket helyeztem el. Első hirdetésem így szólt:

Útonállót keresek, ajánlatokat „Fel a kezekkel!" jeligére a kiadóba.

87 651 ajánlat érkezett, a legtöbb fényképpel. Volt, aki részletes bűnlistát mellékelt, ujjlenyomattal, ajánlólevelekkel és priusszal. A másik hirdetésemnek ez volt a szövege:

Önhibáján kívül elvált asszony ezúton keresi házasságszédelgő ismeretségét. Kalandorok előnyben.

Százezren felül volt az ajánlkozó levelek száma. Az a gyanúm, hogy egyikmásik a siker érdekében füllentett is, felsorolta, hogy hány nőt tett már boldogtalanná lelkiismeretlenségével. A következő hirdetésem így szólt:

Szatír-tanfolyamot indítok kezdő és haladó fokon. Jelentkezés levélben, életrajzzal.

Közel hetvenezer leendő és kezdő szatír jelentkezett, életrajzukban főként a szatírsággal kapcsolatos eseményekre tértek ki.

Arra a hirdetésre, hogy *„Kalandvágyó fiatalemberek jelentkezzenek veszélyes vállalkozásra, biztos pusztulás szavatolva"* – kétszázezren felül volt a jelentkezők száma. Majd ezt a hirdetést tettem közzé:

Lángeszű írókat keresek, akik halhatatlan remekművek alkotására alkalmasak.

Félmilliónál abbahagytam az ajánlkozó levelek számolását. A *„Ki érez magában képességet és elhivatottságot arra, hogy a világot vezesse?"* hirdetésre 366 936-an jelentkeztek, s a legtöbb jelentkező mellékelte a világ vezetésére vonatkozó fontosabb elgondolásait is. Mintegy 27 tonna levelet kaptam a *„Végzetes szépségű nők jelentkezzenek filmfőszerep eljátszására"* szövegű hirdetésre. A legnagyobb könnyelműség persze az volt tőlem, amikor a következő szövegű hirdetést tettem közzé:

Jelentkezzenek azok, akik úgy érzik, hogy képességeiket a társadalom nem méltányolja, s emiatt méltatlan beosztásban sinylődnek.

A levelek három nagy gabonaraktárt töltöttek meg. Találomra kivettem egyet. Így hangzott: *„Most kérdem én: én, aki a világ első tenoristája lehetnék, miért kell nekem a Viktoria vízesésnél áramleolvasónak lennem?"*

Nem akarom hosszúra nyújtani tapasztalataim közlését. Tény az, hogy milliószámra kaptam ajánlkozó leveleket, amikor hirdetés útján rablógyilkost, sarkutazót, sikkasztót, merénylőt, búvárt, zsebmetszőt, rakétautast, méregfőzőt, aranycsinálót, vasútrobbantót, meteorvadászt, lélekkufárt és másokat kerestem.

Megtudtam különben, hogy annakidején Diogenes sem járt eredmény nélkül, amikor a hagyomány szerint lámpással keresett embert. Tudniillik mindenre van ember, még arra is.

Feleki László

A ligetben

Toncz Tibor rajza

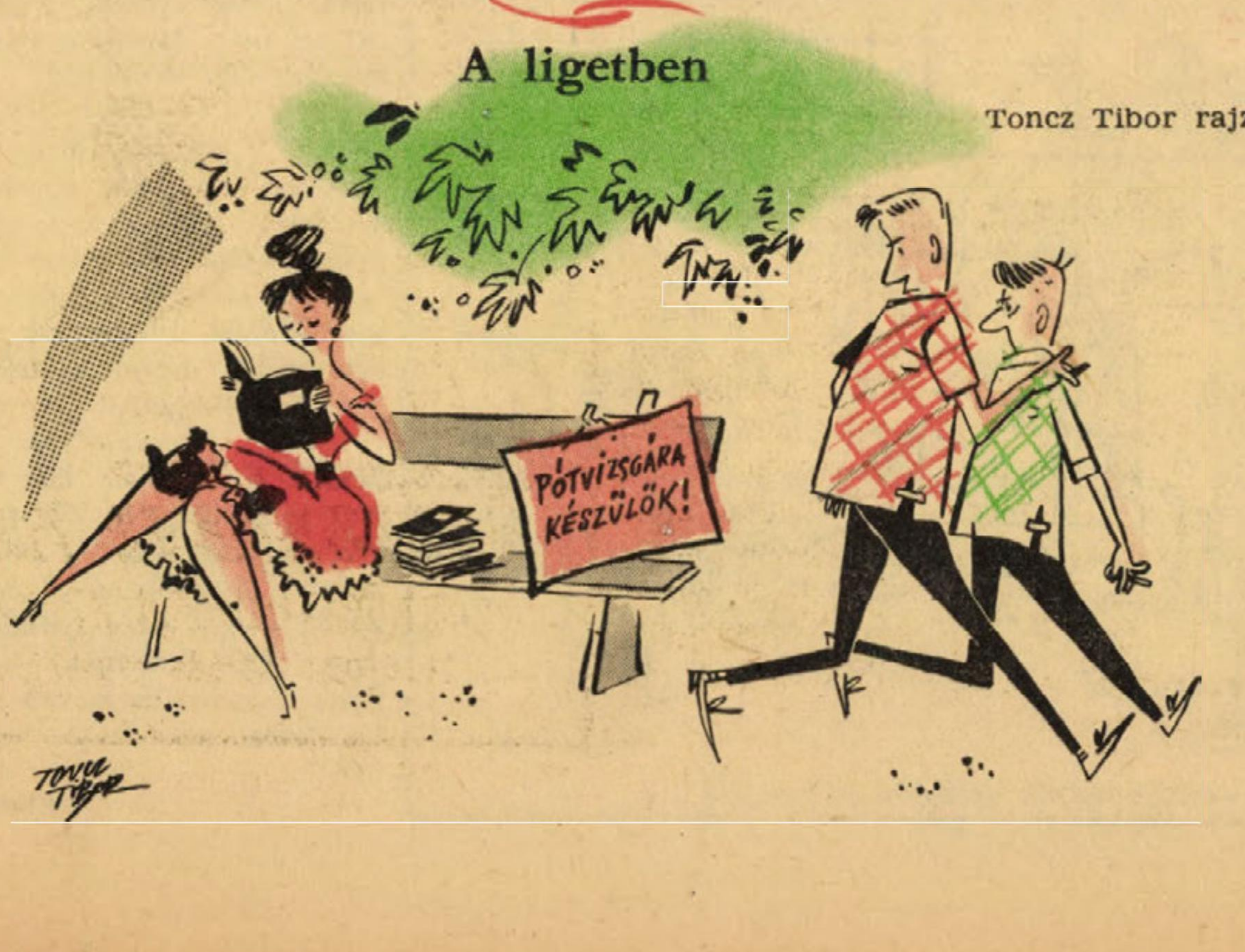

Le a bürokráciával

A VIRÁGÉRT-nak küldjük virág helyett

– Hogy a gladiola? – kérdeztem a Tanács körút 8. szám alatti VIRÁGÉRT-üzletben.

Gyönyörű példányok pompáztak a vázában.

– Tizenkét forint szálja – válaszolta a fiatal, szelíd kiszolgálónő.

Az ára is gyönyörű, gondoltam, de régen látott külföldi jóbarátnő érkezett Budapestre, illik szépséges magyar virággal köszönteni látogatását.

– El is küldik?

– Hogyne. Tíz forint a küldöncdíj.

Titokban sokalltam a viteldíjat, miután három villamosmegállóról volt szó, mégis rendeltem négy szálat, majd a virágüzletek hagyományos bútordarabjához, a kisasztalhoz ültem, hogy megírjam az üdvözlő sorokat.

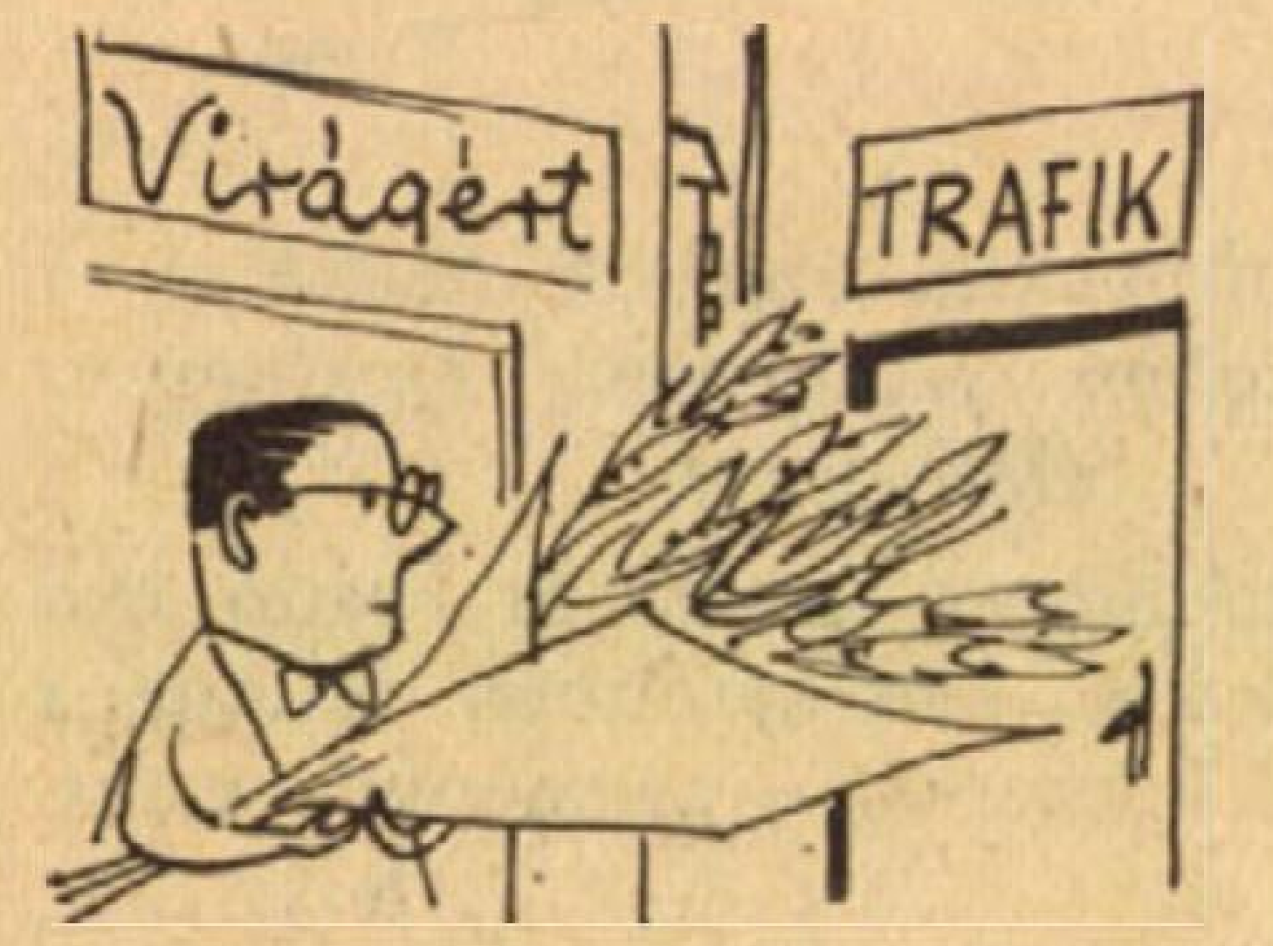

– Kérek egy borítékot.

– Boríték nincs – felelte a leányzó.

– Hogyan küldjem el a virágot?

– Tessék a trafikban, vagy a postán borítékot venni.

Jó tanácsot illik megszívlelni. Ehelyett kifakadtam:

– Micsoda dolog az, hogy nem tartanak virágüzletben filléres borítékot!

– Én nem tehetek róla – felelt a lány mentegetőzve.

– Hol a vezető?

– Üzleten kívül.

Miután több tisztázni való kérdés nem akadt, elmentem egy szövetkezeti virágüzletbe, ott adtak borítékot, sőt gladiolát is – igaz, hogy szálanként csak nyolc forintos áron.

Ajánlom a VIRÁGÉRT-nak, tegye ki a cégtáblája mellé mottónak a vevők részére: „Nem tudok én neked csak virágot adni...”

Boríték a trafikban.

(s. a.)

Tanácstagi beszámolón hallottuk

Miért van még mindig a Nagymező utca 33-ban 110 voltos egyenáram, mikor már mellette, a 31. sz. házban és a 35-ösben is két évvel ezelőtt bevezették a 220 voltos váltóáramot?

Az Elektromos Művek a múlt év májusában megígérte a VI. ker. Tanácsnak, a VI. ker. Tanács megígérte a tanácstagnak, a tanácstag megígérte a lakóbizottságnak, a lakóbizottság megígérte a lakóknak a váltóáramot, de azóta is minden maradt a régiben.

Miért ígér az Elektromos Művek, és ha ígér, miért nem tartja meg ígéretét?

A Fővárosi Tanács pedig miért nem tesz hathatós lépéseket, hogy az Elektromos Művek ezt a lényegében egyszerű átkapcsolást elvégezze?

Vendéglátás,

avagy

Józan vendéget nem szolgálunk ki?

Vasárnap estefelé, miközben egy levegős kerthelyiséget kerestem mindennapos elmélkedésem számára, arra lettem figyelmes, hogy kissé megéheztem és szívesen elfogyasztanék egy zsemlét, vagy egy pár virslit. Nem voltam tudniillik igazán éhes, csupán egy jóízű harapás után kívánkoztam s ezért eszem ágában sem volt étterembe menni, hanem betértem – a Rákóczi útról lévén szó – a Marika nevezetű, vonzó kerthelyiséggel bíró és nagy közönséggel számoló eszpresszóba, hogy ott majd egy pár virslit vagy egy-két szendvicset fogok rendelni feketém mellé.

Mindebből semmi sem lett, mert a Marikában egy falatnyi ennivaló sem volt, mert minden elfogyott még az esti nagyforgalom előtt. Megkérdeztem a pincért, hogy vajon huszonöt liter tojáslikőrt és kétezerötszáz stampedli konyakot kaphatnék-e, s erre azt felelte, hogy szívesen kihozza a rendelést, ám ettől megint csak szomorúbb lettem. Mert egyenesen megnyugodtam volna, ha azt feleli, hogy az égetett szeszesitalok is elfogytak, s ha legalább egyetlen egyszer azt is megértem volna valahol, hogy rendelésemre nem kapok rumot, mert már csak bambi van a jégen!

Megtörten ültem feketém mellett, s lassanként elhatalmasodott bennem a gondolat, hogy mégis enni fogok egy pár virslit, egy kaszinótojást, vagy egy szendvicset, leigázom a vendéglátóipar természetét, mely nem nyújt könnyűszerrel harapnivalót az eszpresszólátogatónak. Felkeltem tehát asztalomtól, s kisétáltam a bejáraton, a Puskin utca felé kanyarodva, ám a sarki Bisztró átalakítás miatt zárva volt. Ekkor ellenkező irányba vettem utamat, s az Erzsike eszpresszóba léptem be, melyben néhány szórványos sütemény társaságában értesített a felszolgáló, hogy semmi ennivalóhoz hasonlító fogyasztási cikkel nem rendelkeznek. Tovább vonszoltam magam a következő Uránia eszpresszóba, melyet egyenesen abból a célból építettek a közelmúltban át, hogy ott talpon állva lehessen apró ínyenc-falatokat fogyasztani. Abban sem leltem örömömet, néhány megmaradt csokoládécsúcsot gyömöszölt magába néhány kedvetlen Uránia-vendég. Mindezt pedig élelmiszer-iparunk kimagasló korszakában, a sajtok, imbiszek, felvágottak és hidegtálak bőséges és változatos remekművei idején!

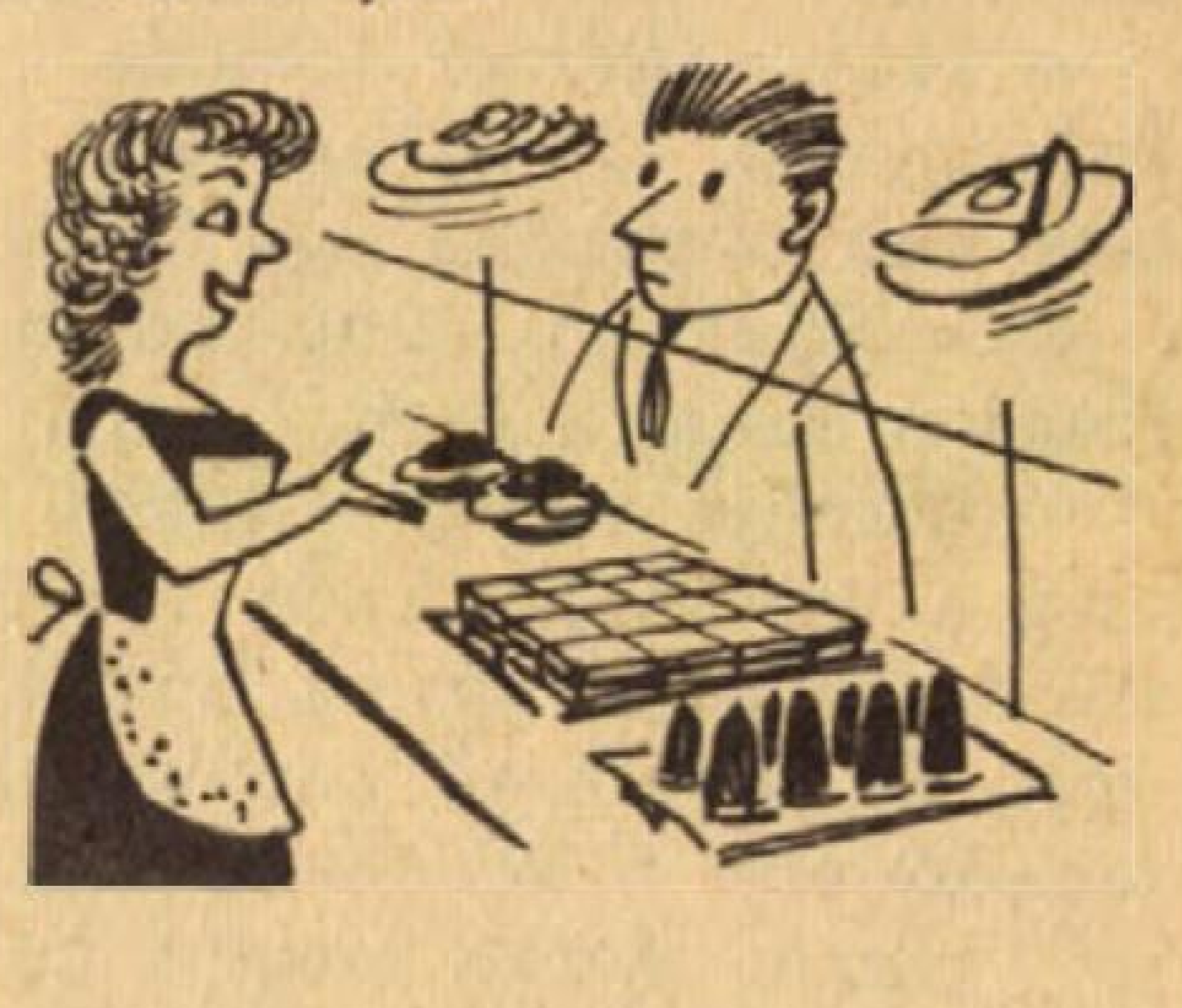

Megtörten somfordáltam vissza a Marikába, miközben a Rákóczi út túlsó oldalával is hiábavalóan foglalkoztam, s mivel az üres gyomor tudvalevően szellemi frisseséget okoz, éles elmével vetettem fel magam előtt az alábbi gondolatokat:

A vendéglátóipar nevét onnan kapta, hogy iparszerűen lát engem vendégül, s ebből mindkettőnknek haszna van. Tehát a vendéglátóiparnak, s nekem is, kölcsönösen tervünk van egymással. Nekem például az, hogy mondjuk egy szendvicset kérjek tőle, neki pedig – kétségtelen tapasztalatok szerint –, hogy ne adjon nekem egy szendvicset, hanem helyette éhgyomorra szeszesital-fogyasztásra kényszerítsen, vagy ennek el nem fogadása esetén finoman ajtót mutasson.

Pedig a vendéglátóipar rám bátran építhetne, akár a kősziklára, ha nem csökönyösen szeszesital-fogyasztásra tervezné magát nálam is! Mert ha ebben a szellemben folytatják a vendéglátást, elérkezünk a legegyszerűbb megoldás felé, melyet az alábbiakban képzelek el:

Minden eszpresszóba belépő vendég az ajtóban két poharat kap a kezébe. A két pohárral két hatalmas kondér elé járul, melyből merítőkanállal egy adag kávét, s egy adag pálinkát töltenek két poharába. Ezzel a helyére mehet és ki van szolgálva. Issza, nem issza, nem kap mást!

Somogyi Pál

Éberség

Schwott Lajos rajza

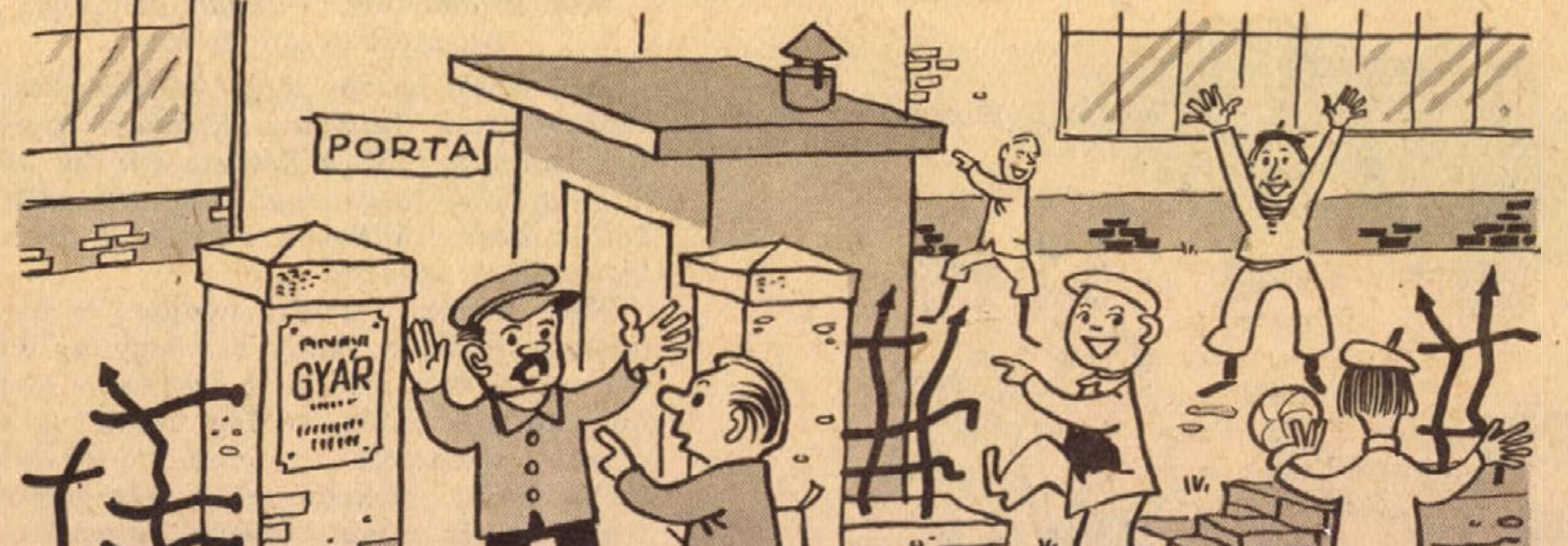

– Hogyan is képzeli, hogy belépő-cédula nélkül beléphet hozzánk!?

Hétfő reggel

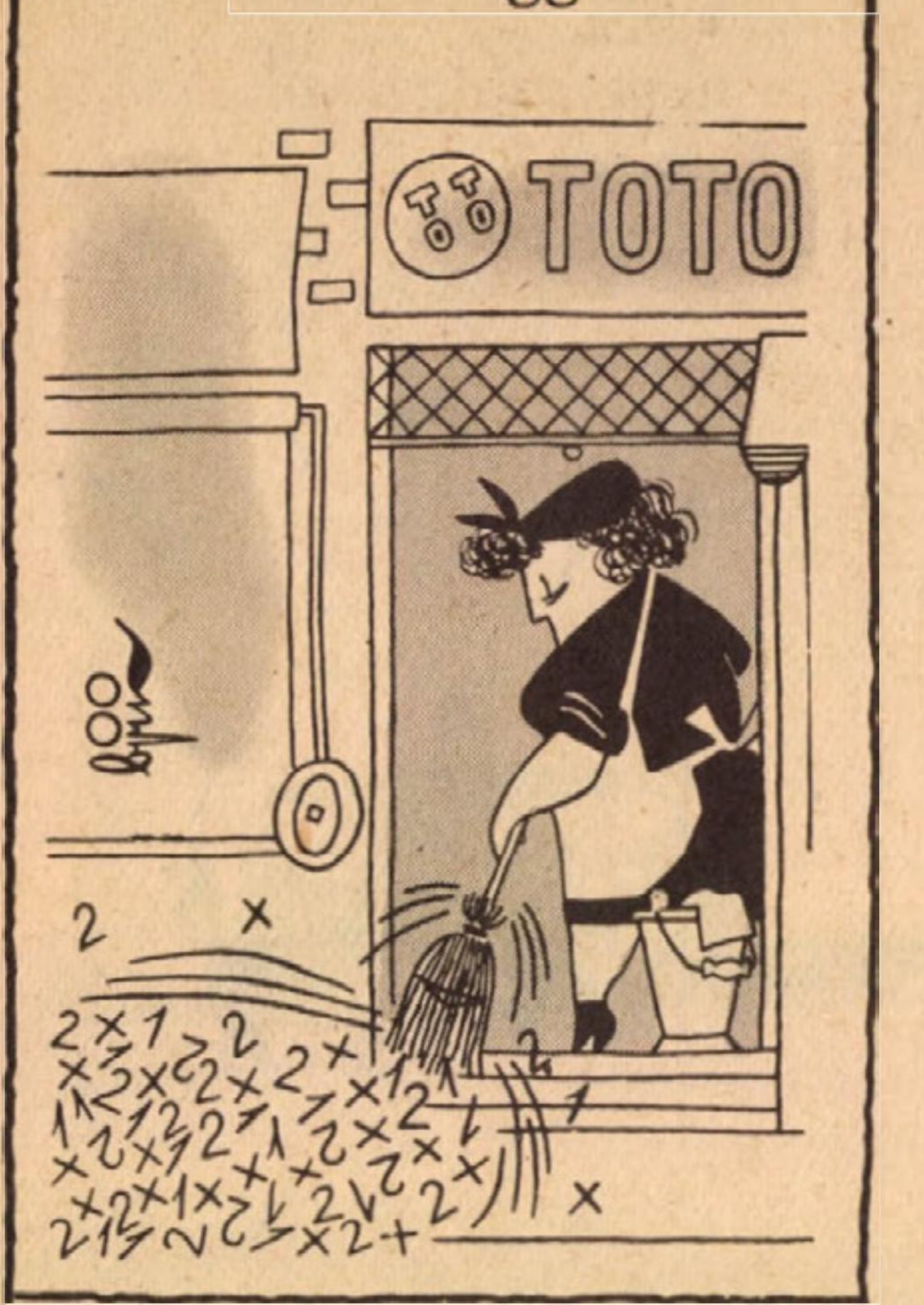

Kínában nagyméretű elektronikus számológépet készítettek

Kaján Tibor rajza

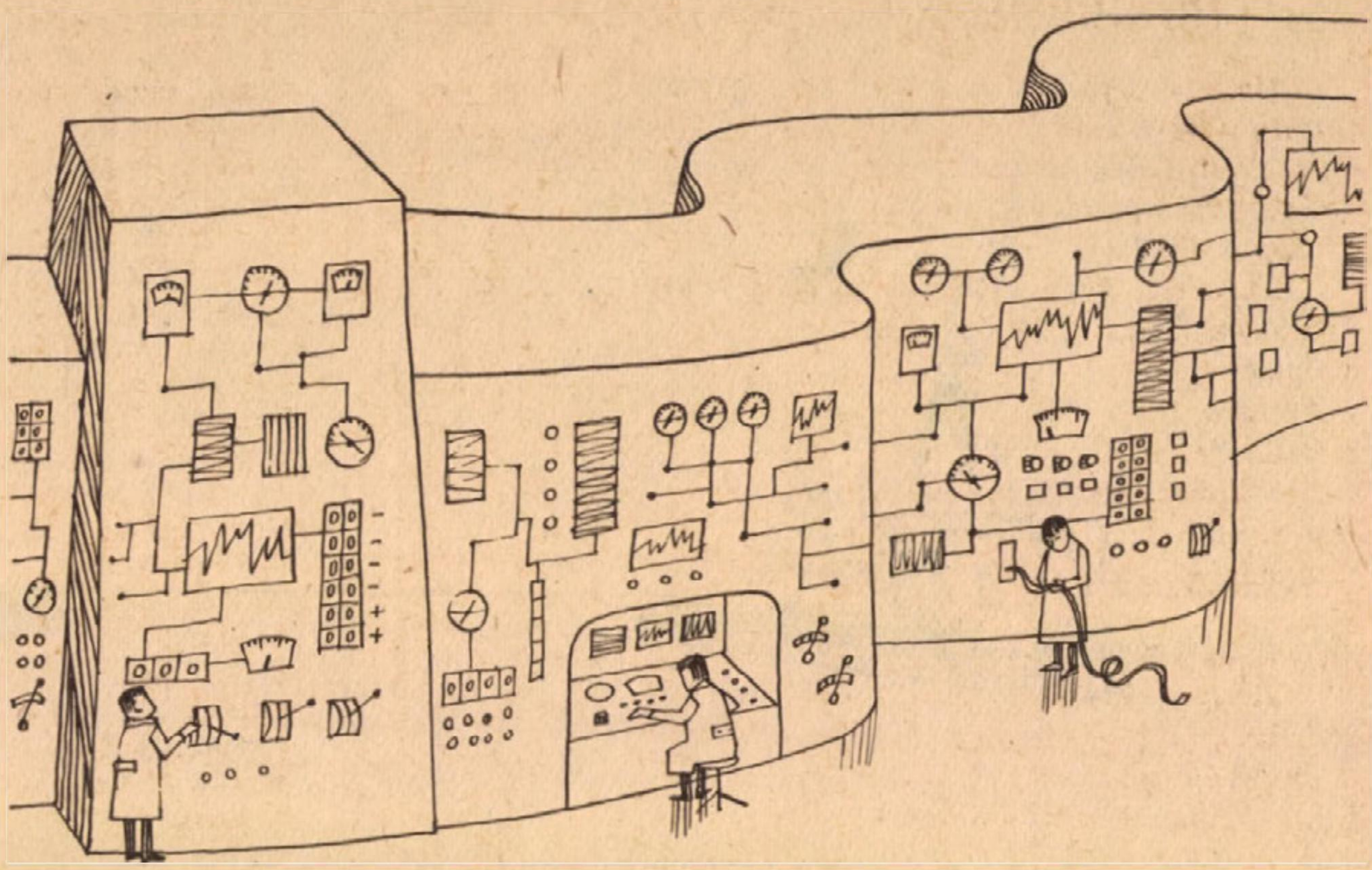

Általános méltánylást váltott ki, midőn Hajagos Károly alig néhány heti kapacitálás után kijelentette: üsse kő, elvállalja azt a vidéki állást. Hajlandó friss tervstatisztikusi diplomáját, amelyen még meg sem száradt a tinta, az új vidéki üzemben felavatni. Érdemét fokozta még, hogy az oklevélhez igen nehezen, számtalan pótvizsga után jutott csak hozzá.

Természetes, hogy az önfeláldozó vállalkozót az egyetem újságja megindító és hosszú cikkben méltatta „Egy pozitív hős" címmel. A rádió, a televízió is elérzékenyítő riportban adott számot a heroikus cselekedetről. Felmerült a gondolat, hogy regényes életrajzban ismertetik meg a nagyközönséggel Hajagos személyét. De ezt kénytelenek voltak egyelőre elvetni, mert a mű kiszemelt szerzője nem vállalta, hogy a könyv kedvéért néhány hónapra Hajagossal vidékre költözzék. Mondanunk sem kell, hogy a filmhíradó megörökítette azt a megrendítő pillanatot, midőn az egyetemi hatóságok, a nőmozgalmi, az ifjúsági szervek, továbbá a KST, a Vöröskereszt, és a Magyar Méhészek Országos Szövetsége virágcsokorral, babérkoszorúval búcsúztak a fiatal hőstől.

És Hajagos elindult vállalati kocsin (mert hisz ez volt a legkevesebb, amit a vidéki üzem megtehetett, hogy felküldte érte az autót), missziós útjára, az aprócska, ötvenezer lakost számláló városba.

A fiatal hőst egy egyszerű vezető állás várta, továbbá egy egyszerű, vidékies, gőzfűtéses, összkomfortos garszonlakás, beépített fürdőkáddal és beépített szekrénnyel. Ezenkívül még néhány hold háztáji szőlő, háztáji marha- és tyúkfarm.

Jellemző Hajagos áldozatos jellemére, hogy hamarosan beilleszkedett a sivár vidéki környezetbe, és zokszó nélkül élte a kisvárosi emberek szürke életét. Színházba járt, operába (mert nemrégen megalakult a színház operai tagozata is), könyveket vásárolt, nézegette otthon a televízió műsorát, elücsörgött a presszókban, kávéházakban, vendéglőkben, cukrászdákban. Szép kirándulásokat tett autóján (a háztáji is elég jól jövedelmezett).

Egy kicsit talán kárpótolta az egyhangú életmódért, hogy nagy sikerei voltak a nőknél. A város legszebb lányai és asszonyai akarták vígasztalni Hajagost, aki ilyen hősiesen lemondott a főváros fényeiről. Vidéki magányát az is enyhítette, hogy ismerősei gyakran felkeresték. Természetesen elsősorban a baráti szeretet vezette őket. Csupán mellékes szempontként szerepelt, hogy ilyenkor megtekinthettek a színházban egy-egy ősbemutatót, a moziban olyan filmet, amely még nem került fel Pestre, vagy nem lehetett jegyet szerezni hozzá. Megvásároltak egy-egy Pesten kifogyott könyvet, vagy egy-egy hiánycikket.

De nemcsak barátai nem feledkeztek meg a fiatal hősről, hanem illetékes felettes hatóságok sem. Elhatározták, hogy megjutalmazzák.

Így történt azután, hogy néhány évi vidéki sínylődés után Hajagost az a kitüntetés érte: felhelyezték a fővárosba. Kocsiját azonnal eladta, túl bonyolult lett volna itt az elhelyezése. Villamoson és autóbuszon tülekedett ezentúl, színházba, operába alig jutott el. Mikor lett volna ideje sorbaállni jegyért?! Vasárnap a poros és folyamatos átépítés alatt álló Körúton sétálgatott. Strandra nem jutott el, visszariasztotta a hatalmas tömeg.

Röviden: ezentúl ő is a budapestiek irigyelt életét élte.

Kertész Magda

Finom vendégek

Szegő Gizi rajza

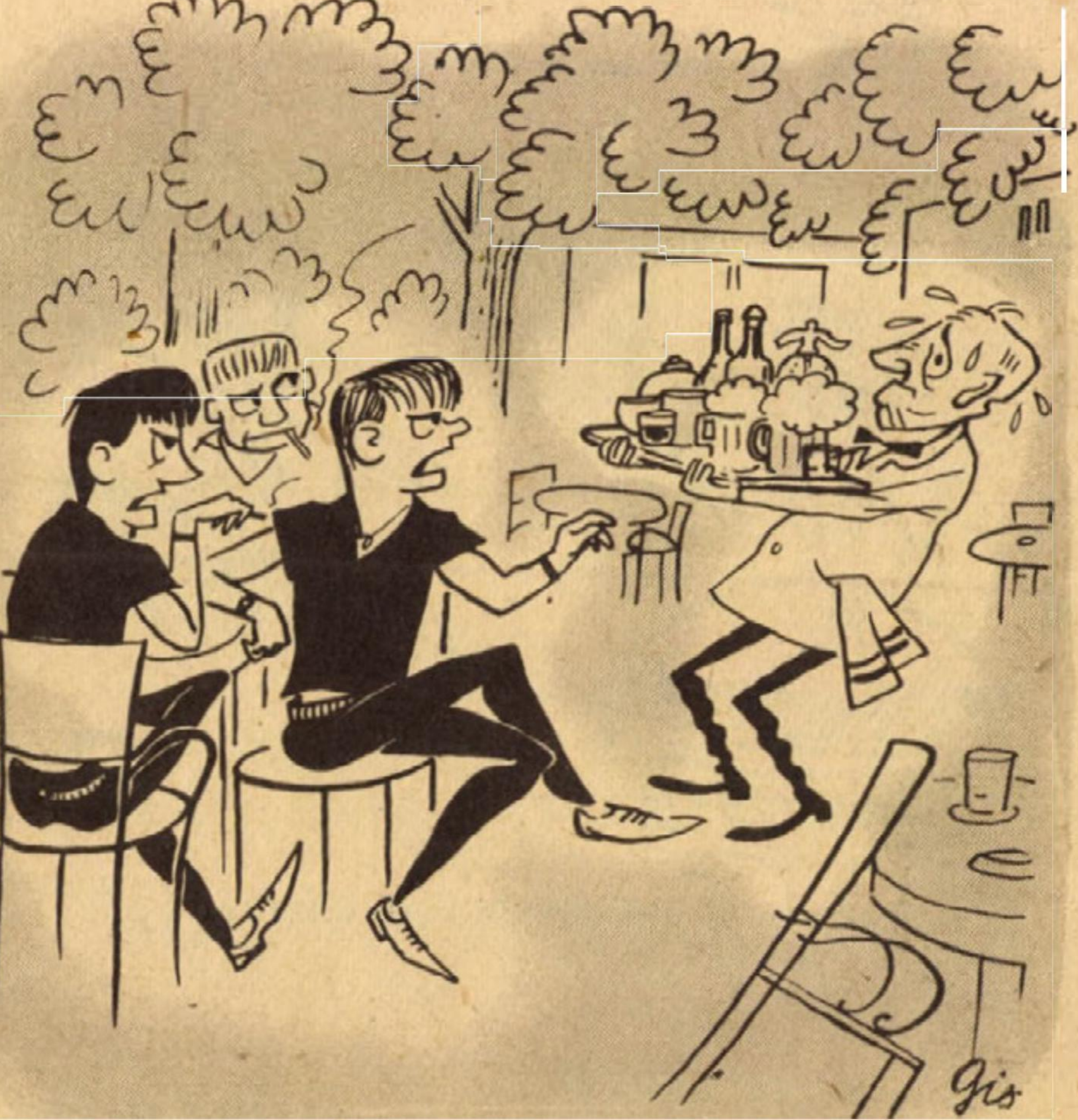

– Mozgás, apuskám!...

Búzatenger

Pusztai Pál rajza

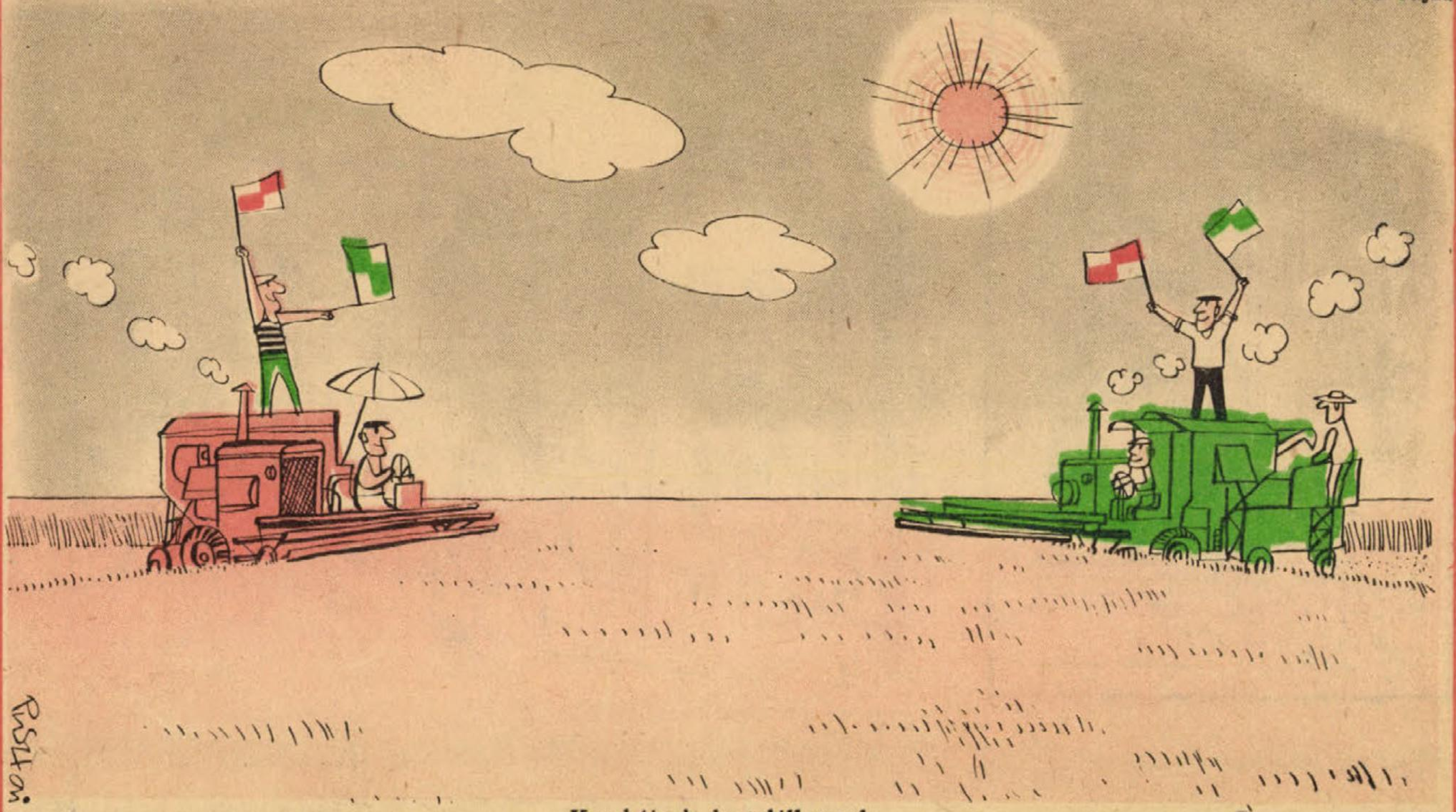

Kombájnok, ha találkoznak.

Félreértés

Toncz Tibor rajza

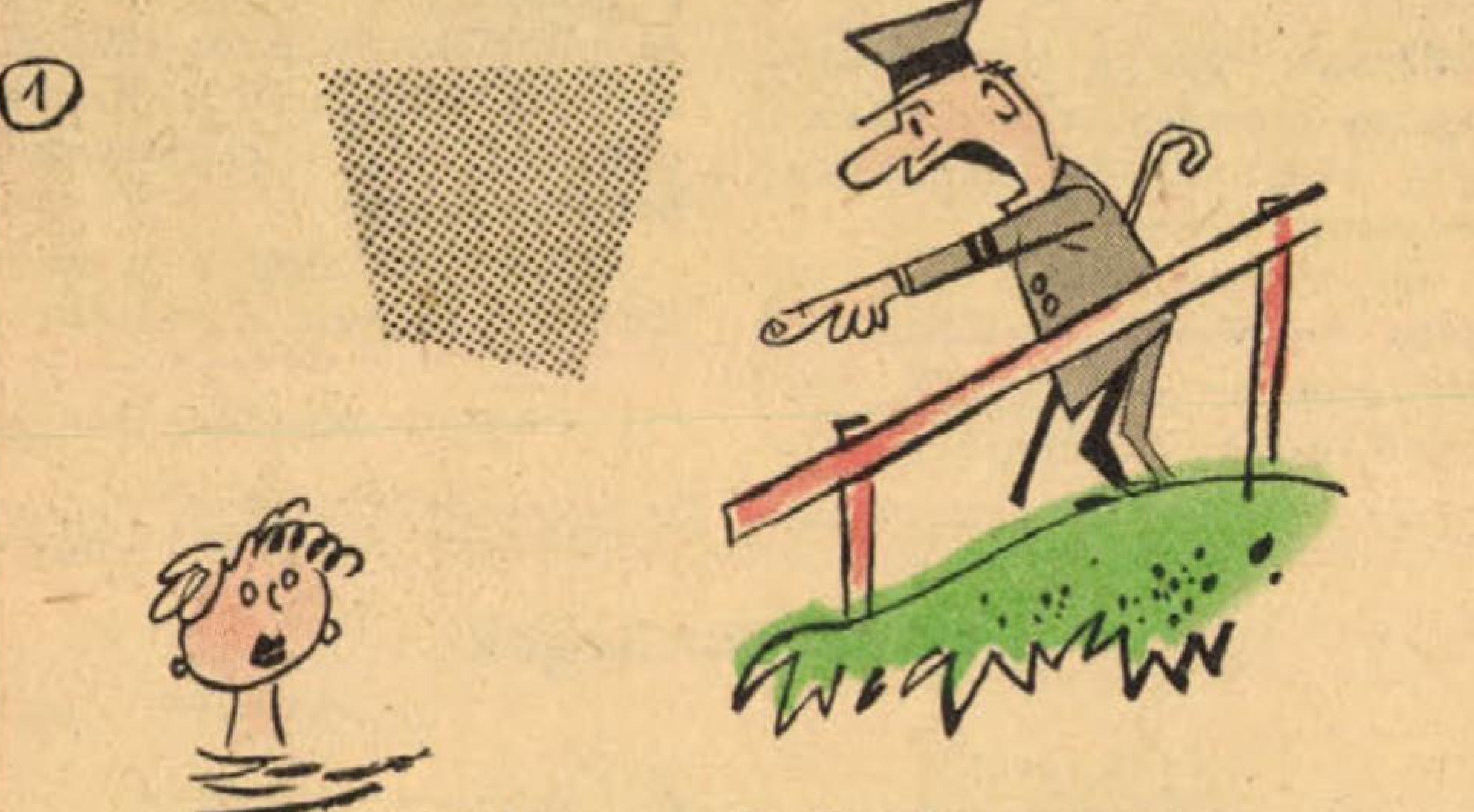

– Hé, itt tilos ám a fürdés, kisasszony!

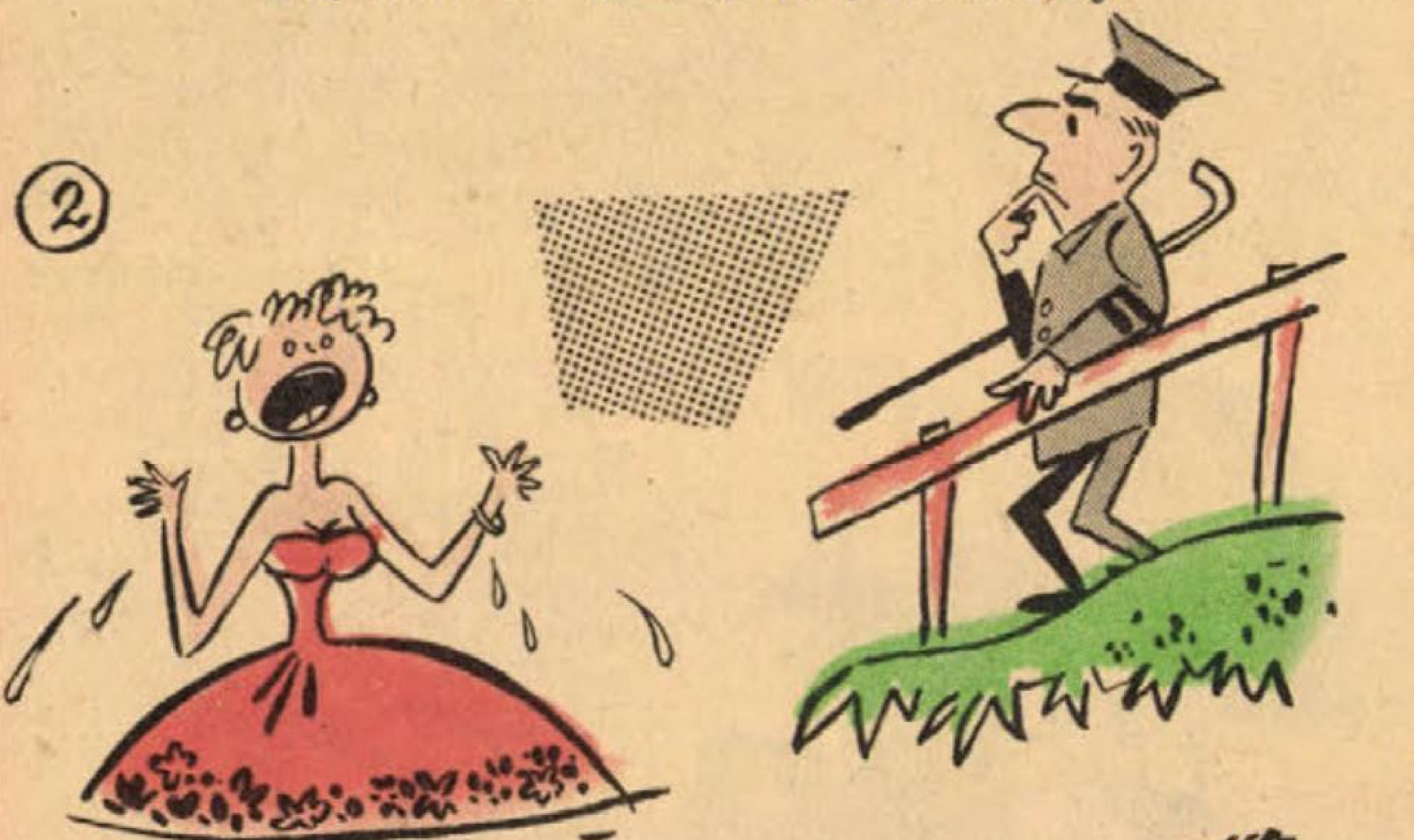

– Kérem, én nem fürdök – én beleestem!

Krülov:

AZ ELEFÁNT ÉS AZ ÖLEB

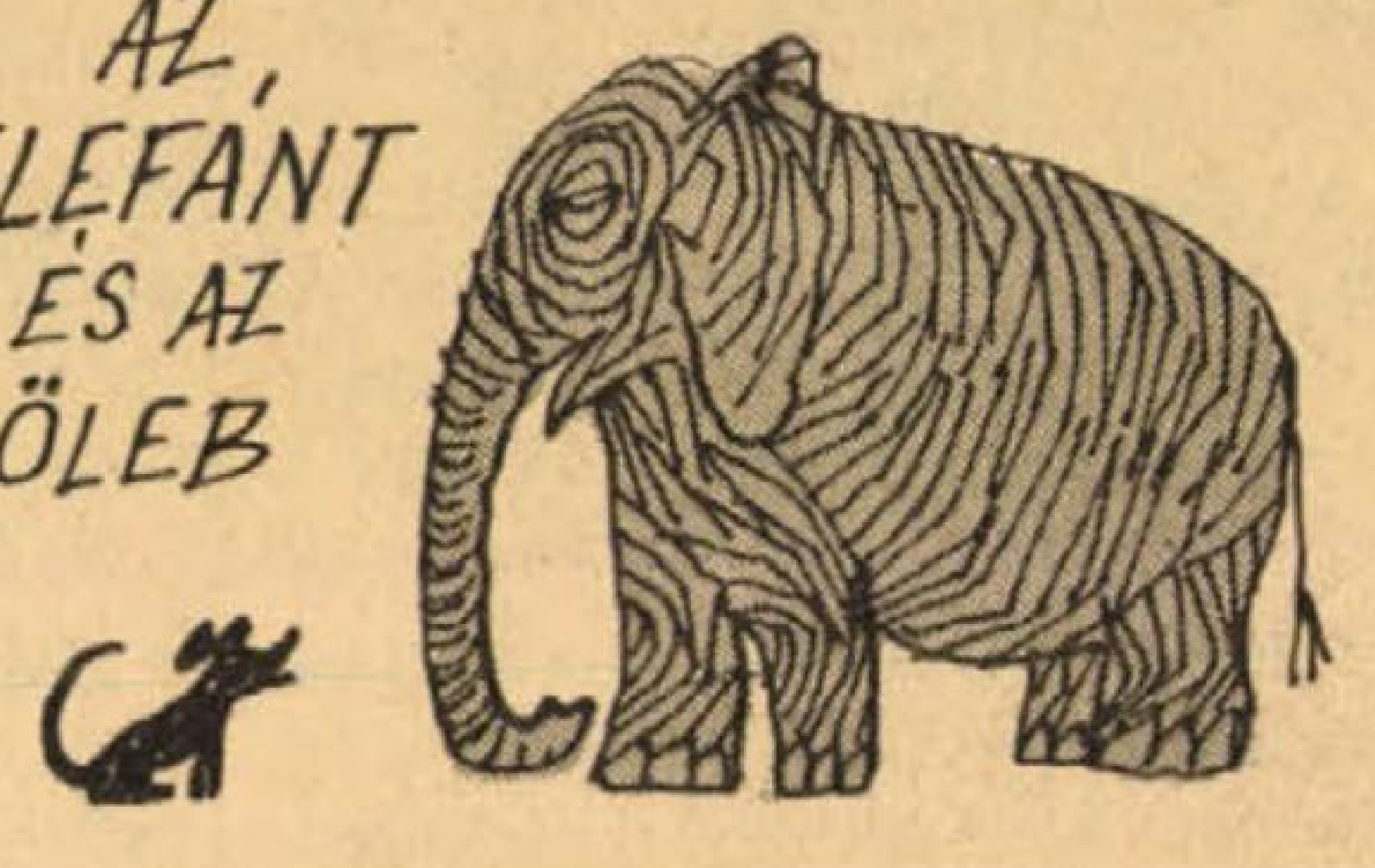

Egy elefánt ment a városon át,
Megbámulta őt a nagy sokaság.
Ki is látott nálunk ilyen csodát?
Ballagott a vezetője mögött,
Mikor egy öleb eléje szökött.
Vonított, ugatott, törte magát,
Majd rálépett már az elefánt-láb.
Akkor józan szomszédja odaszólt neki:
„Asszonyság, magát minek hányja-veti,
Hiszen az elefánt észre sem veszi?”
„Kegyednek igaza van — feleli emez —
Lehet, az elefánt engem észre se vesz,
De hírem annál nagyobb lesz majdan,
Mert az elefántot megugattam,”
S minden sarkon tárgyalják a gyáva kutyák:
„A mopszlinál nem láttunk bátrabb kutyát,
Az elefántot ugatta meg egyszer, régen.”
Hírem így nő majd az egekig egészen.

Oroszból fordította: Lázs Sándor

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2699 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.